

Kristýna Primasová

ilustrovala Světlana Polasková

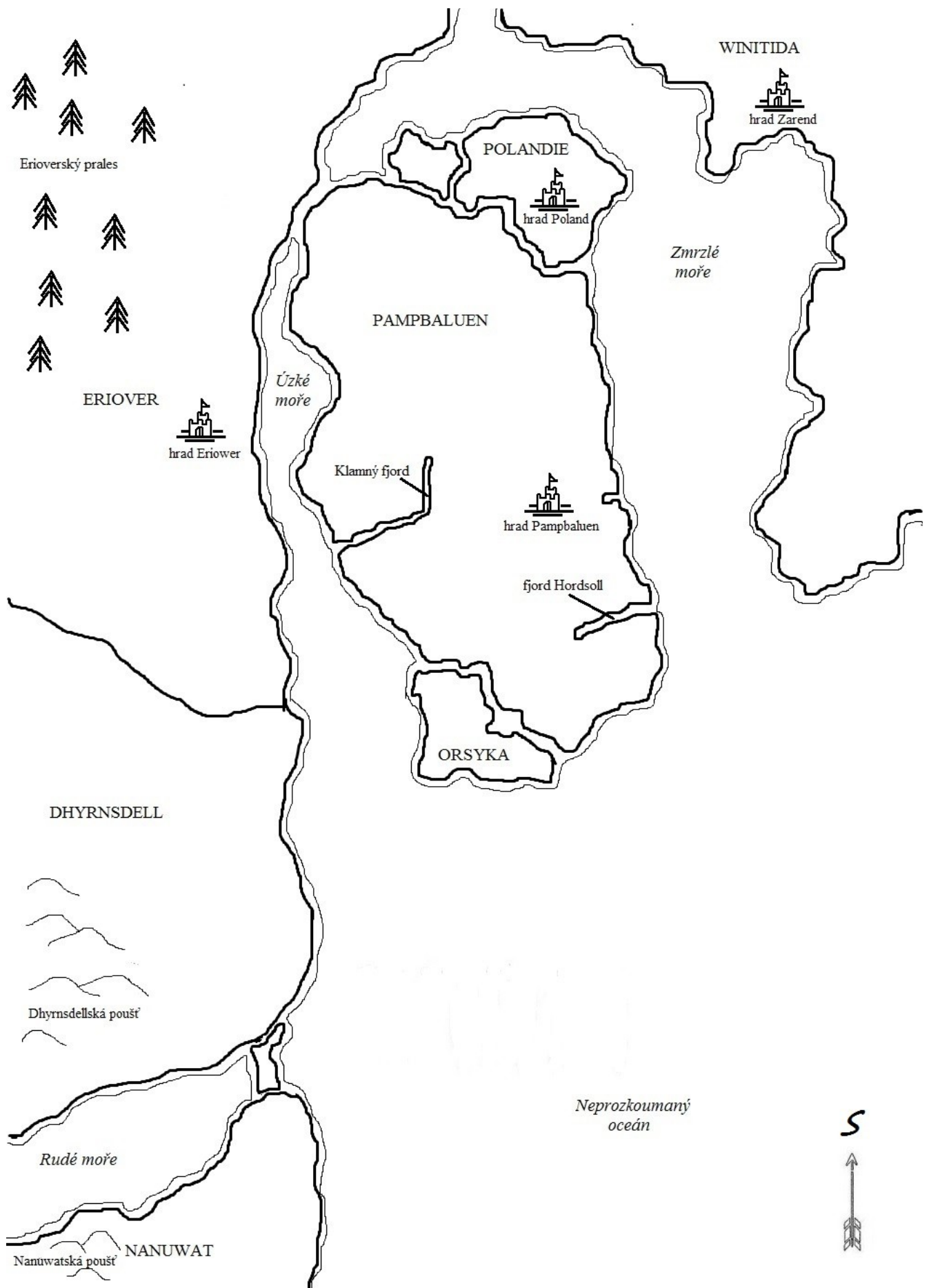
a K. Primasová

Stíny

Kniha první – cesta za hranice života

Předmluva

Středověk je velmi obsáhlé téma. Hodně mě zajímá a myslím, že toho o něm vím dost. Ale i přesto se v příběhu mohou vyskytovat věci, které se v tu dobu nevyskytovali. Uznávám, že to bude hlavně mou nevědomostí, proto se omlouvám.

Někteří lidé co už v minulosti četli mé příběhy (krátké povídky, které jsem později přepracovala do prvního dílu Stínů) mi říkali, že bych je měla vydat. Asi půl roku jsem si toho nevěšimala, protože jsem nevěřila, že by to někoho mohlo zajímat, ale když jsem dokončila první díl, došlo mi, že na tom něco je.

Když jsem dostala nabídku, že mou knihu škola vydá, vypadal příběh ještě úplně jinak a dokonce ještě týden před posláním třetí části, jsem celou třetí část předělala. Bylo mi totiž jasné, že než napíšu druhý díl, uplyne zase nějaký čas a já chtěla, aby čtenáři pochopili, kdo vlastně je Liam a jakou má rodinu. Takže místo aby se Liam setkal se svým otcem až v druhém díle, se s ním setkal již v tom prvním (k úlevě prvního čtenáře Stínů, který se zděsil, když jsem mu řekla, že na Liama se může těšit až za rok).

Mimochodem, (a je to docela zajímavá událost) nedávno jsem byla na výletě na jednom zámku a věřte tomu nebo ne, potkala jsem tam prince Yara, Liama a Myu. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím, když jsem je uviděla. Tihle tři lidé si jsou tak podobní mým třem postavám, až jsem si v první chvíli myslela, že vyskočili z příběhu do reality. A navíc ten dojem doplňovalo jejich oblečení. Byli to totiž historičtí šermíři ¹ a je jasné, že asi nebudou při představení oblečeni jako lidé ze současnosti. Jediné co na „Yarovi“ nesesedělo, byl mobil, kterým se vyfotil s padlým nepřítelem (kdybyste TUHLE scénku viděli, jak jednou nohou stojí na hrudi ležícího nepřítele, usmívá se do telefonu a fotí, asi byste neudrželi vážnou tvář).

Takže já vám přeji hezké čtení a pokud se těšíte na druhý díl Stínů, odpovím vám stejně jako mému kamarádovi a prvnímu čtenáři Stínů –

---

1 Šermíři Balestra – pozn. autora

počkejte si, a za rok (nebo i déle) se objeví druhý díl.

Červen 2018, Kristýna Primasová

Elfsko-český slovník pro knihy Stínů

<u>elfské</u>	<u>české</u>
Jäme (jáme)	poslední
Ĕlendi / ělend (ělendi / ělend)	Elfové / elf
El (zkr. sl. Ĕlend) Jam (zkr. sl. Jäme) (Eljam)	Jméno - Liam – (Eljam – Poslední elf)
Akei (aky)	stát
Wen / wenn (wen / wenn)	Noha, nohy
Rew (rew)	Rychlost, rychlé
Rewenn	Jméno - Rychlé nohy (Elfská jména jsou většinou dvě až tři spojená slova)
Saur'u / Saur'uu queden? (Sauru – saurú qéden)	Kdo jsi / jste?
S / u / fe, sf, fo (fe, š, fo/u)	Já / ty / on, ona, ono
Ss / uu / fei / sfi, foi (fi, ši, foi)	My / vy / oni, ony, ona
Saur / aur (saur / aur)	Kdo / co
Sunt / queden	jít/být (a všechny jeho tvary (jdu, jde,... jsem, jste,...))
Domulin (domulén)	Stromový přístřešek, obydlí ve kterém sídlí lesní elfové
Line (léne)	Obydlí, přístřešek
Auro (auro)	to
Lent (lént)	kde
Akel (akyl)	Jméno
Alfosh (alfoš)	Vítat, vítán,...
Moro (moro)	kam
Ad (ad)	Do, k, s
Foston (fostún)	Hlavní
Steara (steara)	Sál, místnost
Stea (stea)	Malý pokoj, místnost
Mader (máde:)	Jaký
Colum (kólum)	cesta
Acuto (akuto)	Ostře, pronikavě

Ad astra	(ad astra)	Kupředu, vzhůru
Ad multos annos	(ad multós ánós)	Na dlouhá léta (přání při přípitku)
Ad notian	(ad notjan)	Na vědomí
Ad rem	(ad rém)	K věci, (Ad reme znamená - s ním)
Adié	(adijé)	Sbohem
Adatus	(adátus)	Zástupce
Agone	(agone)	Skoro
Nier	(niýr)	Smrt, mrtev
Agoner (zkráceně Agon)	(Agonyr, Agon)	Elfí jméno
Ahaswer	(ahaswer)	Věčný tulák – elfí název pro Lesníka (Ahaswerové - Lesníci)
Amabil	(amabil)	Líbezný, líbezně
Amasador	(amasadór)	posel

* Pozn. autora - V prvním díle Stínů nejsou všechny věty a slova, která jsou v tomto slovníku. Některá jsou až v dalších dílech, ale slovník postupně doplňuje. Tím se může stát, že v dalších dílech bude slovník větší, než teď.

Prolog

„Doba je temná. Království se pomalu ničí – uvnitř. Požírají ho malí červi, kterým se říká vláda. A vládnoucímu červu se říká kancléř.

Obyvatelé jsou vystrašení, bojí se o své životy, zvlášť ti na severovýchodě. Tam už nesahá královská moc, která má už i tak příliš krátké ruce. Kdy naposled rozhodl moudrý a spravedlivý král? Kdy naposled zpřetrhal pouta mezi pašeráky a obyvateli jeho království? Kde jsou Ti, kteří se nebáli postavit se po bok krále, a nemocného vládce vést jistou a správnou cestou. Nejsou. Jistě, někde pořád přežívají Ti, kteří vždy – v časech dobrých i zlých – stojí při králi. Jsou to Ahaswerové, kterým prostý lid říká Lesníci. (To elfové, další z Jeho věrných stoupenců, jim dali tak krásné a výstižné jméno – Ahaswer, Věčný tulák.) A uprostřed všech těch zvrátů a zmatků jsou další Ti, kteří pomáhají – Stíny, se skvělým vedoucím - korunním princem Yarem.

Ale jak říkají obyčejní lidé – zapleť se do vlády, a můžeš si být jistý, že si tě najdou, a zničí.“

Tak zní hlášení jednoho z elfů, kteří odcházejí z království Pampbaluenu. Erioveru sice vládne kníže, velice přísný, ale spravedlivý.

Část první
Pampbaluen

•◦●◇●◦•

Jedna

Začalo to jednoho pochmurného a deštivého dne. Pršelo už od rána a teď bylo poledne. Jen co se trochu vyjasnilo a déšť přestal, zahvízdal někdo pod oknem Willova pokoje znamení. Poprvé hvízdnul dlouze, pak dvakrát krátce a opět dvakrát, ale tentokrát dlouze. Will vyskočil od stolu a přešel k oknu. Venku na ulici stáli Liam a Hal, hoch z opatrovny. Jinými slovy *sirotčince*. Will otevřel okno. „Co chcete?“

„Přijď ve tři hodiny do opatrovny, k Halovi. Máme poradu,“ křikl Liam. Liamovi bylo čtrnáct let (údajně) a stejně tak i Halovi. Will byl o půl roku starší.

„Jasně, určitě přijdu.“

„Jo a pojedeme do Rokliny, vezmi si Aba,“ křikl ještě Liam. Pak oba odběhli. Will si ale všiml, že Liam si sáhnul na hlavu tam, kde měl uši. Ty ale byly schované pod vlasy, které tvořily ofinu. Will si všiml, že Liamovy uši vlastně nikdy neviděl. Pak to pustil z hlavy. *Ve tři hodiny. Mám tak hodinu času na ty hloupé papíry. Pak vyrazím,* pomyslel si Will. Když dodělal papíry, vzal si svůj dlouhý luk. Věděl, že v Roklině vždy cvičili střelbu z luku. Když procházel kuchyní, od stolu bylo slyšet otcovo hlasité bručení a matka zase hlasitě třískala s nádobím. Jasně důkazy toho, že se Willovi rodiče pohádali. Když Will otevřel vchodové dveře, oba rodiče vzhlédli od toho, co právě dělali. „Jdu se projet na Abelardovi,“ oznámil Will. Oba dva zabručeli ani souhlasně, ani nesouhlasně. Will raději rychle zavřel dveře a vyšel ven.

„Ahoj, kluci,“ Will zastavil svého koně jemným pobídnutím. Před opatrovnou postával hlouček malých chlapců, kteří podnikali dobrodružné výpravy k oknu od kuchyně, kam dala kuchařka vychladnout buchy.

„Nazdar. Pojď dál,“ vykoukl ze dveří Hal. Když zalézal zpět dovnitř, ještě si na něco vzpomněl: „Jo a dávej si pozor na výslovnost. Yar není ve své kůži,“ poradil Willovi. Ten na Hala povytáhl obočí: „On si ji snad vyměnil, nebo co?“

„Ne! Samozřejmě, že ne! Ale...“ Hal vrhnul nervózní pohled na dychtivě poslouchající skupinku a pozměnil konec věty: „To se dozvíš až na pokoji.“

Will sesedl a odvedl svého koně do přístavku. Ten tu byl postavený pro sirotky, kteří měli své vlastní koně - jinými slovy, zdědili je. Jedním z nich byl Hal.

Will vešel do domu a šel k točitým schodům, které byly uprostřed budovy, a umožňovaly vstup do vyšších pater. Schody byly staré a rozvrzané a vždy, když po nich Will šel, měl nepříjemný pocit, že dělá moc velký hluk. Byl jediný hoch, až na Liama ze skupiny Stínů, jak si hoši říkali, který byl až moc citlivý i na ty nejtišší a nejnenápadnější zvuky. Proto na schody našlapoval opatrně, ne doprostřed schodu, ale na jeho okraj, kde schody nevrzaly skoro vůbec. Liam dělal to samé. Ostatní hoši ze Stínů, jako třeba například Yar, Hal a Rob měli sluch míň citlivý. Říkali si Stíny – to proto, že se opravdu pohybovali jako stíny.

„A víš, proč to udělali?“ slyšel Will Liamův hlas.

„Ne! Netuším! Prostě mne vykopl!“ řekl Yar.

Will tiše otevřel dveře a řekl: „To nemůžete dělat rámus potichu? Jste slyšet až ke schodům. A co to provádíte?“

„Yara vydělali,“ řekl Liam.

„Vydělali? Jako kdo?“ nechápal Will.

„Přece vládce.“

„Počkej!“ urovnával si Will informace, „chceš říct, že...“

„Nechci říct nic!“ houkl na něj Liam. Měl pěkný a zvučný hlas. A zvláště když zpíval.

„Ne! Můžu se tě...“ Will se zasekl. Věděl, co by dostal za odpověď, kdyby větu dokončil.

„Kde teda budeš bydlet?“

„Tady,“ řekl stručně Yar.

„A co Yor? Jak na to zareagoval?“ zajímalo Willa.

„Nejspíš je rád, že je následníkem trůnu. Koneckonců já jsem starší o

pár minut.“

„A chci říct ještě něco. Co to znamená, když na sebe rodiče řvou a pak seřvou i mě?“ zeptal se Will.

„Ze svojí vlastní zkušenosti. Nejspíš se tě chtějí zbavit,“ řekl Yar. Will na něj nevěřičně hleděl.

„Ale jo, nedívej se na mě tak!“

„Bezva. Aspoň se tu nebudu sám nudit,“ zapojil se do hovoru Hal.

„Měl jsi na mysli...aspoň se tu nebudu sám bát?“ otočil se k němu Yar. Nestávalo se mu to nějak často, ale zrovna teď si na někom potřeboval vybit zlost. Jako královský syn už chodil do bojové školy, a byl nejstarší ze Stínů. Asi proto a pro jeho vůdčí schopnosti si ho ostatní zvolili velitelem Stínů.

Yarovi bylo patnáct let. Will byl druhý nejstarší a ostatní: Liam (údajně), Hal, Rob a Gordon byli nejmladší. A právě Rob s Gordonem ještě nepřišli. Všichni si dělali starosti, protože ti dva tu už měli dávno být.

„NE! Chtěl jsem říct *nudit*, a taky jsem to ŘEK!“ nenechal se odbýt Hal. Byl druhý nejmladší a občas se stávalo, že ostatní hoši z opatrovny na pokoji mu dělali naschvály. Ale Hal už se naučil brát si s sebou všude takovou palici (ona to vlastně palice nebyla, Hal tomu jen takhle říkal, byl to spíš středně tlustý klacek), která ostatní odkázala do patřičných mezí.

„Co kdybychom Robovi a Gordonovi jeli naproti?“ navrhl Liam a zabránil tak hádce. Yar se na něj zlostně podíval i když jindy by byl rád, že to Liam zatrhnul.

„Dobře. Bereme i lano?“ vyskočil Hal z postele, na které seděl a nečekal na odpověď. Nacpal do své brašny i lano.

Lano bylo neodmyslitelnou součástí jejich her a cvičení na výpravách.

A vtom se rozlétly dveře.

Dovnitř vtrhl Rob.

„Pomozte Gordonovi! Vzaly ho královské strážce!“

„Proč?!“ vyhrkla čtyři hrdla zároveň.

„Jak to mám vědět?“ opáčil Rob, „zabavili nám i koně. Prý na rozkaz jediného nejmilostivějšího prince Yora,“ pohlédl tázavě na Yara. Rob pokračoval: „V sedlových brašnách jsme měli i naši knihu. Je mi to líto.“ Všichni hoši se na něj při těchto slovech zděšeně podívali. Kniha, kterou

psal Liam, kreslili Hal, Will a Gordon. Yar s Robem do ní vymysleli spoustu vtipných scének a situací. No prostě jejich vlastnoručně napsaná a vymyšlená kniha je ve velkém nebezpečí! Co když už ji nikdy neuvidí?! Co když ji někdo poškodí, nebo zničí?! Jediný Liam se ani nepohnul. Jen se strnule zadíval na Roba a pak pohled zase odvrátil. Roba při tom studeném chladném pohledu zamrazilo.

„Ruší se výprava do rokliny! Pojedeme si pro svoje věci!“ vyhrkl odvážně Hal.

„Víš ty vůbec, kolik vojáků tam na nás čekalo?!“ máchl rukou Rob.

„Ne,“ hlesl Hal, „kolik?“

„Nad dva tucty,“ řekl klidně Rob, „to je všechny přepereš?“ významně se na Hala podíval. „Hodně by nám to pomohlo.“

„Ne!! Dva tucty ozbrojených chlapů já asi těžko přeperu!! Zbláznil ses?!“ a na zdůraznění si třikrát kloubem zatukal na čelo.

„Ale i tak,“ pronesl pomalu zamyšlený Yar, „ještě mám povolení si vzít své věci. Vráťím se tam a pokusím se z někoho vymáčet nějaké informace. V nejhorším případě zajdu dolů za strážnými do vězení a budu se vydávat za Yora a řeknu jim, aby Gordona pustili. Ale nechci moc riskovat. Může se to k Yorovi donést a budeme mít pořádný průšvih,“ rozhodl Yar a odešel. Yar byl znám tím, že se dokázal za všech okolností a za každé situace vydávat za panovačného bratra Yora, své dvojče.

„Napadlo někoho, co se stalo s Bari?“ prohodil Will, „naposledy měla být u Roba,“ podíval se na Roba.

„Bude někde v Černém lese,“ řekl Rob. Jejich fenka Bari opravdu měla sklón se potulovat sama po lese. Nejčastěji lovila, ale někdy tam chodila jen proto, aby naháněla Stínům do hlav obavy. Většinou totiž v lese zůstávala několik dní, než se vrátila. A jak už si Liam všiml (byla to totiž jeho fenka), v pravidelných intervalech, jednou za měsíc se vytratila až na několik týdnů. A nikdo nevěděl kam, a proč.

„Mám plán,“ ozval se Will. Všichni na něj s nadějí pohlédli.

„Robe, ty najdeš Bari. A já s Liamem půjdeme na hrad pro naši knihu, koně a zjistit, kde drží Gordona,“ odmlčel se, aby se nadechl, „já vím, že Yarův bratr lže, podvádí a lační po moci a jestli Gordona zatkli na jeho rozkaz, vsadím se, že chce pošpinit naši pověst, jak pomáháme

vesničanům s liškami a kunami, které jim žerou slepice.“

„Ale co budu dělat já?“ namítl Hal.

„Já s Liamem tam pojedeme na koních. Jestli se chceš dostat do stájí a najít Gordonova a Robova koně, musíš nějak strážím vysvětlit, proč tam jdeš. A ty řekneš, že tam jdeš proto, abys odvedl naše koně do stájí. Kdyby se ptal, čím to jsou koně, řekni, že přátelů prince Yora,“ vysvětlil mu to Will. Měl tu výhodu, že dokázal přemýšlet rychle a správně – málokdy opomněl nějakou drobnost.

„A...“

„Ty Gordonova a Robova koně z hradu odvedeš, jednoho po druhém a ustájíš je tady v přístavku vedle opatrovny.“

„Takže já pojedu nejdřív na jednom koni až sem, a pak na tom druhém, ano?“

„Ano.“

„A myslíš, že mě Maddie strpí na hřbetě?“ otázal se Hal. Nebyl hloupý. Robova klisna totiž na svém hřbetě nesnesla nikoho jiného kromě Roba. „Tak si pro ni půjdu sám. Bari pak můžu najít později s Halem,“ rozhodl Rob.

„Domluveno.“

Dva

Na nádvoří vjeli dva koně, jeden velký bílý s Liamem na hřbetě a druhý huňatý poník s Willem. Stráže u brány si jich ani nevšimli. Když Liam se svým koněm projížděl okolo jednoho strážného, zaslechl a za chvíli i ucítil, jak strážný vypustil plyny. Když byli dost daleko na to, aby je stráže slyšeli, Liam se se svým koněm přiblížil k Abovi s Willem: „Čím víc poznávám lidi, tím radši mám dobytek.“ Will jen stěží zakrýval úsměv. „Kdes to sebral?“

„Já už ani nevím. Možná jsem to zaslechl, když kolem nás projížděl ten průvod. Ten šlechtic v zeleném to myslím řekl, když se díval na vesničany.“

„Co si šuškáte?“ ozval se za nimi Halův hlas.

„Ále, řeknu ti to, až bude po všem,“ usmál se na něj Will. Halovi však neuniklo, že Will jen stěží přemáhá smích. Liam se významně podíval na dva strážné u brány, kteří o ničem takovém neměli ani tušení. Will s Liamem sesedli a předali koně Halovi. Ten s nimi zamířil ke stáji.

„Čí to jsou koně?“ zeptal se ho jeden seržant.

„Přátelů prince Yora,“ odpověděl Hal. Seržant ho pustil do budovy a zavřel za ním vrata.

„Bezvadně. A teď my. Jdeme.“ Liam vykročil první. Oba hoši vešli vedlejšími dveřmi do jakési chodby. Když otevřeli další dveře, objevila se před nimi kuchyně. Zase dveře zavřeli a otevřeli jiné. Vedly do věže. Opět dveře zavřeli, ale když otevřeli další, našli to, co hledali. Vstup do věznice. Zaslechl hlasy. A když přišli blíže, poznali hlas Gordonův: „Říkám vám, že vůči princovi jsem nikdy neřekl žádné urážlivé, nebo ponižující slovo! Tak mne pusťte!“ Potichu se vplížili ke dveřím. Liam za ně zkusmo vzal. Byly odemčené. Ani zámek nebyl zapadlý. Liam nakoukl do prostoru za dveřmi. O chvíli později se zase odklonil a podíval se na Willa: „Hned u dveří jsou bedny a sudy. Je tam odhozená Gordonova brašna.“

„Kde jsou stráže?“ zeptal se šeptem Will.

„Někde za rohem. Mám pro ni jít?“

„Dobře. Ale opatrně, Liame.“ Liam zmizel za dveřmi. O pár minut později byl zpátky i s brašnou. „Je tam naše kniha a nějaký lístek,“ zašeptal.

„Teď to študovat nebudeme. Až nahoře. Jdeme. Pryč odsud,“ odbyl ho Will a táhl Liama pryč.

Hal mezitím prohledal celou stáj, ale našel jen Gordonova koně. Po knize ani památky. Vzal tedy Gordonova koně a vyvedl ho ven.

Gordon jezdil na koni bez sedla, ale Hal ne. Bez sedla se na koni prostě neudržel, ale teď to musel nějak překousnout. Vyškral se na hřbet a zamířil k bráně. Rob na Maddie už odjel před hezkou chvílí, protože Maddie ve stáji nebyla, když tam Hal přišel. Když projížděl branou, zaslechl, jak si jeden strážný říhнул a druhý vypustil plyny. „Čím víc poznávám lidi, tím raději mám dobytek,“ zahuhlal potichu. Na průvod se díval s Liamem, ale on tu větu použil proti *pánům hradním*, ne proti vesničanům...

...Ale k jeho velké smůle ho oba dva strážní slyšeli.

„Co jsi to řekl?!“ jeden strážný proti němu namířil kopí.

„Já... Jed!“ pobídl koně do cvalu a dal se na útěk. Oba strážní strhli poplach. O chvíli později z hradu vyjeli tři jezdci s kušemi. Hal zamířil k lesu. Tam se měl setkat s Robem. Sice bez koně, ale teď neměl na vybranou. O chvíli později našel Roba na Maddie a s Bari. Rob si ho prohlédl, a když nikde neviděl knihu, povytáhl obočí.

„No, co. Čím víc poznávám lidi, tím mám raději dobytek! Čuňata!“

„Co prosím??“ vykulil oči Rob. Vůbec nevěděl, o čem Hal mluví. „Knihu jsem nenašel a při cestě zpátky, když jsem projížděl branou, no, oba strážní jsou opravdu vybraná společnost. Jeden si říhнул a druhý vypustil plyny.“

Vtom se Rob začal smát, až málem spadnul z Maddie. Ta taky nevěděla, co si o Robovi myslet. Natočila hlavu dozadu a káravě se na něj podívala, jako by říkala, *Co se to na mém hřbetě děje? Vždyť takhle se nenatřásáš, ani když jedeme cvalet.* Maddie potřásala hlavou a vrátila

přitom hlavu dopředu.

„Přestaň se tak směšně řehtat a raději se zajed' podívat do vsi, jestli po mně někdo nejde. Když se do půl hodiny nevrátíš, pojedu do vesnice.“

Rob jel patnáct minut, než dorazil do vesnice. Několik vojáků vzhledlo od rozdělané práce u vesnické vývěsní tabule. Jak si Rob o chvíli později všiml, vyvěšovali seznam lidí, kteří měli být odkázáni do Polandie, na souostroví, kde žili pomatení lidé, nebo lidé, kteří byli odsouzeni z pronevěry. Nebylo jich mnoho, ale přece jen se to týkalo celého sboru Stínů. Jako první byl Yar, druhý Hal, třetí Will, čtvrtá byla Mya, dívka z opatrovny. Hoši ze Stínů věděli, že Rob je do Myi zamilovaný. Bylo tam ještě několik dalších jmen v seznamu, toho si už ale Rob nevšiml. Musí svolat poradu. A to okamžitě!

Či

Všichni už byli u Hala na pokoji. Samozřejmě kromě Gordona.

„Ale proč tam jedou jenom ti, co jsou z opatrovny? Tedy, až na tebe, Wille,“ prohlásil Rob.

„Protože já už jsem taky z opatrovny. Když jsem totiž odjel, táta jel sem do opatrovny a zařídil mi tu místo,“ vysvětlil Will, „ale co jsme udělali?“

„Tak já ti řeknu, co jsme udělali!“ nabídl mu Liam. „Ukradli jsme dva koně z královských stájí, urazili vojáky a rozpoutali povstání!“

„Povstání? Jaké povstání?“ nepochopil Hal.

„To, že jsme udělali mezi strážnými a sloužícími na hradě totální maglajs!“ vysvětlil Liam.

„Co kdybychom se je pokusili nějak vysvobodit?“ navrhl Rob.

„A jak?“ zeptali se Will a Liam zároveň.

„Pojedeme za nimi,“ řekl Rob.

„No tak se mnou nepočítejte,“ řekl Hal.

„Samozřejmě. Vy tři samozřejmě nepojedete sami za sebou! Ale otázka zní, co se stane s Gordonem?“

„Popraví ho,“ řekl Liam. Vypadal klidný, ale uvnitř rozhodně nebyl!

„To tedy nepopraví, tohle jim tedy nedovolím!“ řekl Will, „nejsem zase až tak zbedněný, jak si ti strážníci myslí!“

„Wille, dokážeš svým lukem zastřelit kata?“ zeptal se Liam.

„Ehm... proč?“ nepochopil Will.

„Protože si pro Gordona půjdeme na hrad. Slyšel jsem, že nějaká poprava je už zítra.“

Víc toho Liam říct nestačil. Dveře od pokoje se rozlétly a v nich stál jejich starý známý... Gordon!

„Gordone! Co tu děláš?!“ vyskočil Liam na nohy.

„Propustili mne,“ promluvil Gordon, a když viděl, že přátelé chtějí vědět víc, pustil se do vyprávění: „Jak už asi víte, zavřeli mne na rozkaz

Yora a ve vězení mě vyslyšali a pak ze sebe vysoukali, že mají za úkol chytit nějakého mladíka, který se mi tak trochu podobá. Mysleli si, že jsem to já. Šlo o pouhé nedorozumění, ale co mě hodně naštvalo, bylo to, že se nedokázali postarat o mého koně, někdo ho totiž odvedl a také se mi tam podařilo nechat naši knihu.“

„Gordone, koně jsem ti odvedl já a měli jsme v plánu tě odtamtud vysvobodit. Nikdo ti ho nevzal,“ řekl Rob. „A pokud jde o tu knihu, byli jsme tam dole a našli jsme tvou brašnu. Celá je tady a v bezpečí,“ dodal Liam. Gordon se na něj s úlevou podíval. Viděl, jak se Liamovy pomněnkové oči smějí. Pěkně to ladilo k jeho dlouhým blondatým vlasům. Měl je opravdu dlouhé. Dosahovaly až pod lopatky.

„V brašně jsem měl i několik balíčků kávy. Jsou pro nás všechny. Ale řekněte mi, kde jste tu brašnu našli?“

„Za bednami a sudy ve věznici,“ odpověděl Will.

„Tak to je dobře. Nikdo tedy nepřišel na to, že jsem ji tam hodil,“ usmál se Gordon.

„Doufám, že to kafe nebudeš kazit čajem?“ prohodil Will.

„A to říká někdo, kdo si tam nacpe tunu medu?“ odsekl Gordon.

„Nene.! Tunu ne! Jenom lžičku!“ protestoval Will.

„Raději bychom si měli sbalit. A vy, Hale, Yare a Wille si nezapomeňte aspoň nože,“ připomněl Liam, „Gordone a Robe, vy ať jste v sedm hodin připravení v Černém lese.“

„Hele, a berete i naše koně?“ zeptal se Will.

„Ano, jako nákladní a nezapomeneme ani na vaše zbraně.“

Zbraně uměli ovládat všichni členové Stínů. Nejednou se stalo, že Will, Hal a Liam museli použít své luky na lišky a kuny, které kradly vesničanům slepice. Tím pádem je měla celá vesnička pod hradem ráda a uznávala je. Ale pokud šlo o zápletky s vrchností, těm se raději vyhýbali. Proto si tentokrát hoši museli poradit sami.

Čtyři

Ráno vyrazili. Gordon, Rob a Liam se spojili v Černém lese. Každý přijel z jiného směru a každý vedl jednoho náhradního koně. Bari přišla s Liamem a v zubech držela jakéhosi ptáka.

„Vyrazíme?“ zeptal se Liam.

„Ano, vyrazíme,“ kývli hlavou oba hoši a všichni vyrazili za karavanou s lidmi, kteří mířili do Polandie. Skupina vyjela asi před patnácti minutami. Na sledování trasy to stačilo. Vysvobodit přátele měli naplánované na druhou noc - první ne, aby lidé, co hlídají, byli spokojeni, že první noc se nic nedělo. Druhou noc už budou neopatrnější.

Po hodině se na stopy od karavany ale napojily další stopy od mnohem větší skupiny. Hochům to bylo od začátku divné, protože tyhle stopy vedly z lesa, ne po cestě jako chodili slušní lidé.

V jedné chvíli se Gordon napil ze své polní láhve, ale jeho kůň sebou trochu trhnul, takže se Gordon polil hnědou tekutinou, jak si všiml Liam, který jel vedle něj. „Ty máš v láhvi kávu?“ zeptal se překvapeně.

„No a co? Já taky,“ zapojil se do hovoru Rob. Liam se začal smát a vykoktal ze sebe: „Telepati,“ a smál se dál.

„Telepati?“ zamračil se Gordon, „ty máš taky kávu?“

„Jo, mám.“

Jeli už několik hodin, když narazili na bandu hlučných, na dálku páchnoucích mužů. Liam, který měl opravdu dobrý sluch i na dost velkou vzdálenost zaslechl, co si povídali. „Narazíme na ně ráno,

pokud se tu utáboříme,“ řekl jeden. Další mu odpověděl: „A co s těmi lidmi vlastně budeš dělat?“

„Ty si ten novejš?“ zeptal se ten první muž. Očividně velitel banditů. Když se k jeho skupině přidal sem tam nějaký nováček, měl sklon jim odpovídat opovržlivě, jako by mu vůbec nezáleželo na tom, co s oním mužem probíral.

„Prodám je do otroctví, tupče!“

„A kolik těch lidí je? A kdo to je?“

„Ty si rejpal! Míří do Polandie, když je prodáme do otroctví, neštěkne po nich ani pes! Zprotivili se králi nebo to jsou pomatenci! Do otroctví se hodí!“

Liam už slyšel dost. Tihle bandité měli v plánu napadnout budoucí polandiřany a prodat je do otroctví. Musí zasáhnout dřív, než se jim to podaří!

Na noc se utábořili kus cesty od banditů, otrokářů.

„Oheň nebude?“ zeptal se Gordon.

„Ne. Víš, na jakou dálku je taková záře ohně vidět?“ zavrtěl hlavou Rob.

„Ach jo. K večeři suchary,“ povzdechl si Gordon. Věděl však, že je nezbytné, aby zůstali utajeni.

„No tak si udělej oheň! Ale počítej s tím, že než si uvaříš večeři a kávu, budeš spoutanej a na cestě do otroctví!“ řekl Liam.

„Ne, díky,“ odbyl ho Gordon. V láhvi měl zbytek kávy. Sice už byla studená, ale lepší studená káva, než žádná.

„Kdo má první hlídku?“ zeptal se Liam.

„Třeba já,“ nabídl se Gordon.

„Dobrá. My jdeme na kutě. Ráno vstáváme,“ řekl Liam. Zabalil se do svého pláště a lehl si na zem. Byla letní jasná noc, a nehrozilo, že bude pršet. Brzy si vedle něj lehl i Rob a Gordon zaujal místo s Bari u koní, kde byl stín od keře. Očima prohledával okolí. Nic však nespatriil.

„Už jsme se k nim zase o dost přiblížili,“ řekl pološeptem Rob.

„A oni se také přiblížili ke svému cíli. Slyším před námi vůz,“ řekl stejně nahlas Liam. Jeli ještě půl hodiny za otrokáři a najednou zaslechli řev. Ale doslova řev.

Otrokáři napadli karavanu. Všichni tři hoši pobídli koně do cvalu a připravili si luky. V případě Gordona prak. Nikdo z nich ještě nestřílel po lidech, chápali však, že teď musí. Ani jeden ale nepomyslel na to, že by snad někoho měli zabít. Shodli se na tom, že budou střílet jen po končetinách. Kdyby však někdo někoho zabil, nějaký bandita, zabijí ho také. Nebo jak se říká, oko za oko, zub za zub.

V následujících pěti minutách ani nestíhali střílet. Vždyť otrokářů bylo nejméně dvacet a každý hoch měl ve svém toulci asi deset šípů. Gordon měl zase nad dvacet olověných kuliček a v případě nouze mohl střílet kamínky. Všichni byli se svými zbraněmi výborně obeznámeni a teď z nich ždímalí to nejlepší. Během minuty totiž schytala více jak polovina otrokářů nějaké zranění. Liam s Robem stříleli do rukou, ve kterých byly zbraně, nebo do nohou. Gordon zase svým prakem střílel po hlavách s přilbicemi. Přilbice totiž ochrání bojovníka před zabitím, střela ho jen omráčí. Když ale banditi zjistili, že jim hrozí nebezpečí v podobě sténání se šípy v rukou a nohou, nastavovali jim štíty a postupovali směrem k nim. Gordon už vyřadil z boje všechny muže, co měli přilbice, a tak prak schoval a vytáhnul svůj meč, který dostal od Yara. Uměl to s ním dobře. Vtrhnul do řad bojovníků. Neměl štít, ale nepotřeboval ho. S mečem dokázal doslova *splynout* v jeden celek a bránit se s ním i útočit. Po chvíli se k němu přidal i Rob s Halovou palicí, protože žádný meč neměl. Nechtěl ho, šlo mu špatně útočit a snad ještě hůř se s ním bránit. Ne. Meč nebyl jeho přítelem.

Liam už nemohl bojovat. Hned ze začátku po něm jeden z banditů hodil kámen a on nestačil uhnout. Teď se válel v prachu na zemi v bezvědomí. Ale dřív, než do něj upadnul, stačil si zkontrolovat své uši. Jedno se mu odkrylo a Liam nahmatal jeho špičatý konec. Stačil ho schovat dřív, než si toho někdo všimnul. Rob se se svou palicí přesunul k bezvládnému kamarádovi a bránil jeho i sebe. A sice se dvěma banditům podařilo odzbrojit a poslat za Liamem k zemi. Rob byl nyní také vyřazen z boje. Už bojoval jen Gordon. Počkat! Na někoho se

zapomnělo! Ano. Bari také ještě bojovala. Kousala a hryzala kolem sebe a činila tak do té doby, než ji jeden bandita nakopl. To se pak s kňučením odplazila dál a jen ležela a kňučela. Gordon se ujistil, že je Bari v pořádku, ale neměl to dělat. Přestal se plně soustředit na protivníky a ti ho poslali v hlubokém bezvědomí k zemi.

Pět

Liam se probudil. Tedy. Probudila ho Bari. „Ahoj, holčičko,“ podrbal ji za ušima. Rozhlédl se kolem sebe. Vedle něj ležel Rob. Kousek od Roba ležela palice. Liamovi spadl do očí pramen vlasů a odkryl jeho zašpičatělé uši. Liam si je ihned svázal řemínkem a rozhlédl se, jestli ho nikdo neviděl. Ano. Liam byl cokoliv, jen ne člověk. A on sám to nikomu neřekl. Liam si teprve až teď všiml, že je noc. Měsíc osvětloval Gordonův meč odhozený na zemi. Liam prudce vstal, ale okamžitě se mu začala točit hlava. Počkal chvíli, až se to trochu zklidnilo a pak teprve provedl obchůzku po okolí. Pět kroků a našel Gordona, jak leží obličejem k zemi. Liam k němu poklekl a chvíli nahmatával tep. Uklidnil se, až když ho našel. Gordonovi tekla krev z pusy a Liam si všiml, že na zemi je jakýsi bílý kamínek, a došlo mu, že je to Gordonův zub. Liam Gordona obrátil a pak si stoupl. Očima prohledával okolí, a když nic neviděl, hvízdal. Za ohybem cesty se ozvalo dusání kopyt a k Liamovi doběhli dva koně. Znovu hvízdal, tentokrát silněji. Z jiného směru přiběhl zbytek, čtyři koně. Liam si oddychl. Banditi si žádného jejich koně nevzali. Koně se nejspíš schovali dál v lese a otrokáři je nenašli. Liam sundal jednomu z koní nějaký kus hadru. Zjistil, že je to hadr, se kterým myli nádobí. Pokrčil rameny. *Teď to nebude hadr, ale polštář*, pomyslel si a složený ho strčil Gordonovi pod hlavu. Pak si vodou z láhve namočil jinou látku, kapesník a omyl Gordonovi krev z obličeje. Gordon na to zareagoval mávnutím ruky ve spánku a podařilo se mu dát Liamovi facku.

„Fakt dík,“ utrousil Liam. Gordon se tím nejspíš uklidnil, protože dál už byl v klidu. Liamovi se zase ozvala bolavá hlava. Liam se na chvíli zastavil v tom, co právě dělal, a rukou si sáhl na levý spánek, tam, kde mu to tepalo nejvíce.

„Kde to jsem? Co se stalo?“ Liam se otočil. Rob už seděl a mžoural na Liama.

„Jestli chceš, ještě spi!“ řekl Liam a vrátil se ke své práci.

„Ne, nechci.“

„Tak rozdělej oheň.“

„Zešilel jsi?!“ zasyčel na něj Rob.

„Ne. Ti lidi už jsou dávno pryč a já si potřebuju uvařit bylinkovej čaj. Příšerně mě bolí hlava.“

„Hmm. Mě taky. Už jdu na to,“ řekl Rob a přešel ke skupince koní. Nevěděl, kde je Maddie, ale ta mu v tom pomohla. Šťouchla do něj svou hubou. Takhle Roba vždycky zdravila, takže ji Rob poznal. Vzal si své křesadlo a nůž a připravil si je na kraji cesty. Pak šel najít dřevo. Když Liam dokončil čištění Gordonova obličejů, už plápolal malý ohníček, voněl čaj a byly postavené stany. Bari položila k Liamovým nohám uloveného zajíce a štěkla. Liam se sehnul a podrbl ji za ušima. To se ale zase ozvala hlava. „Ten je můj?“ vzal do ruky zajíce. Bari krátce štěkla a odběhla pryč. Za chvíli se vrátila s dalším zajícem a uvelebila se s ním u ohniště. Bari to tak vždycky dělávala. Nejdřív ulovila něco pro svého pána Liama a pak teprve pro sebe.

„Uvaříš i kávu?“ zeptal se Roba.

„Neboj, mám to v plánu,“ pokýval hlavou Rob a postavil konvici s vodou téměř do ohně - v ohni vlastně nebyl jen držák, celá konvice se topila v plamenech.

„Stáhneš toho zajíce?“ zeptal se Rob Liama. Ten pokýval hlavou, načež si musel sednout a chvíli počkat, než mu ustoupila bolest hlavy. Pak se vydal dál od tábora a vzal si do parády zajíce. O chvíli později už se zajíc vařil společně se zeleninou a bramborami, které vezli v zásobě. Liam s Robem jedli a pili a po oku prohledávali okolní krajinu kolem sebe.

„Co budeme dělat?“ zeptal se najednou Rob. Ta otázka přišla znenadání.

„Co asi, půjdeme do té vesnice, na ten trh do Conrey. Ale podrobnosti necháme, až se probere Gordon.“

„Rozumím. Kdy to bude?“

„Co, kdy, bude?“ nechápal Liam.

„No, kdy se probere?“

„Jak to mám asi tak vědět? Nevíš?“ sykl na něj Liam, „počítám, že tak

za pár hodin,“ uklidnil se Liam a dál usrkával kávu.

„Něco slyším!“ zašeptal Rob.

„Co?“ zašeptal Liam.

„Vlci!“ vyjekl Rob a popadl hořící větev. Liam následoval jeho příkladu. Pomyslel si, že Rewenn mu musel dávat varovné znamení a že si ho Liam nevšímal. Vlci se už odvážili do kruhu světla blíže k ohni a jeden chňapl po zajíci, kterého si pro sebe ulovila Bari. Bari po něm skočila a zajíce mu vyrvala. Stihla ho i hryznout do čenichu, načež všichni vlci ustoupili a utekli. Po celou noc je pak nikdo nevyrušil a k ránu se probudil Gordon.

Den začal asi takto:

„Co bude k snídani?“ zazíval Rob.

„Kořínky a uhlí,“ odpověděl Liam, který se právě vymotával z pokrývky.

„Co prosím?!“ nevěřil Rob vlastním uším.

„Kořínky a uhlí!“ zopakoval nevrle Liam.

„Rozumím, ale nerozumím tomu, proč jsi řekl kořínky a uhlí. Proč zrovna to?“

„Protoč, červotoč,“ ukončil debatu Liam a vzal si jablko. Přitom dal vařit vodu na kávu.

„Co to má být? Protoč se rvotoč...?“ Liam se na něj podíval a pokoušel se zjistit, jestli si z něj jeho přítel nedělá dobrý den. Ale to samé dělal Rob, který byl přesvědčený, že si z něj Liam dělá blázny.

„Pro-toč čer-vo-toč!!“ zopakoval a přisypal do konvice hrst kávy. Vypadal klidně, ale někdo kdo ho znal, jako například Rob, věděl, že v klidu rozhodně není. Tohle bylo jen poslední stadium před výbuchem.

„Ale co to znamená?“ bránil se Rob.

„To znamená, že má blbou náladu,“ odpověděl Gordon, „co je k snídani?“ zazíval a podobně jako Liam vylezl ze svého stanu po čtyřech.

„Kořínky a uhlí,“ odpověděl mu zcela klidně Rob.

„Cože to prosím??!“ vykulil nevěřičně oči Gordon.

„To se zeptej Liama,“ řekl nevinně Rob. Jmenovaný zasupěl a odvrátil se od obou společníků.

„Ptám se, co je k snídani. A nedělejte ze mě šaška!“ vybuchl Gordon.

„Káva a dej si k tomu, co chceš. Liam si dal jablko,“ pokrčil rameny Rob.

„Káva a jablko?“ řekl udiveně Gordon, „fakt pěkná kombinace.“

„No a co má být?“ opáčil Liam, „ty sis dal zase med do pečené řepy!“

„Tss,“ odvrátil se Gordon, „náhodou, bylo to dobré.“

„To určitě.“

„Psst!“ sykl Rob, „koně něco cítí.“

„Že by ti vlci?“ šeptl Liam.

„Jací vlci?“ chtěl vědět Gordon. Noční příhodu nejspíš nezaznamenal.

„V noci tu byli vlci. Jo. Jsou to vlci,“ řekl Rob a popadl luk.

„Ne!“ křikl na něj Gordon.

„Proč, ne?“ zamračil se na něj Rob.

„Akorát je rozdráždíš, hodíme jim kosti, snad odtáhnou.“ Gordon už popadl kost, která tu zůstala od včerejší večeře. Nechápal, že kosti zůstaly v tábořišti. Vždyť jestli tu byli vlci v noci, muselo Roba a Liama napadnout, že se sem pro ně znovu odváží. Gordon hodil kost do smečky. Strhl se boj, ale ti, co byli moudří, se do něj nepouštěli. Raději šli blíž k tábořišti. Jejich domněnka se potvrdila. Hoši jim hodili dalších pár kostí. Jenže co by se nestalo! Místo toho, aby odtáhli, jeden vlk si přisednul k naprosto strnulému Gordonovi a olízl mu ruku! Gordon se nestačil divit. Váhavě položil vlkovi na hlavu svou dlaň. Vlk dál spokojeně mručel. Po chvíli už Gordon drbal celou smečku složenou asi z deseti vlků. Bylo jasné, že vlci ho přijali mezi sebe. Koneckonců to byl on, kdo jim hodil první kost.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se Gordon, „nějak jsem si je oblíbil.“

„Spíš, co uděláme s tebou?!“ zavrtěl hlavou Liam.

„Co byste dělali se mnou?“ nepochopil Gordon.

„Vsadím se, že jsi plnej blech a různých brouků. Hlavně tvoje ruce,“ vysvětlil Liam.

„Vezmeme je s sebou, ne?“ navrhl Gordon. Musel se však smát, když viděl výraz svých společníků, „no co? Ještě by nám mohli pomoci. A když budou chtít zůstat tady, až pochopí, že my jdeme pryč, necháme je jít.“

„Ty, nemáš to v hlavě v pořádku, že ne?“ zeptal se opatrně Rob. Nechtěl přítele urazit, i když si říkal, že menší pozdvižení by mu prospělo.

„Jo, mám!“ zasupěl Gordon, „proč bych neměl?!“

Šest

Po obědě vyrazili. Smečka si naštěstí něco ulovila pro sebe, ale jeden vlk, který přilnul ke Gordonovi téměř jako Bari k Liamovi, okoukal od Bari její zvyk, dělit se o úlovek se svým pánem, a tak to také zkusil. Ale on přinesl celou srnu – sice trochu menší, ale celou. Dočkal se podrbávání a dost velké části srny, protože i pro tři hochy byla trochu velká. Gordon zjistil, že je to vlk, ne vlčice, a ke všemu mladý. Pojmenoval ho Wolfy. A zdálo se, že Wolfy na své jméno slyší. Putovali až do večera se všemi vlky v patách. Tedy ne se všemi. Vůdce smečky s pár samicemi a mláďaty a samci už své přátele opustili. Později druhého dne je opustili už všichni vlci, až na Wolfyho, který raději smečku opustil. Ten den se večer dokonce odvážil i blíž k ohni, protože fenka Bari mu byla dobrým příkladem. Zjistil, že tenhle oheň mu nic neudělá, a také už pochopil, co to znamená, když jeho nový pán hvízdne. Znamená to, že přiběhne jeho klisna Taiana. A tak se naučil přiběhnout také. Potíž byla v tom, že když chtěl Gordon zavolat jen Wolfyho, přiběhli oba. Gordon nad tím mávl rukou a pranic si z toho nedělal.

Jednoho večera, to, když už se blížili ke Conrey, u ohně Gordon přemýšlel. To znamenalo, že byl zamklý. Až příliš zamklý. A Liam s Robem si toho všimli.

„Nemysli. Je to nebezpečný,“ zasupěl Liam.

„Potřebujeme si o něčem promluvit,“ řekl Gordon.

„A o čem?“ začal se zajímat Rob.

„Potřebujeme někoho, kdo by nás vedl. Víte, něco jako vůdčí postavení, protože jednou se to téměř stane.“

„Co se stane?“ naklonil se k němu Liam.

„Že se nepohodneme,“ řekl Gordon.

„A ty se toho chceš ujmout?“ zeptal se Rob.

„No to snad ani ne! Jak tě to vůbec mohlo napadnout?!“ zděsil se Gordon, až Wolfy vycenil tesáky.

„Měl bys mu říkat spíš Tesák. To by se k němu hodilo líp,“ pokusil se Liam změnit téma. Věděl, že Gordon bude hlasovat pro něj a on vůbec netoužil se stát velitelem dvou hochů, jednoho psa a divokého vlka. A i kdyby to měl být jen jeden hoch, ani to ne!

„Neodváděj pozornost. Teď se bavíme o něčem jiném,“ loupl po něm očima Gordon.

„Tak dobrá. Pro koho hlasuješ?“ zeptal se nebezpečně tiše Liam. Nevědomky sevřel jílec svého dlouhého nože a zaskřípal zuby.

„Tebe,“ řekl Gordon, jak nejvíc mohl klidně a vyrovnaně.

„Žertuješ anebo jsi zešílel,“ díval se mu Liam do očí. Gordon se mu také díval do očí a žasnul, že jindy přátelské a pěkné pomněnkové oči Liamovy jsou teď plné zloby a nebezpečí. Prostě se nevydržel dívat se do těch pronikavých očí a uhnul pohledem. Tuhle přestřelku vyhrál Liam.

„Tebe,“ zopakoval Gordon s očima sklopenýma dolů, aby se nemusel dívat na rozzlobeného Liama. Vypadal desetkrát nebezpečnější, když měl ty dlouhé vlasy, které v záři ohně vypadaly jako by hořely.

„Zopakuj to, jestli máš odvalu!“ zasyčel na něj Liam.

Gordon se mu opět podíval do očí a s prudkým bušením srdce odpověď zopakoval.

„Budeme hlasovat!“ rozhodl Liam. Díval se však stále na Gordona.

„To nebude mít cenu, když budu taky hlasovat tebe. Protože ty můžeš dát jen jeden hlas,“ namítl Rob. Liam zkoprněl. Jak je možné, že mu jeho přátelé natolik důvěřují, že by mu klidně dali vůdčí postavení? A i kdyby. On nechtěl být žádný vůdce, náčelník. Stačilo mu, že rozkazoval Bari a svému koni. To stačilo.

„Liam. Ty jediný z nás tří dokážeš to, co my ne,“ začal Rob.

„A to jako proč?!“ zeptal se tvrdohlavě Liam. Věděl, že jeho sluch, tiché plížení a zálesácké schopnosti jsou ve spolku Stínů známé, ale neviděl důvod, proč by se kvůli nim měl stát vůdcem. Vůdcem byl přeci Yar.

„Protože od začátku téhle cesty, tohohle nebezpečí nás vedeš ty. Většinou!“ odmlčel se Rob a chtěl něco dodat, ale Gordon ho předběhl:

„I když si to možná neuvědomuješ.“

„Takže je tedy rozhodnuto,“ řekl Rob. Nebyla to otázka, ale ukončení tématu.

„To tedy není!“ vykřikl Liam, až Wolfy vyskočil na všechny čtyři a zavrčel. Liam se raději uklidnil. Nechtěl, aby si vlk jeho chování vyložil špatně. Gordon svému čtyřnohému příteli v duchu poděkoval. Dokázal Liama uklidnit tak rychle, že by to neudělali ani Rob s Gordonem za půl hodiny. Liam pohodil hlavou, až se mu vlasy rozlétly všude kolem a musel si předělat culík. Ten mu samým rozčilením sklouznul z pramene vlasů, které tvořily ofinu. Ta mu teď *lezla* do očí, a to on nesnášel. Znovu si vlasy sepnul na temeni a nevraživě se na přátele podíval.

„Ať si vás odnese sám Dorwok!“ ucedil a uklidil se do svého stanu. „Dorwok?“ podivil se Rob, „ten přece neodnáší lidi. Jen zvířata!“

„No tak vy jste zvířata! I když musím uznat, že pěkně prohnaná zvířata!“ ozvalo se z Liamova stanu.

Druhý den ráno Liamova bouře přešla. Potutelně se usmíval a oba jeho společníci nechápali proč. A to se dozvěděli hned, jak si Liam sedl, opřel se o kládu, zavřel oči a řekl: „Že mě to nenapadlo dřív, tohleto. Všechno udělají ostatní a já se můžu válet, válet, válet.“

Rob s Gordonem se po sobě podívali a Gordon prohodil: „Je pěkně drzý, od té doby, co se stal velitelem, nemyslíš Robe?“

Rob pokýval hlavou: „To tedy je Gordone. To tedy je!“

„Hej vy dva tam! Přineste mi kávu,“ ozval se Liam.

„Jak je libo,“ poklonil se Rob a hnal se pro Liamův hrnek. Když mu hrnek podával, stěží přemáhal úsměv, ale toho si Liam nevšiml.

Liam upil nápoje a vyprskl ho: „Co to ksakru je?“ neudržel se a hrnek upustil.

„No co. Nepoznáš vodu?“ opáčil Rob.

„Jo, ale chtěl jsem kafe, nebo ne?“ Vtom Gordon s Robem propukli v nevázaný smích. Liam se na ně mračil. Samým rozčilením mu spadnul culík. Nadechl se a řekl: „Tak dobře. Vyrážíme!“

Liam sbalil stan a svoje věci a připravil se na odjezd. Teprve v sedle si všimnul, že ztratil řemínek, který mu spojoval vlasy. Zamračil se a z brašny vytáhl svůj náhradní. Uvázal ho co nejpevněji a pak se podíval po obou přátelích. Oba dva se na něj podívali a kývli hlavou, že jsou připraveni, a za chvíli už byli na cestě. Před Conrey se zastavili. A to

proto, že dohonili otrokáře, a nechtěli jim vtrhnout do tábora. Utábořili se asi půl míle od nich. Dohodli se, že Liam s Gordonem půjdou dál, bez koní, jen se zbraněmi, jen co vyrazí i jejich cíl. Rob zůstane a rozdělá oheň. Jeden problém byl ale s Wolfym. Od svého pána se nechtěl ani hnout. Ať se Gordon myl v potoce, byl na lovu, vařil, nebo cokoli jiného, vlk se od něj nevzdálil ani o píd'.

„No tak půjde s námi,“ rozhodil rukama Gordon.

„A víš, jak zareagují tamější obyvatelé, když uvidí vlka? A to třeba i ochočeného?“ otočil se na něj Liam.

„Budou se od nás držet dál,“ odpověděl Gordon.

„No tak dobře,“ připustil Liam a usmál se. Představa, že by po nich někdo šel, až budou vysvobozovat otroky a Wolfy se na ně vrhne a odežene je, se mu zamlouvala. Liam si vzal kousek sušeného masa a sucharů a dal se do jídla. Potřeboval být při síle. Oba hoši následovali jeho příkladu a Wolfy odběhl dál do lesíka. Za chvíli se vrátil s divokou kočkou, kterou už zakousnutou dal Gordonovi k nohám.

„Já nevím, jestli budu jíst kočku,“ namítl a kočku vlkovi hodil. Ten to nepochopila nechápavě naklonil hlavu na stranu. Jeho pán si z úlovku nic nevzal! Znovu kočku Gordonovi přinesl. Gordon si povzdychl a vytáhl svůj nůž. Začal kočku porcovat. Kus hodil vlkovi a kus schoval do koženého, napůl ztvrdlého vaku, určeného k převážení čerstvého masa. Později dá Wolfymu zbytek.

„Vyběhnu nahoru na kopec a zjistím, jestli už se nepřesunuli,“ navrhl Rob a jako střela vyrazil od tábora na blízký kopec. Byl nejrychlejší v běhu ze Stínů. Asi proto si od nich vysloužil přezdívku Šíp. Jemu se ale nelíbila.

Cestou na kopec se nezadýchá a měl spousty energie. Když se blížil k vrcholu, našel si kus od cesty křoviny, do kterých by se schoval, kdyby se někdo díval na vrchol. Jeho plášť a oblečení dokonale splývaly s lesním podrostem. Rob se doplížil až na vrchol, ale stále byl v křoví. Nikde nikdo. Otočil se a plížil se zpět. To nejhlupejší, co by mohl udělat, bylo vylézt ze křovin a jít po pěšině. Kdokoli mohl někde čekat a pak ho napadnout. A někdo tam byl. Poté, co otrokáři narazili na tři mladíky a psa, za sebou nechávali hlídky, kdyby se za nimi přece jen někdo pustil. Ale muž, který byl na kopci, Roba z dohledu ztratil dávno

předtím, než se dostal na vrch. Když se vrátil do tábora, už byli oba mladíci připravení. Měli okolo pasu lana, svá pouzdra s noži a ostatní věci, bez kterých se neobešli.

„Už tam nejsou. Museli už dojít do vesnice,“ řekl Rob. Gordon s Liamem se na sebe podívali a ani nemuseli mluvit. Oba vykročili směrem ke Conrey. Conrey byla větší vesnice v severovýchodní části Pampbaluenu. Pobřežní vesnice jako tahle byly plné zlodějů, podvodníků a neexistovala tu žádná pravidla ani zákony. Tyto vesnice byly zpravidla za dobře s otrokáři a nájezdníky. Nájezdníci si jich totiž nevšímali, dokonce s nimi uzavírali obchody a otrokáři, ti tu zase konali otrokářské trhy. Nebylo tedy divu, že slušní lidé bydlili ve vnitrozemí. Samozřejmě byly i rodiny, kterým bylo absolutně jedno, kde jejich potomci žijí, bydlí, co dělají. A ti pořád přebývali na pobřeží. Tím pádem se Pampbaluen dělil na pět částí. První čtyři části byly pojmenovány dle světových stran. Ta pátá část byla Pobřežní. Ležela na severo-východní části Pampbaluenu a byla to taková hradba pro poctivé lidi, kteří chtěli za hranice. Například do Winitidy. Pokud někdo chtěl do této země, musel jít do jiné části Pampbu. Pokud by šli do Pobřežní, jak lidé této části říkali, byli by oškubáni o všechno, co měli. Bylo zvláštní, že král s tím nic neudělá, ale král byl starý a nemocný a většinu vládního rozhodnutí nechával na královském kancléři. Tomu však bylo jedno, co se děje na severovýchodě. Staral se spíše o peníze a vlastní pohodlí. Proto se o království starali Lesníci, kteří *likvidovali* různé loupežníky a podvodníky, kteří olupovali pocestné. V okolí královského hradu navíc „sídlily“ Stíny, kteří sem tam *zlikvidovali* nějakého toho zlodějíčka a ty kuny, co žraly vesničanům slepice. Bohužel, nic z toho se nedostalo ke králi. A tak si ti, co měli potíže, museli poradit sami. Jako například Ti z tohoto příběhu.

Sedm

„Něco cítím,“ řekl Gordon.

„Já taky,“ začichal Liam. I když to nevěděl, cítil ten pach palčivěji, než jeho přítel.

„Hele, ve vesnici něco hoří!“ vykřikl Gordon a ukazoval k západnímu cípu vesnice.

„Jdeme! Rychle!“ Liam se rozeběhl a v závěsu za ním Gordon. Oba šetřili silami, protože doběhnout do vesnice, doprostřed vřavy a paniky, zchvácení by nemělo smysl. Když dorazili k branám vesnice, zjistili, že hoří v části, kde jsou otroci.

„A nikde žádní strážci,“ všiml si u brány Gordon odhozeného kopí a kuželovité přilbice. Oba začali volat na své členy Stínů. Jediný, kdo jim odpověděl, byl dívčí hlas: „Tady jsem! Patřím k Willovi a Halovi!“ Oba se vrhli za hlasem a za chvíli už viděli jakousi dívku, přivázanou ke sloupu za ruce.

„To je Mya!“ vykřikl Liam a vytasil svůj dlouhý nůž. Za chvíli už dívka stála vedle nich a ohmatávala si ruce.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se jí Liam.

„Hal je prodaný, nevím, kam míří. Will popluje do Dhyrnsdellu a Yar do Winitidy. Oba už jsou také prodaní. Jen já ne. Jen co Will kopl toho chlapa s pochodní a zapálil to tu, všichni utekli a pár otroků tu zůstalo a našlo tu konec. Děkuju vám. Je tu s vámi i Rob?“

Takže Mya jeho city opětuje! Pomyslel si Liam. Moc dobře si všiml, že Rob poslední dobou v opatrovně pokukoval po Mye – Mya byla totiž také z opatrovně. A nyní si všiml, že dívka má o Roba zájem.

„Je v táboře. Asi míli odsud. Ale nejdříve najdeme ostatní,“ řekl Liam. Hledal Gordona, protože zaslechl, jak zvolal Willovo jméno a odběhl neznámo kam. Pak ho spatřil, jak se vrhl na hřmotného chlapíka, který prostě nemohl dostat Willa pod kontrolu, a ten se mu bránil. Neměl

spoutané ruce a v ruce držel tasený dlouhý nůž. Nesnažil se ho zabít, nebo ho seknout. Jen přivést do hlubokého spánku, aby mohl utéct. S Gordonovou pomocí se jim podařilo svrhnout ho do moře, a mile je udivilo, když zjistili, že neumí plavat.

„Díky, Gordone!“ vrhl se Will na Gordona a vše ho obejmul.

„To nestálo za řeč. Jsme skupina. Sbor. Musíme držet při sobě, ale kde je Hal s Yarem?“

„Hal nevím, kde je a Yar míří do Winitidy. Něco ti řeknu, tihle lidi umí velice rychle obchodovat. Jen co jsme sem přijeli, Yara si někdo koupil a okamžitě s ním odplul.“

„No tak si uděláme výlet do Winitidy,“ řekl Gordon, chytil Willa za ruku a táhl ho pryč. Chtěl co nejrychleji najít Liama a vypadnout odsud.

„Hele! Hal!“ vykřikl Will a ukázal na jakousi loď.

„Hale!“ křičel Will a mával rukama. Hal si ho všiml a pokusil se mu také zamávat. Ale bylo to téměř nemožné. Měl spoutané ruce.

Loď už odplouvala z přístavu. Gordon s Willem se rozeběhli, jak nejvíce mohli, aby stihli naskočit na loď. Oba se chytili kotvy, která k nim byla nejbliž, jako záchytný bod. Pomalu lezli výš a už byli skoro na palubě. To by se jim podařilo, kdyby je nějakí námořníci nepopadli a nehodili zpět. Jenže to už se loď o další kus hnula dál od mola a oba hoši spadli do vody. Gordon jí dokonce trochu vypil a byl v šoku, když zjistil, že voda je snad desetkrát slanější, než si odjakživa myslel. Když se vyškrábali z vody, už k nim přiběhli Liam s Myou a Mya držela v náručí malé novorozeně.

„Co to je?“ prohlížel si to malé scvrklé stvoření Gordon. Mya na něj povytáhla obočí: „Snad kdo to je, ne?“

„No tak dobře, no, ale kde jsi ho sebrala?“

„To ti povím až potom. Měli bychom zmizet!“ ukázala Mya do teď už zklidněného davu, od kterého se k nim blížili ozbrojení muži. Všichni se dali na ústup kromě Gordona a Wolfyho. Když se ozbrojenci přiblížili, Gordon řekl: „Wolfy! Vezmi si je!“ Ukázal na muže. Wolfy mu porozuměl. Tohle už spolu nějakou dobu dělávali. Ale na zvířatech. Wolfy zavrčel a vrhl se na jednoho z ozbrojenců. Ten byl během chvíle odzbrojený a na útěku. Netrvalo dlouho a ostatní se k němu přidali.

„Ta žena přišla přímo k nám a dala mi do náruče tadyhle Williama. Řekla, že se tak jmenuje. Ale... byla už na konci sil. Prý porodila v otrokářském voze a nikdo jí nepomohl, jen jedna jiná žena, která jí s klukem pomáhala. Škoda, že William už nemá rodiče. Jeho otec byl prý ve voze taky, ale už je někde pryč. Takový silný s hnědými vlasy. Teď jede myslím někam na východ. Toho už nenajdeme.

Bylo by dobré, kdybychom Williama mohli dát do opatrovny. Naše cesta ještě neskončila. To vím,“ vyprávěla Mya.

„A taky ho tam dáme,“ řekl Liam.

Will se zamračil. Nebylo to poprvé na této cestě, co si všiml, že Liam tady nějak rozkazuje. „Ale to tam pojedeme všichni?“ zeptal se místo toho, aby se zeptal na rozkazujícího Liama.

„Ne. Jenom jeden z nás a nejlépe někdo, koho správce pozná. Někoho, kdo tam bydlí,“ opáčil Liam.

„Liame, buď jsem zapomněl, kdo je naším velitelem, anebo jsi ho zastoupil,“ začal Will.

„To se zeptej spíš Roba a Gordona. Ti mě k tomu dokopali,“ vysvětlil Liam. Willovi však neuniklo, že Liam ke dvěma jmenovaným chová jisté výhrady. Tázavě se na ně podíval.

„Takhle bych to nenazval,“ řekl Gordon.

„Jo, Gordon má pravdu. My jsme ho k tomu nedokopali. My jsme si ho slušně vyvolili,“ přidal se k němu Rob.

„Kdo drží první hlídku?“ zeptal se Liam ve snaze změnit téma.

„Ty!“ odpověděl mu Gordon.

„Aha, no bezva. Tak já se jdu umýt. Hned jsem zpátky,“ řekl a odběhl. A i když byl potok slušně daleko, své uši nechal zakryté. Nevěděl, kdo by se mohl toulat zdejšími krajemi. Když se vrátil do tábora, venku už byl jenom Rob a hlídal. A i ten se brzy odebral do svého stanu. Wolfy se uvelebil u Bari u ohně a Liam přemítal. *Jak dlouho to ještě dokážu utajit?* ptal se sám sebe. Ale neměl na to odpověď. A zapomněl na to, když něco zaslechl. Přesněji řečeno zaslechl kroky. Liam dělal, že si toho nevšiml a nevšímá. Přitom ale dával dobrý pozor. Tyhle kroky musely patřit obzvlášť učenému stopaři a plížiteli. Byly jemné, ale Liam okamžitě poznal, že to jsou kroky člověka. Ale pořád nic neviděl a byl v

nevýhodě. Odpoutal svůj zrak od ohně a snažil se přivyknout temnotě kolem. Kroky teď slyšel za sebou a Liam si vzal hrnek, aby jej naplnil vodou. Odešel kus dál a nalil si. Napil se, hrnek položil a odešel do stínu pod stromy. Pak se vydal na obchůzku. Na rozdíl od nočního návštěvníka ale nevydával žádný zvuk. Už mnohokrát tím své přátele znervóznil, když jim takhle znenadání zmizel z očí a doslechu, a pak se najednou objevil tam, kde to nejméně čekali. Teď to udělal znovu a nočního návštěvníka tím dokonale zmátl. A on to věděl. Liam už viděl dvě postavy nedaleko před sebou. Mezi sebou teď měly prostor jednoho metru a Liam mezi ně tiše vešel. I kdyby nic jiného, tohle je dost vyděsilo. „Kdo jste a co tu děláte?!“ zeptal se Liam svým zvučným hlasem. Oba muži nadskočili a oba vytáhli dlouhé ostré nože. Ale pozdě. Liam byl rychlejší. Než někdo něco stačil udělat, Liam svým lukem jednoho po druhém praštil do ruky, ve které drželi nůž. Netrvalo to ani dvě vteřiny a oba muži byli bez nožů. Měli sice luky, ale na tak krátkou vzdálenost jim byly k ničemu.

„Elf!“ křikl ten starší a vytáhl svůj druhý nůž. Byl daleko menší, než ten druhý, ale to bylo jedno. Vmžiku byl i ten vedle dvou nožů velkých. Jenže jej tam neposlal Liam, ale sám starší muž.

„Zeptám se podruhé a naposled. Kdo jste a co tu děláte?!“ Liam teď byl opravdu rozzlobený a oba dva před ním to věděli.

„Jsme Lesníci ve službách zdejšího barona a máme za úkol doprovázet společně s princem Yorem skupinu šesti hochů, které přepadla banda otrokářů a pomoci jim zachránit zbylé jejich členy,“ přiznal jeden z nich. Ten mladší.

„Umíme se o sebe postarat. A nekřičte tady, kdo jsem. Mí přátelé to nevědí a já nechci, aby to věděli!“

„Dobře,“ přikývli oba a třásli se. I když byli Lesníci, s elfy si nic začínat nechtěli. Ale ze své neopatrnosti si začali a teď jim nezbývalo nic, než poslechnout. Liam měl totiž kočičí reflexy a přemohl je, což se stávalo jen zřídkakdy, aby někdo přemohl Lesníky, proslulé neporazitelné Ahaswery.

„A jak jste se dověděli, že nás někdo přepadl a že to byli otrokáři?“ zeptal se Liam.

„Dověděli jsme se to ze stop. Tam, kde se to odehrálo, to jasně ukazují

stopy, takže jsme šli za vámi a dnes jsme vás dohnali," vysvětloval ten starší.

„A cože jste to řekli o Yorovi?“ vyzvídal dál Liam. A teď si vzpomněl, že ten starší Lesník zvolal *elf* a on chtěl vědět, jak to poznal. Sáh si na uši. Obě měl odkryté a řemínek na temeni nebyl.

„Sakra!“ zaklel, „ten už nenajdu.“

„Co prosím?“ zeptal se mladší Lesník.

„Nemáš nějaký řemínek?“ zeptal se ho Liam.

„Tos uhodl, že nemám,“ zavrtěl hlavou.

„Jestli ho tak nutně potřebuješ, tak já jich pár mám,“ ozval se za ním Willův hlas. Liam se tak lekl, že vyskočil na strom a nechtěl slézt dolů.

„No tak. Liame, neblázni!“ zavolal na něj Will. Jenže mu došlo, že s Liamem nehne. Pověsil řemínky na větev blízkého stromu a obrátil se k dvěma cizím návštěvníkům: „Vy dva teď půjdete se mnou a vysvětlíte mi ten rámus!“

Will s Lesníky odešel do tábora. Vůbec v té tmě nezahlédl Liamovy špičaté uši. A Liam teď temnotě děkoval, že ho skryla. Seskočil ze stromu. Pod stromem čekala Bari a Liamovi se zdálo, že mu velice dobře rozumí – jakoby chápala Liamovu situaci. Liam si jeden řemínek vzal. Dva náhradní také, ale zbylé odnesl Willovi. Všichni už byli vzhůru, když Liam přišel. Roba probudil výkřik *elf*, ale k Liamově velké úlevě si nedal dvě a dvě dohromady. A Lesníci to také nikomu neřekli. Pořád z Liama měli strach a oni si ho nechtěli proti sobě poštvat ještě víc. Jeden z nich odjel pro Yora, který byl v jejich táboře asi míli odsud a vrátil se s ním a jejich věcmi. Ukázalo se, že Yor není tak špatný, jak se o něm říkalo. Když všichni naléhali, aby jim to vysvětlil, začal vyprávět: „Když mi bylo deset let a Yarovi vlastně také, přišel na hrad jakýsi muž. Teď je mrtvý a jeho místo zastoupil jeho syn. Ale když zjistil, že jsme dvojčata, ale Yar je starší, moc si mě nevšímal a snažil se upoutat Yarovu pozornost. Yar ho odmítl. Jen se na něj podíval, a nechtěl se s ním dál bavit. Kancléř si tedy začal všimnout mě. Celou tu dobu, co byl na hradě, se ke mně choval laskavě, ale teprve nedávno jsem zjistil, že se mě snaží jen pošpinit. A podařilo se mu to. Ale teď se vrátím trochu zpátky, kdy jsem ještě nic nevěděl. Jednou jsem ho přistihl, jak do Yarova poháru přisypává jakýsi zelený prášek. Měl u toho šátkem převázaný nos a ústa

a měl i jakési rukavice. Nevšiml si mě, protože jsem hned zmizel. Hned mi bylo jasné, co to je. Naron. Jedovatá smrtící látka. Žíravá. Nepřisypal tam tak velké množství, aby Yara zabil, ale takové, aby ho to nezabilo, ale přece jen tak trochu zničilo. Když to Yarovi nesl, voda měla pořád svou barvu. Nebylo vidět, že by v ní bylo ještě něco přidaného, ale já to věděl. Když přišel do Yarova pokoje a postavil mu pohár na stůl, Yar tam zrovna nebyl. Když kancléř odešel, vběhl jsem tam a chtěl jsem to odnést, ale už jsem slyšel Yara, jak jde, a neměl jsem na vybranou. On otevřel dveře a já přímo před jeho očima všechno vypil. Myslím, že ví, co si o mně myslí, a také to posuzuji z toho, co udělal. Já se totiž okamžitě skácel k zemi, ale byl jsem při vědomí. A on mě jen odtáhl na chodbu a nechal mě být. Víc si z toho nepamatuji, protože jsem asi usnul. Yar si mě od té doby nevšiml a dělal, že tam nejsem. Chtěl jsem mu to vysvětlit, ale byl jsem z toho pití několik měsíců nemocný a Yar ke mně vůbec nepřišel. A pak. Bránil mi v tom i sám kancléř. Když jsem se konečně mohl vydrápat z postele, první kroky, kam jsem zamířil, byly k Yarovi. Ale pak jsem si to rozmyslel a šel jsem rovnou za kancléřem. Ani tentokrát mě neviděl, protože se ve své komnatě zamknul a nevěděl, že jsem se dokázal postavit na nohy. Díval jsem se klíčovou dírkou. A tak jsem viděl, že naronu dal do poháru o dost víc. A to byla ta smrtící dávka. Jen tak tak jsem se stačil odšourat do své postele a on se na mě přišel podívat. Dělal jsem, že jsem stále nemocný a slabý. Skočil na to. Odnesl pohár opět k Yarovi, ale já jsem vzal jeho pohár a Yarův a zaměnil jsem je. Kancléř zemřel téměř po pěti minutách. Naron mu rozežral tělo. U mě vyzkoumali nějaké podobné účinky, ale s naronem si to nikdo nespojil. A o tomhle jsem řekl jen vám,“ dovyprávěl Yor.

„Ale proč jsi to neřekl Yarovi?!“ vykřikl Will. „Pořád nám říká, že jeho bratr je nemožný, že mu vypil přímo před očima pití, že se mu vtíral, ale teď už to nedělá a říká, že pachtíš po trůnu.“

„Vím, co si o mně myslí, a chtěl bych, aby se to změnilo. Nechci být králem!“ řekl Yor. Byl svému bratrovi neuvěřitelně podobný a několika Stínům to dělalo problémy.

„Ale on také ne,“ řekl Rob.

„Tak nevím, kdo jím bude. Ale náš vztah se kvůli tomu ničit nebude,“ řekl Yor a zamračil se. „Zaslechl jsem vykřiknout *elf*. To bylo od vás?“

zeptal se.

Liam strnul.

„Nevím, odkud jsi to mohl slyšet,“ řekl opatrně Ryan. Starší z Lesníků. Nechtěl ho klamat, ale zároveň nechtěl říct pravdu.

„To nic. Třeba si tu jen hrajou na elfy nějakí caparti,“ mávl nad tím rukou Yor a k tomuto tématu se nikdo víckrát nevracel.

Liam se uvolnil.

Až velice pozdě šli spát. Museli si všechno říct, vysvětlit a odvyprávět. Liam se postavil na opožděnou hlídku a oba Lesníci také nespali. Když už byli všichni ostatní ve stanech a spali, oba se připojili k Liamovi.

„Liam, co to má znamenat?“ zeptal se Ryan.

„Vím, jak jsem se sem dostal, ale netuším proč,“ odpověděl Liam.

„Víš, co znamená tvé jméno v elfštině?“ naklonil se k němu Roy. Mladší z Lesníků.

„Nevím. Co?“ podíval se na něj se zájmem Liam.

„Pár let jsem študoval staré jazyky a mezi nimi byla i elfština. Ale když jsem se do toho začal rejpat, zjistil jsem, že jejich mluva se nezměnila, až na několik výjimek. A tvé jméno se řekne Eljam, v překladu Poslední elf. A pochopil jsem to tak, že jsi poslední v Pampbaluenu. Zjistil jsem totiž, že všichni se jinak přestěhovali do Erioveru. Měl bys to ostatním říct. A čím dřív, tím líp!“ zakončil Roy a odešel i s Ryanem do svých stanů. Liama nechali hluboko ponořeného do vlastních myšlenek. „Jak mohli elfové vědět, že je poslední? Proč ho tu nechali?“ Liam zatřásl hlavou, aby z ní vypudil tolik otázek. Nedělal to nějak často. Vždy měl potom zvláštní pocit, ale také to nikdy neudělal ve tmě. Teď si všiml, že okolo jeho hlavy něco září nazlátlým světlem. Chytil pramen svých vlasů a podržel si je před očima. To vlasy mu zářily! Teď se ale Liam zajímal hlavně o to, jak to skrýt, protože kdykoli si toho mohl někdo všimnout! A v tu záře začala zhasínat, až zcela zmizela. Liam se neudržel a vtrhnul do Royova stanu. „Máš něco o magii?“ tím Roye vyburcoval.

„Ano mám. Mám sebou všechny svitky o elfech, jejich zvycích a i dva svitky o magii. Víš, já to študuju a zkoumám, kdykoli můžu. Mám je v támhle té brašně. Půjč si je. A teď mě nech laskavě spát.“

„Jasně. Díky.“ Liam popadl brašnu a šel zase pryč. U ohně se posadil, nohy do zkříženého sedu (do tureckého sedu) a začal prohlížet svitky.

Nazdařbůh vybral jeden a rozvinul ho. Byl o tom, že elfové ovládali magii. Dole, úplně vespod bylo připsáno malým úhledným písmem v obecné řeči:

to, co je skryto očím lidským, to je otevřeno očím elfím.

Liam si všiml, že svitek se změnil. Místo o magii a historii tam byla přímo kouzla. Kouzelné věty a jednoduché znázornění různých částí těla, které se při daném kouzlu používaly.

Liam neodolal. Elfímu písmu nerozuměl zase až tak dobře – psanému. Ale mluvit uměl. Zamumlal pár slůvek tak, jak si myslel, že se vyslovují a udělal velmi podařené gesto rukou. Mávnutí shora dolů, ale mírně a z jeho ruky vyšlehlo pár jisker. Všechny zhasly, když neměly něco, co by mohly podpálit. Liam se podíval na oheň. Už byl malý a Liam svou novou dovednost zkusil na něm. Oheň vyšlehl vysoko vzhůru. Liam zalapal po dechu. Jeho první kouzlo a zdařilo se! Ale pak si vzpomněl, že tu není sám, a dal se do čtení ostatních svitků. Tohle bude procvičovat později. Došlo mu, že stejné gesto dělal mnohokrát předtím, ale nikdy se nic nestalo. Možná to bylo způsobeno tím, že teď věděl, co tím mávnutím chce udělat. A bylo také možné, že tomu dopomohla kouzelná věta. Liam si jako odpověď vybral druhou možnost. Pojednou začala písmena na magickém svitku blednout a místo nich tam byla zase ta o historii a magii elfů. O vteřinu později do kruhu světla vstoupil Gordon, aby od Liama převzal hlídku. Liam se ho tak lekl, že ho málem podpálil.

„Musím si na to dávat pozor,“ zabručel Liam, když lezl do svého stanu. Tu noc usínal s brašnou v rukách a poprvé po dlouhé době usnul tvrdým spánkem, který nic nepřerušilo.

Osm

Liam se probudil. Tedy, něco ho probudilo. A hned přišel na to, co. Vůně kávy a liavy. Vylezl ze stanu a do očí mu padl nejprve Rob připravující snídani a pak Mya sedící na Maddie.

Ano. Na Robově nezkrotné klisně Maddie, která na svém hřbetě nestrpěla nikoho, doslova nikoho, vyjma Roba. Liam si sáhl na temen hlavy. Řemínek pořád pevně držel a uši byly zakryté. Vylezl ze stanu a dělal, že si nevšiml Myi na Maddie. Ale vydržel to sotva pět minut. Když si bral svůj hrnek s kávou dochucený liavou, naklonil se k Robovi a řekl: „Tak Maddie zkrotila dívka?“

„To ano. Něhou. Maddie ji má ráda. Ale ví, kdo je její opravdový pán,“ usmál se na něj Rob a podal mu chléb, jablko a slaninu. Liam si vše vzal a poodešel kousek dál. Později toho dne už byli zase na cestě. Dohodli se, že Will pojedou do opatrovny a předá malého Wiliho do péče, kterou mu prostě ani Mya nemohla zajistit. Neměli dostatek mléka, kterým by hoška nakrmili. Will měl být pryč jeden den a na tu dobu se vedení měl ujmout Liam. Ten ze začátku protestoval, ale stačil mu jediný Willův pohled a přestal. Během tohoto dne se měli ubytovat v jedné vesnici v hostinci U Skákavé veverka. Will měl do hostince dorazit někdy pozdě večer. V hostinci musejí zůstat do té doby, než najdou nějakou loď, která by je přepravila do Winitidy. Od Ryana se dozvěděli, že tam právě budou lodě mířící na jih *přezimovat*, protože v Neprozkoumaném oceánu v tuhle dobu řádily mořské bouře. Všichni jejich přátelé by tudíž měli být někde tam. Na pobřeží se tam totiž vyskytovala kolonie, která vedla ubytování pro otrokáře a otroky, kteří museli přezimovat kvůli mořským bouřím. Jediné, co za to chtěli tamější obyvatelé, bylo to, že tam otroci museli pracovat.

Liam vedl družinu skvěle. Jediné, co mu dělalo problémy, byl on sám. Před odjezdem se podíval a také zkusil, jaké je další kouzlo. Ovládalo vodu. A když si chtěl umýt ruce v cestovním škopku s vodou, málem se

utopil. Nadechl se, ale voda se zvedla a putovala Liamovým nosem společně se vzduchem. Jediný, kdo si toho všiml, byl Ryan s Bari. A ten se na něho díval do té doby, než si byl jist, že je Liam v pořádku. Bari zase vydávala podivné štěkavé zvuky – Liamovi došlo, že se směje a nemohl tomu vůbec uvěřit. Je možné, že by Bari nebyla jen psem?

Večer, když se stmívalo, dorazila družina do hostince U Skákavé veverky. A i když měl hostinec směšné jméno, byl čistě udržovaný, ubytování ani nebylo příliš drahé a vařili tu výborně. Když je hostinský volal k večeři, byli už čisti, převlečení do svých náhradních a čistých šatů. Jediný, kdo zůstal pozadu, byl Liam. Ve stáji zkoušel zdokonalit své neovládané umění s vodou. A tudíž nevěděl, že už je večeře. Naštěstí mu to ale přišel říct Roy, ale byl překvapený, co se to Liam od včerejšího večera naučil. Takže kdo Royův příchod do stáje ohlásil, byl Liamův kuň Rewenn.

„Jak jsi zjistil, že umíš ovládat magii?“

„Z jednoho tvého svitku,“ odpověděl Liam.

„A z jakého? Nikde jsem neměl nic o ovládání magie.“

„Na jednom svitku bylo něco napsaného. To co je skryto očím lidským, je otevřeno očím elfím. Když jsem ten nápis přečetl, svitek mi ukázal něco o ovládání živlů. Jenže to asi budu muset ještě dlouho zkoušet. Můj první pokus s vodou nedopadl nijak slavně.“

„Jo, Ryan mi to říkal. Ale proč to děláš tady a ve škopku? Proč se s tím někde nezavřeš? Kdykoliv sem může někdo vejít!“

„Protože nevím, kde bych se s tím měl zamykat,“ odsekl Liam, mávl rukou a omylem na přítele seslal všechnu vodu ze škopku (byl to docela velký škopek), až ho povalil na zem. Roy se zvedl, kašlal a ždímal si své oblečení.

„Ještě štěstí, že jsem plášť nechal nahoře. To bych to tu ždímal ještě hodně dlouho,“ řekl Roy a podíval se na Liama, který už zase nahlížel do svitku. Pak něco zkusil. Mávl rukou a na Roye se vrhla vichřice. Roy opět zavrával, ale nespadol – on narazil do zdi. Roy si vyrazil dech a čekal, co s ním Liam provede teď. Liam to trochu zmírnil a za pár vteřin byl Roy skoro suchý.

„Mohl bys ta svá kouzla zkoušet taky na někom jiném?“ zavrčel Roy.

„Nikdo jiný o tom neví. A ty se k tomu hodíš. Máš pevné nervy.“

„Hmmpf.“ Roy se otřepal a šel pryč. Pak si vzpomněl, proč přišel: „Jo a máš jít na večeri,“ dodal a odešel.

Liam zamotal svitky, schoval je do své brašny a tu pověsil k Rewennovi. Pak odešel i on.

Část druhá
Winitida

Devět

O pár dnů později

Liam s Ryanem stáli na přídi lodě *Labutě* a vyhlíželi zemi. Byli bledí, a k tomu ke všemu si z nich námořníci dělali dobrý den. Tedy *dobré dny*, aby to bylo přesně.

Ano. Liam s Ryanem měli mořskou nemoc. Liam litoval, že Bari musel nechat v hostinci U Skákavé veverka. Plavba pro psa nebo vlka... Will rozhodl, že zvířata, až na několik koní, zůstanou v Pampbu, a až se budou vracet, vrátí se právě tam.

„No jó, suchozemci. Jen co se trochu zhoupnou, už se klepou strachy,“ smál se námořník u kormidla. Byl to kapitán lodě *Labutě* a Liam dostal nápad. Už ho štvalo, jak jim pořád někdo říkal *suchozemec*, nebo *suchozemská ryba*. Hlasitě a zvučně zvolal: „Je tu někdo, kdo zvládne kormidlovat loď, kromě jeho?“ ukázal na chechtajícího se kapitána.

„Já,“ přistoupil k němu nějaký námořník.

„Dobrá,“ řekl Liam, přistoupil ke kapitánovi a vrhl se mu na záda. Kapitán zakolísal, ale za ním byly schody a on se skutálel ze schodů jako pytel brambor. Liam ho podepřel a táhnul ho k levoboku. Tam mu zase vyskočil na záda a tentokrát ho připravil o rovnováhu tak, že kapitána strčil přes okraj a strhnul ho do vody. Kapitán, v marné snaze zabránit pádu do zpěněných vln, se chytil Liama a strhl ho do vody s sebou. Než se námořník ujal lodi, ta se odchýlila od původního kursu. Sice se mu podařilo ji zase vrátit do původního stavu, ale tím jen uhnul dvěma plavcům, kteří se snažili vydrápat se zpět na palubu.

Liam zjistil, že ztratil řemínek a snažil se schovat uši.

Ale marně. Hned jak se vydrápal na palubu, přiskočil k němu Roy a podal mu jiný. Liam si s ním okamžitě převázal ofinu a zachvíli už byl v klidu.

„Tohle ti nedaruju,“ ucedil Liam skrz zařáté zuby a nevraživě sledoval

lodního kapitána.

U o půl druhého dne později

„Ze-mě na ob-zo-ru!“

Liam se vzbudil. Ještě by měl pár hodin spát, ale hned jak slyšel, že se blíží země, vyskočil z postele a hnal se na příď. Cestou se obratně vyhnul kapitánovi, který marně hledal příležitost shodit mladíka do moře.

Když už byla země jen kousek od lodě, Liam to nevydržel, skočil do vody a ke břehu doplaval sám. Bylo mu jedno, že se mu celá posádka směje. Tuhle rozhoupanou kocábku nechtěl už ani vidět. Všiml si, že Ryan skočil do vody také a oba dva společně doplávali k molu. Oba dva pak také museli nad ohněm sušit své věci, ale za tohle to tedy stálo.

Zatím se Dubwen se svým tlumočníkem Halem vydali do místního hostince U Prašivého čokla zajistit si pobyt na toto období.

Už na lodi se Hal dověděl skoro vše o Dubwenově (muži, který si ho vzal jako otroka na trhu v Conrey) původu a povolání. Zjistil, že Dubwen je z Nanuwatu a vzal si ho, aby mu dělal společnost a tlumočil mu věci, které mu říkali jiní. Dubwen neuměl jinak, než svou rodnou řečí a pampbaluensky. Řekl Halovi, že když ho doprovodí v pořádku do jeho domoviny, splní mu jakékoliv přání, pokud to bude v jeho silách. Hal přijmul, ale pod podmínkou, že napíše svým přátelům, aby ho nehledali, protože se vrátí. Dubwen přijmul a teď oba chtěli vědět, jestli místní hostinec chová poštovní holuby, kteří by doletěli přes moře (některé druhy ptáků dokážou přeletět moře, když na ně není vzdálenost příliš velká) až na hrad Pampbaluen. Odtud se rozesílaly všechny dopisy tomu, komu patřily.

Dubwen se k Halovi choval jako k sobě rovnému a dokonce mu i vrátil dva nože, které u něj našel, když ho brali na palubu.

Jak už vypovídal název hostince, i ten vypadal hrozně. Všude špína, zápach a mnoho dalších nevábných věcí. Jednou z nich byla plíseň. Dubwen se svým služebníkem se usadili na jedné z nemnoha volných

lavic a čekali na obsluhu. Ta je jako naschvál nechala čekat dost dlouho - jak jinak.

I otroci, kteří pracovali v hostinci neměli vždy dobrá srdce. A nebo si jen potřebovali pořádně odpočinout.

Ani Hal, ani jeho přátelé z lodě *Labutě*, a ani zbylý Yar nevěděli, že jsou spolu na jednom kousku Winitidy a to všechny Stíny, nově přidány i Yor, takže sedm Stínů.

Hal přejížděl očima hospodskou místnost a oči se mu zastavily na jednom umolousaném shrbeném otroku. V pohybech mu připadal známý. Jeho pohyby prostě byly tak známé a domácké. Ale přece jen byl unavený, Halovi připadal pohublý a jak Hal viděl, neměl moc sil.

Otok si jich všiml a zamířil k nim. Správně uhádl, že nejsou obslouženi. Hal se mu podíval do očí a otrok jemu také. Ale ten Hala nepoznal. Už byl tak usoužený, unavený a bylo mu všechno jedno. Vypadal prostě jako někdo, komu už na ničem nezáleží. Hal se postavil, Dubwen ne. Už předtím se s Halem poradil, co má říct. Hal přistoupil k otroku a ten bezděčně ucouvl. Byl to jen týden a pár dnů, co svého přítele viděl naposled, ale vypadalo to, že na něj i na ostatní dočista zapomněl.

„Co to bude...?“ zeptal se otrok nevýrazně. Když Hal neodpověděl, podíval se mu znovu do očí. Hal se do těch jeho upřeně díval a nespouštěl z něj oči.

„Co na mě čumíš,“ zabručel a podíval se na Dubwena. Třeba ten bude ochotný říct, co chce.

„Ty už si na mě nepamatuješ, Yare...“ zašeptal Hal. Nemohl uvěřit svým očím ani uším, že by *princ* vypadal a mluvil takhle.

Otroku jméno nic neřeklo. Spíš mu svitlo při tónu Halova hlasu. Něco to v něm vzbudilo.

Ano. Vzpomínku.

Yar byl ale tak unavený, že vzpomenout si, byl úkol nad jeho síly.

Deset

Yar se pomalu vlekl k přístřešku pro otroky. Byl unavený. Nesmírně unavený a hladový. Několik dní už byl ve Winitidě společně se svým novými přáteli Osymem a Jeanem. Osym byl v otroctví dva roky a bylo mu patnáct let. Jean byl v otroctví od svých pěti let a bylo mu deset let. Oba dva pocházeli z Orsyky, ostrova, který ležel východně od Pampbu.

V posledních několika dnech se s nimi ale nemohl stýkat. Pracoval zejména v hospodě jako obsluha, ale oba orsyčané museli pomáhat uklízet pokoje v hostinci. Jen tihle dva to v hostinci udržovali jaksi taksi čisté. Jen s plísní se jim nedařilo zatočit. A to ještě museli nějak dávat pozor na Yara. Když totiž Yar přijel, vrhlo se na něj několik otroků, protože měl teplé oblečení, a u otroků o něj byla nouze. Yar se jim snadno ubránil, ale několik otroků mu dělalo naschvály. Brali mu přikrývku na spaní – pokaždé, když nějakou sehnal, jídlo mu nedávali vůbec. Pokaždé mu ho sebrali, a práce za ně musel dělat až až. Chtěli, aby byl slabý a byl pro ně snadná kořist. Zatím se jim to dařilo jen napůl, protože tu ještě byli Osym s Jeanem, kteří měli mezi otroky svou autoritu a málokdo z otroků si na ně dovolil. Tihle dva dávali Yarovi jídlo ze svého přidělu a vždy mu sehnali nějakou deku, aby v noci nezmrzl. I to teplé oblečení Yara ochránilo před zimou jen do určité míry. A nějakou tu práci od něj také převzali. Yar si toho sice všiml, ale po pár dnech mu to začalo být jedno. Nepřipadalo mu divné, že okolo něj pořád ti dva skáčou a že dostává více jídla než oni. Poslední den cítil jakési podivné svrbění na koncích paží a nohou. A i když se Osym s Jeanem snažili ze všech sil, nedařilo se jim Yara vrátit do původního stavu.

„Jestli to tak půjde dál, zmizí nám přímo před očima. Vypadá jako přízrak,“ vrtěl hlavou malý Jean.

„Prosím tě, nemluv tak...“ prosil Osym. Nechtěl si to připomínat, ale Yar

opravdu vypadal špatně. „Musíme ho hlavně pořád hlídat. Ostatní pořád číhají na příležitost, kdy se na něj mohou vrhnout. Vlastně jediné místo, kde je Yar v bezpečí, je hospoda. Tam jsou nadřazení a tam se na něj nemůžou jen tak vrhnout,“ opakoval Jeanovi Osym. Oba dva si Yara zamilovali a i když mu to neřekli, nějak poznali, že je královský dědic trůnu.

Jednoho dne ale oba dva museli jít pracovat na obchodní loď, která hostinci vezla zboží a oni museli vykládat. Celý den Yara neviděli a ostatní otroci konečně dostali příležitost Yara oškubat. Naštěstí ale nevěděli, že Yar vlastnil dva nože. Ty mu pečlivě schovali jeho přátelé orsyaci. Takže od tohoto dne Yar pracoval jen ve slabých kalhotách, natrhlé a nijak teplé košili a bez bot. Jediné, co mu zůstalo, bylo to, co měl na sobě a dva nože, které netušil, že má. A i to mu už bylo jedno. V noci mu byla zima. Celý den, co Osym s Jeanem pracovali jinde a neměli ho na očích, neměl nic k jídlu. Poslední jídlo které měl, bylo předešlý večer, kdy Osym s Jeanem dali Yarovi skoro všechno jídlo, které splášili – nebylo ho nějak mnoho. Ten den už Yar skoro nic nevydržel. Div se držel na nohou. Stál v rohu výčepní místnosti a čekal, až někdo bude potřebovat obsluhu. Bylo mu zima, všechno ho bolelo a žaludek hlásal do světa, že se potřebuje najíst.

Dveře se otevřely a do nich vešel nějaký starý člověk a mladík s pláštěm, který nosíval on, Yar. Plášť měl na pravé straně vyšíty šíp – znak Stínů. Yar si ale myslel, že se jeho oblečení dostalo o dům dál. Mladík měl za opaskem i dva nože – stejné, jako měl Yar. Yar už zapomněl, že je svým přátelům donesl z hradu. Každý měl tedy stejné nože a několik členů i umělo zacházet s mečem.

Když si oba hosté sedli, neměl se k ničemu, ale pak se odhodlal a přešel k nim.

„Co to bude?“ zeptal se nevýrazným tónem. Mladík k němu přistoupil. „Ty už si na mně nepamatuješ, Yare...?“ zeptal se mladík. Yar sebou při tom jménu trhl. Podíval se mladíkovi do očí. Mladík se na něj také díval. Ne soucitně, ani rozzlobeně. Spíše tázavě. „Kdo jsi?“ zeptal se Yar.

Vtom ale Yara popadl hospodský za rameno a začal s ním třást. „To se

dělá, klást panstvu přihloupulé otázky?!“

Hal se na hospodského vrhl a Yara mu vytrhl z rukou. Připadalo mu, jakoby se s ním rval o kus hadru. Yarovi bylo úplně jedno, co se s ním děje.

Hospodský se odšoural pryč a dál si jich nevšímal.

Yar už neměl dost sil, aby dokázal stát na svých nohou bez hlesu se zhroutil na zem. Hal ho zvednul. Dubwen pochopil, o co se snaží, a za chvíli už měli zamluvený pokoj s postelí, ve které ležel Yar a se stoličkou, na které seděl smutný, ale i nazlobený Hal. Dubwen seděl u stolu a nechal Hala být. Věděl, že mladík je zcela ponořen do svých myšlenek a že by mu stejně na nic neodpověděl.

„Měl jsem na něj dávat větší pozor! Vždyť je to princ! Následník trůnu! Přísahal jsem mu věrnost a přátelství a nakonec tohle...“ Dubwen se po chvíli zvednul a přešel ke své brašně, která se válela u dveří. Vytáhl z ní váček a podal ho Halovi. Ten ho otevřel a jedním okem se podíval dovnitř.

„To jest kůra ponořice. Dává sílu, sráží horečku a spousta dalšího věcí. Dej mu to vypít. Odvar,“ vysvětlil Dubwen. Jeho pampbaluenština nebyla dokonalá, ale doufal, že mu Hal porozumí.

„Ponořice?“ zamračil se Hal. Nikdy nic podobného neslyšel.

„Ponořice. Kdysi dávno, to když ještě byli v Nanuwatu elfové, kteří objevili její kouzelné účinky, tak vlastně nikdo neměl horečku víc jak půl dni,“ dodal Dubwen. Měl jiný přízvuk, než jeho přítel Hal a u některých slov byl trochu problémem jejich konec. Dubwen totiž někdy měnil koncovky slov a Hal mu tím pádem nerozuměl. Ale teď mu porozuměl až až. Vzal váček a hnal se dolů do kuchyně. Po chvíli hádání s několika otroky si vzal misku a připravil odvar. Nápoj nevoněl nijak vábně a Hal uvažoval, jestli ho bude Yar pít. Pokrčil nad tím rameny a odnesl odvar z ponořice nahoru. Pohled na spícího Yara ho ještě více sklíčil. Položil misku na stůl vedle postele a jemně s Yarem zatřásl. Yar se prudce posadil a strhl Hala od sebe na podlahu. Spal víceméně několik hodin a nic jeho spánek nepřerušilo. Teď si připadal, jako znovuzrozený. Podíval se na Hala, sedícího na zemi a nevěděl, co si o něm myslet. Ale když se podíval, co má na sobě, už musel otevřít ústa a z nich se vydral jakýsi podivný zvuk. Jeho oblečení se mu vrátilo. Sice si

skoro nic nepamatoval, ale to, že mu patřilo tohle, to věděl.

Jedenáct

Hal vyšel z hostince a zaslechl někde po pravé straně nějaké hlasy. Vydal se tím směrem a když vyšel za roh, uviděl pět otroků. Dva na jedné straně, jednoho většího a druhého menšího, a tři na straně druhé. Ten nejvyšší měl na sobě plášť s vyšitým šípem, znakem Stínů. Měl i teplé boty, které vždy nosil Yar. Druzí dva měli zbytek šedo-zeleného oblečení z Yarovy výstroje. Ale jak si všiml, kalhoty drželi ti dva – jeden malý a druhý velký. Chvíli tam stál a pozoroval. Pochopil, že ti dva otroci se snažili dostat zpět ukradené oblečení jejich přítele. Pochopil tedy, že to jsou Yarovi přátelé. Za to ti tři se jim vysmívali a oblečení nevrátili. Hal si ze zad sundal luk, který měl půjčený od Dubwena a založil šíp do tětivy. Za nepřáteli byl strom. Borovice. Hal natáhl luk, pečlivě zamířil, a vystřelil. Šíp se zabodl hluboko do dřeva a upoutal na sebe pozornost všech otroků. Všichni se báli a věděli, že další šíp může najít cíl u nich. Od někud se ozval hlas. Zatím však nikoho neviděli.

„Hej vy tři tam. Okamžitě sundejte to ukradené oblečení a dejte ho těm dvěma, nebo se naštvu ještě víc a postrílím vás!“

Všichni tři měli co dělat, aby sundali vše, co vzali Yarovi, naházeli to Osymovi a Jeanovi k nohám a rozprchli se pryč. Hal se neukázal. Odešel pryč. Věděl, že ti dva oblečení vrátí a ti tři, co teď zahnal, už si na ně nedovolí.

„Na. Vypij to,“ podal Hal Yarovi misku s odvarem. Yar se na něj podíval s překvapením v očích. Vůbec nečekal vlídný tón. A mladík mu připadal povědomý. Napil se odvaru a o pár vteřin později ho měl v sobě. Zapomněl, že nesmí hltat. Naštěstí mu však nic nebylo ani teď, ani později.

„Yare. Pamatuješ si na tohle?“ ukázal Hal na malý odznak Stínů. Šíp

vyšitý na pravé straně pláště pod jeho kapucí.

„Vím, že jsem ho někde viděl, ale...“ Yar zaváhal. Nevzpomínal si, co by šíp mohl znamenat. To ano. Trochu mu pomáhala vzpomínka na jinačí život, ale co nevěděl ani Osym s Jeanem, bylo to, že otroci, kteří vzali Yarovi jeho oblečení, mu každý den tajně podstrkávali misku s vodou, ve které byl *zapomínací* přípravek. Ten kdo ho vypil, měl co dělat, aby udržel hlavu jasnou. Ale Dubwen okamžitě poznal, co se to děje. Hned jak Yar dal nejevo, že zapomněl na vlastní přátele a zemi, vyskočil na nohy a pokřikoval: „To je lesta! Lesta! Už vím, co mu je!“

Hal se na Dubwena podíval. Dubwen podle Halova výrazu pochopil, že mladík vůbec netuší, o čem to mluví.

„Lesta je rostlina, z jejíž kořenů se dělá prášek, který se zamíchá do vody, a ten kdo ji vypije, zapomene,“ vysvětlil, „Roste jen v Nanuwatu a na malém kousku zemi v Dhyrnsdellu.“

„To ne,“ hlesl Hal, „a víš o něčem, co by to mohlo napravit?“ zeptal se naléhavě.

„Pověsti říkají, že to ví jen elfové,“ zašeptal Dubwen.

„Tak to nemám šanci ho uzdravit. Kdo kdy naposled viděl nějakého elfa?“

„Hale. Pokud mi pomůžeš najít loď s posádkou, která nebude chtít platit za cestu moc, vypravíme se my tři do Dhyrnsdelli,“ řekl tázavě Dubwen.

„Pomohl bych, ale jak odsud dostaneme Yara? Vždyť je to otrok a tady...“

„Já jsem ho vykoupil,“ skočil mu do řeči Dubwen a usmál se.

Hal mu úsměv oplatil: „Takže, Dubwene, dáš mi na něj pozor? Půjdu se poohlédnout do přístavu.“

„Ó, ano. Dám na něho pozor, ja!“ kývl Dubwen hlavou a posadil se na stoličku vedle postele, kde seděl Yar. Ten vypadal zmateně. A taky byl zmatený. Díval se, jak Hal otevřel dveře, a zase je za sebou zavřel. Na ty dveře se díval, dokud neusnul.

Dubwen vytáhl nějaké spisy a začel se do nich.

Hal zatím pospíchal k přístavu. Nechtěl Yara nechávat dlouho samotného. Chtěl si ho ohlídat sám, ale věděl, že čím dříve najde loď, tím dříve se vrátí z téhle hrozné země domů. Když ale doběhl k

přístavišti, div ho na zem nesvalili nějací mládenci.

„Co to má zna... zna... znamenat...“ Hal sice začal zhurta, ale poslední slovo téměř zašeptal.

„Wille! Liame! Robe! Gordone! To jsem rád, že vás vidím!“ vykřikl a hnal se, aby je obejmul. Kromě Liama, jak jinak, klidného, ho také všichni objímali.

„Kde je Yar? A co já? Já jsem cizí? Rád tě poznávám, Hale.“

Hal se odvrátil od přátelů a podíval se na... Yara?

„Jmenuji se Yor. Prosím, řekni mi, je tu někde Yar?“

„Ten snad ztratil paměť. Leží, ještě před hodinou měl horečku a nepoznal náš znak,“ postěžoval si Hal Willovi.

„Tak to je zlé. Jdeme za ním,“ rozhodl Will a všichni se vydali rychlým krokem zpět do hostince U Prašivého čokla.

Hal Yara probudil. Ten se pomateně díval z jednoho na druhého a nepoznal ani svého bratra. Netrklo ho ani oblečení všech, kromě Yorova, který zatím neměl znak Stínů. Všichni měli totéž oblečení, jako on sám, ale toho si nevšiml.

„Yare, pamatuješ si na nás?“ zeptal se Gordon. Přítel mu připadal tak nějak *hadrový*. Vůbec nechápal, co se to s Yarem stalo.

„Co se mu stalo?“ zeptal se nevěřícně Liam.

„Dubwen říká, že mu tu někdo musel dát vypít lestu. Je to rostlina, která způsobuje zapomenutí, když ji někdo okusí. A Yar tu má přátele, kteří se ho před tím snažili ochránit. Jsou to orsyci – také otroci. Nejspíš věděli, co to způsobuje,“ vysvětlil Hal.

„A je nějaký protilék?“ zeptal se Liam.

„Nejspíš ano. Ale to ví jen elfové, kteří tuhle rostlinu objevili,“ řekl Hal a podíval se na náhle pobledlého Liama. „Co je ti? Jsi nějaký bledý...“ přistoupil k němu Hal.

„Nic mi není,“ řekl Liam a snažil se, aby to vypadalo, jako by mu opravdu nic nebylo. Jenže se mu to nedařilo.

„Liame. Něco ti určitě je,“ nedal se odbýt Hal.

„No... tak to asi bude tou mořskou nemocí – a pak, jak myslíš, že mi asi bude, když zjistím, že jeden z mých nejlepších přátel je v takovémhle stavu?!“ vyjel po něm Liam. Ač to netušil, jeho vlasy začaly vyzařovat namodralé světlo. Jen co si toho všiml Hal, začal na něj zírat s bázní v

očíh a bezděčně ustoupil o krok vzad. Všichni kromě Yara, který usnul, udělali totéž. Liam na ně jen nechápavě zíral: „Co to děláte...?“ máchl rukou do oblouku, ve kterém stáli jeho přátelé.

„Liame... Tobě září vlasy...“ řekl Will.

„Cože?!“ vykřikl Liam. „Ne! Teď ne!“ chytil se zoufale za hlavu. Pak to nevydržel a vyběhl z místnosti ven. Natáhl si kapuci co nejhlouběji do tváře. Tak, aby nebyla vidět ani tvář, ani vlasy. Ty ale zakrýt nedokázal. *Uteču!* ozýval se mu v mysli hlas. *Musím utéct. Budu je následovat, ale neuvidí mne. Nenajdou mne...* hlásek zastavit nedokázal. Liam se zastavil až na kraji lesíka, který byl od vesnice vzdálený asi půl míle. Liam se otočil a uviděl, že za ním běží jeho přátelé. Liam vylezl na strom a zůstal zticha. Při troše štěstí je nenapadne podívat se nahoru. Will, Yor, Gordon a Rob se zastavili pod stromem, na kterém byl Liam.

„Tak teď už ho nenajdeme,“ řekl Will.

„Snad se vrátí sám. Co myslíte, že to bylo?“ zeptal se Yor.

„Nevím. Nikdy se mu to před námi nestalo a nevím, co by to mohlo znamenat. I když poslední dobou se chová divně,“ odpověděl Will.

„Jak, divně?“ zeptal se Yor. U Stínů byl teprve chvíli a ještě je neznal dobře.

„Jinak,“ řekl Will, a potřásl hlavou. Jeho hnědé vlasy mu spadly do obličeje.

„Jinými slovy, něco před námi tají. Ale to bych už nechal na něm. Buď nám to řekne, a nebo ne. Jdeme zpět?“ zeptal se Gordon.

„Ano. Jdeme,“ kývl hlavou Will. „Musíme za Halem a Yarem. Ne tu stát a čekat, že se k nám vrátí.“

Když už byli dostatečně daleko, Liam slezl ze stromu. Vlasy mu pořád zářily. Už se rozhodl. Půjde do Erioveru a najde elfy. Jemu by se to přeci mohlo podařit, když i on sám je elf!

Liam se vrátil do přístavu. Koně měli všichni v hostinci. Liam měl naštěstí všechny své věci u svého koně Rewenna a nemusel tedy chodit na loď, kde je měli ostatní. Liam se opatrně rozhlédl a vešel do stáje. Jeho kůň stál skoro hned u dveří. Liam vzal Rewennovu výstroj. Dal Rewennovi na hřbet sedlovou brašnu a do ní své věci. Pak připnul svůj stan a nějaké zásoby jídla. Chvíli dumal nad tím, jestli si sebou má vzít i svitky o elfech. Pak si řekl, že je vezme sebou. „Však je Royovi vrátím,

jednou,“ zabručel Liam a vyvedl Rewenna ze stáje ven. Jeho neokovaná kopyta nedělala skoro žádný hluk. Na kraji vesnice se Liam vyšvihl na Rewennův hřbet a naposledy se ohlédl za sebe. Ve vesnici se už začínala rozsvěcet první světla. Liam potřásl hlavou a pobídl Rewenna do klusu. Rozradostněný jízdou a náhlým osvobozením ze skrývání si sundal i řemínek, který mu spojoval vlasy a schovával tím jeho uši.

Řemínek schoval a dál cestoval jako elf.

Dvanáct

Dubwen poznal přátele, které snad ani v Nanuwatu nikdy neměl. Hala propustil, ale i tak se mu všichni, včetně dvou Lesníků nabídli, že ho budou doprovázet. Yor chtěl plout také, ale věděl, že musí sehnat loď, ve které by odplul zpět do Pampbaluenu. Ale netušil, co dál. Jeho první plán byl, nechat Yara na hradě a vydat se pro lék k elfům. Mělo to ale několik háčeků. Nevěděl, jestli elfy najde, a když ano, jestli mu lék dají. zadruhé nechtěl Yara nechávat dlouho samotného. Chtěl mít přehled, jak mu je.

Jeho druhý plán byl, připomínat mu vše, co kdy Yar zažil. To také ale mělo několik drobných chybiček. Yor nevěděl, jestli to pomůže, a spíše si myslel, že ne. Zadruhé nechtěl Yara vrátit na hrad v tomhle stavu bez jasného plánu a řešení. Věděl, že z toho by jejich královští rodiče nebyli zrovna nadšení, zvláště po tom stále nevyjasněném problému se zrádným kancléřem.

Yor byl poslední dobou vůbec zamlklý, zadumaný a s nikým skoro nemluvil.

Pak se první část jeho plánu vyřešila tím, že Dubwen, Lesníci a Stíny poplují nejdříve do Pampbu. Vždyť tam měli zvířata.

Yora i jeho bratra vezmou sebou.

Když dopluli do Pampbaluenu, Dubwenovi přišel dopis, aby se ihned vrátil do Nanuwatu, že se tam dějí nespravedlnosti a že jeho lidé potřebují muže, které si sebou Dubwen vzal. Ale Dubwen neměl jak jim říct, že jeho lidi pobili novolunaři, že přišel o loď a že musí nejprve nějakou najít, protože v tuhle roční dobu neměli lodě v Neprozkoumaném oceánu co dělat. To značilo, že Dubwen měl být doma už před několika měsíci. Teď tedy po příplutí prohledávali

přístav, jestli by je někdo nepřeplovil do Nanuwatu.

Ale marně. Jedni je hnali pryč tlustými klacky, druzí neslušnými slovy a třetí je beze slova odvedli z loďe do přístavu a jeli zakotvit někam jinam, kde nejsou tak absolutně hloupí lidé, kteří nevědí, že v tuhle roční dobu by se do Oceánu vydával jen šílenec.

A tak tedy nenašli loď, která by je do Nanuwatu dopravila. Shodli se na tom, že poputují po souši. To ale museli najít ještě jednoho poníka pro Dubwena. Will, Gordon, a ostatní pořád mysleli na Liama. Zůstal ve Winitidě. Bůh ví, jestli ho ještě někdy uvidí...

Liam zatím putoval daleko na sever, kde jak podle mapy zjistil, že je průliv mezi Winitidou a Erioverem. Jen tam vztoupí na loď. Dál bude putovat do středu Erioveru, kde podle Royových svitků přebývají elfové. Liam putoval ve dne v noci. Za týden dorazil k průlivu. Unavený nebyl. Liava měla také vzpružující účinky. Liam zkusil pít i jen liavový čaj, ale nějak mu to nechutnalo. Napůl s kávou to bylo lepší.

Když dorazil k malému přístavu, našel jednu malou loď.

„Dobré jitro, převezete mne na druhou stranu?“ zeptal se Liam erioversky.

Z paluby se vyklonil nějaký námořník: „Jistě. Ale řekni, máš peníze na zaplacení?“ odpověděl mu stejným jazykem, a sice trochu jiným přízvukem, typickým pro severany.

„Ano mám,“ ukázal mu Liam svůj váček, „ale jen pampbaluenské,“ dodal.

„To nevadí. Já je dyštak rozměním,“ zahuhlal námořník, „pod’ na palubu, hochu.“

Liam poslechl, sesedl z Rewenna a vyvedl ho na palubu. Rewenn nejspíš také trpěl mořskou nemocí, protože byl dost nervózní, stejně jako když pluli do Winitidy.

„Jak dlouho poplujeme?“ zeptal se Liam.

„Půl hodky,“ odpověděl námořník. Jeho mluva byla pro Liama nezvyklá. V Pampbu si lidé, ať už urození, či neurození, dávali záležet na způsobu mluvení. Asi proto Liamovi teď jiná mluva příliš nelahodila.

„Půl hodiny,“ zašeptal si pro sebe Liam, „lepší než ta minulá plavba,“

zabrblal.

„Říkal jste něco?“ otočil se na něj námořník.

„Ne ne, nic,“ zavrtěl Liam hlavou a po celou plavbu už nic neřekl. Sledoval námořníky, jak mlčky spolupracují.

Po půl hodině přistáli u břehu. Nebyl zde žádný přístav. Jen malé molo, které by se pod větším koněm okamžitě zřítilo.

„Tohle přece Rewenna neunese,“ dumal nad tím Liam.

„Chcete, abych vytáhl můstek přímo na břeh?“ nabídl se kapitán.

„Asi ano. Nebudu riskovat, že se mi tu někde Rewenn potopí,“ kývl hlavou Liam. Zaplatil a vystoupil na břeh i s Rewennem. Ani se neohlédl a rozjel se pryč.

Jel mnoho hodin a zastavil až k večeru, kdy už prakticky neviděl na cestu. Postavil si stan a rozdělal oheň. Pak si vzal luk a šel na lov. Litoval, že Bari zůstala daleko, daleko od něj...

Ulovil rybu. Nepoužil u toho luk, chytil ji do ruky. U toho přemítal, jestli elfové jedí maso.

„Nejspíš ano,“ usoudil a šel si rybu připravit k večeři.

Když dojedl, vytáhl svitky a začetl se do nich. Dalším kouzlem bylo ovládání země. Liam podle ukázky udělal pohyb oběma rukama a - světe div se - před Liamem se zvedl kus hlíny. Liam si omylem sáhl na hrud', udivený a polekaný z toho, co udělal. Hlína společně s Liamovou rukou jela na Liama a povalila ho na zem. Rewenn natočil hlavu na stranu a na svého pána se díval, jako by se zbláznil. Byl očitým svědkem toho, jak Liam vdechl vodu, namočil a usušil Roye a rozdělal oheň. Pro elfího koně nebylo moc těžké dát si dvě a dvě dohromady. Najednou nastražil uši a zaržál. Z hlubin lesa mu odpověděl zaržáním jiný kuň a Liama pozdravil světelný záblesk někde nalevo od něj. Liam nechal svitky svitkama, oheň ohněm, vyšvihl se na Rewenna a rozjel se tím směrem. Po pár minutách našel otisky kopyt a dohasínající lampu velmi podivného zvhledu. Na zemi u lampy ležel i napůl shořelý svitek. Liam sesedl a vzal svitek do ruky. Když ho rozevřel, vypadl na něj brk. Liam si všiml, že brkem ještě před chvilkou někdo psal. Byl na něm ještě mazlavý inkoust. Když se do svitku začetl, okamžitě pochopil, že noční návštěvník tu nebyl náhodou. Byl tu kvůli němu.

„s e d o – zelene kalhoty, kazajka, plast se znakem sipu. Dlouhe plave vlasy, vetsinou spojene reminkem. Bily kun. Dlouhy luk, dva noze. vysoka postava“²

Poslední řádek nebyl dopsaný, jak ten *někdo* narychlo odjel. Pod nedopsaným slovem bylo napsáno pár vět v elfštině, ty ale Liam přečíst nedokázal. Vždyť žil celý svůj dlouhý život u lidí a nemohl se u nich elfsky naučit.

Tohle byl Liamův popis, a že Liam neměl svůj řemínek od té doby, co vyjel na cestu, tahle osoba ho musela sledovat už jakou dobu. Otázkou bylo, jak se dostala přes průliv. To vrtalo Liamovi hlavou, ale nerozebíral to podrobně. Sebral lampu, svitek si také nechal a rozjel se zpět do svého tábora. A tam ho čekalo nepříliš milé překvapení. Jeho svitky o elfech zmizely. Liam se nevraživě zadíval do hlubin lesa a zapřísahal, že nočního zloděje potrestá.

„Ten na mne jen tak nezapomene!“ dupl si Liam.

---

² Pozn. autora – většina elfů neuměla používat obecnou řeč, proto často psávali bez háčeků a čárek.

Část třetí
Erlover

Trináct

Všichni už byli spolu, když do pokoje vešel Roy a Ryan. Bylo to několik dní, co se vrátili do Pampbaluenu a za tu dobu museli vyřešit spoustu věcí, takže neměli čas probírat Liamovo podivné zmizení. Hovor začal první jmenovaný.

„Takže on vám to tedy neřekl?“

„Co by nám měl říkat?“ zeptal se Will.

„Liam je elf,“ odpověděl Ryan. Teď když pravda byla venku, nikdo nemohl ani promluvit, ani se pohnout.

„Cože?!“ vykřikl Gordon. Chudák, nemohl uvěřit vlastním uším. To ostatně nikdo.

„Když jsme vám tu noc vtrhli do tábora, měl špatně udělaný ten svůj culík. Měl odkryté uši a já vykřikl *elf* a hodil jsem mu své zbraně k nohám. Za celý život jsem viděl jen dva elfy. Jeho a ještě nějakého v Erioveru. Když jsem zjistil, že to nevíte, raději jsem se od vás i od něj držel stranou. Vlastně jsme byli spolu jen tehdy, když jsme stáli na přídi a očekávali pevninu,“ vyprávěl Ryan.

„A ty svitky mi doufám vrátí,“ řekl pološeptem Roy.

„Jaké svitky?“ otočil se k němu Ryan.

„Ryane, já měl svitky o elfech a jeden z nich Liamovi ukázal něco o ovládnutí magie, které se nám lidem neukáže. Vzal si je sebou.“ Poslední větu už řekl tak potichu, že ho slyšel jen Ryan, který stál vedle něj.

„Aha, tyhle svitky. Vidím ti v očích, že nechceš, aby se z těch svitků něco učil?“

„Ano. Když zkoušel ovládat vodu, málem mě utopil. A sebe taky,“ postěžoval si Roy.

„Však on ti je vrátí,“ ujistil ho Ryan a pak promluvil nahlas a ke všem. „Řekl bych, že se vydal pro lék pro Yara, k elfům. Ale můžu se mýlit. Je zcela možné, že nás opustil nadobro. Takže, co podnikneme teď?“ zeptal se.

„Teď půjdeme spát a zítra seženeme loď do Nanuwatu, a až tam Dubwena vyložíme, poplujeme zpět, a pokud se mezitím Liam nevrátí, uděláme si malý výlet do Erioveru,“ navrhl Will. „A ještě něco. Yar byl náš vůdce, ale když teď nemůže, bude vůdcem Yor,“ dodal.

„No, já nevím, jestli je to dobrý nápad,“ začal se vykrucovat Yor. Byl by rád, kdyby mohl zastoupit Yara, ale mělo to i nějaké proti.

„Jasně, že je to dobrý nápad. To Yar dal tuhle skupinu dohromady. Jedině ty, jeho bratr nás může vést. Nemám pravdu?“ zeptal se Will ostatních. Všichni kývali na souhlas. Yor to vzdal. Věděl, že by s nimi stejně nehnul.

„Počkate, počkate,“ odkašlal si Dubwen. „Ja puđu take do Erioveru. Trvám na tom.“

„Ale Dubwene, pane...“ začal Hal. Daleko se však nedostal.

„No právo proto, já sem pan. Puđu taky do Erioveru. Má cesta počká,“ řekl Dubwen. Jeho nanuwatský přízvuk nešel přeslechnout.

„Dubwene, tahle cesta se týká nás, vyjma tebe,“ začal Will, ale použil nesprávná slova.

„Tyka... Vyma, vyjma...“ koktal Dubwen. Vůbec Willovi nerozuměl.

„Tahle cesta není pro tebe,“ zkusil to Will jinak. Teď si ale Dubwena poštvál proti sobě.

„Ali je, ali je! Proč by neměla být pro mě?“ dopálil se Dubwen. Byl ještě nižší než Will, a ten také nebyl nijak zvlášť vysoký. Bylo to, jako by se hádali dva trpaslíci. I když trochu přerostlí trpaslíci.

„Wille, já bych Dubwena nechal, ať jede s námi do Erioveru. Třeba nám i pomůže,“ navrhl Yor.

„Na konečňa ňajaký rozumný člověk,“ oddychl si Dubwen. „Třebas si naučím tu obecnou řečí, erioverskou řečí.“

„Zítra vyrážíme. Jdu to oznámit kapitánovi lodi,“ zkusil své vůdčí postavení Yor. Nikdo nic nenamítl a tak odešel.

Slunce bylo již vysoko, když loď vyplouvala z přístavu. Tentokrát stál na přídi jen Ryan a díval se před loď, kde byly vidět břehy Klamného fjordu, který museli přeplout. Když teď u sebe neměl spřízněnou duši, jako třeba Liama s mořskou nemocí, tu svou mořskou nemoc snášel

mnohem hůř. Přemítal, kde teď asi Liam je. Ale nešlo to určit. Ryan nemohl vědět, jestli se Liam vypravil za elfy, nebo zůstal ve Winitidě.

Pluli několik dní, až se jednou ráno vylodili u erioverského břehu nedaleko menší vesničky, kde je čekal dopis od krále Pampbaluenu. Byl pro Yara a Yora, ale Yor ho přečetl všem.

„Královským synům Yarovi a Yorovi,“ začal Yor, „doslechl, a také dočetl jsem se, v jaké jste situaci. Víím, že i kdybych přikázal, abyste přijeli na hrad Pampbaluen, neposlechli byste mne. Proto vám to raději ani říkat nebudu (následoval sborový smích a Yor musel na chvílku zmlknout) a přeji Vám šťastné pořízení. Doslechl jsem se, že putujete do Erioveru, sic nevím proč, ale jedno víím. Yare, nevzdávej naději a nepodléhej účinkům!

Královna Ellaine, Vaše matka mi řekla, abych vám na cestu dal nějaké potřebné věci. S tímto dopisem posílám i měšec s penězi, a zásobu šípů pro všechny vaše členy. Pokud jsem něco nepopletl, najdete v pytlí i nějaké drobnosti, které jsem podle Ellainina seznamu také přidal.

*Přeji vám všem šťastnou cestu
Erdynam.“*

Yor dočetl. Když vzhlédl, zjistil, že Mya otevřela pytel a vyskládala všechny věci na zem. Opravdu tam byly peníze, ale ne jeden měšec, ale rovnou dva a pořádně velké a naplněné k prasknutí.

„Tak nevím, jestli se otec učil počítat,“ poznamenal Yor, „ale je to od něj velice dobré,“ dodal.

„Jsou tu i nějaké pláště a oblečení,“ řekla Mya.

„Myo, bylo by dobré, kdyby sis vzala aspoň ten plášť, ty tvoje modré šaty se do lesa moc nehodí a kdyby jsi se potřebovala schovat, tak abys měla ten plášť,“ navrhl Yor.

„A nemám si vzít rovnou i to oblečení? V těch šatech se strašně špatně cestuje,“ zvedla Mya balík s oblečením.

„Jak chceš,“ kývl Yor.

Mya šla do svého pokoje v hostinci, ve kterém se ubytovali a o chvíli později vyšla ven. Měla oblečení takřka stejné jako všechny Stíny a oba

Lesníci. Od té doby si už šaty skoro nikdy neoblékla. Pokud ji někdo neznal, nepoznal, že je dívka. Měla chlapecké oblečení a také v něm vypadala jako hoch. Svě dlouhé hnědé vlasy měla skoro vždy schované v kapuci od pláště.

Když šli dolů na oběd, ani hostinský ji nepoznal a ptal se, jestli *slečna* přijde obědovat. Když se Mya představila ve svém novém oblečení, hostinský jí věnoval jeden dlouhý káravý pohled a řekl: „Žena v mužských šatech. Kam ten svět spěje,“ vrtěl hlavou a odešel.

Rob se ujal učení Myi s lukem a šípy, ale jak brzy zpozoroval, šlo jí to lépe s prakem a atlatlem. A tak ji učil zacházet se dvěma noži, Hal ji učil zacházet s atlatlem a Gordon jí dal svůj náhradní prak, se kterým uměla střílet nejlépe. Párkrát vzala do ruky i Yorův meč, ale řekla, že to už i ten luk je lepší. Ale cvičila se ve všem. Když přepluli do Erioveru a byli tam již několik dní, Mya uměla skoro vše tak dobře, jako ostatní členové Stínů.

Rob, který uměl vyšívát, jí na její plášť vyšil šíp, protože už byla čestnou členkou Stínů.

Den ode dne jí šlo střílení, plížení a ježdění na koni lépe a lépe.

A jednoho dne se jí naskytla příležitost své nové dovednosti vyskoušet naostro.

Celá skupina dorazila do jedné velké vesnice, které se v Erioveru říkalo město. A tohle město mělo i své vandaly. Mya šla sama malou úzkou uličkou, protože zabloudila. Ano. Mya ztratila orientaci ve městě. Začalo to tím, že měla jít do seníku pro seno pro Maddie. Seník nenašla. A stačila jedna otevřená průjezdová cesta a dostala se do maléru. Když zjistila, že tady určitě žádný seník nenajde, chtěla se vrátit zpátky, ale ke svému zděšení ji někdo v průjezdu zavřel. Šla tedy dál tam, kde nevěděla, co ji čeká a čekalo ji tam mnoho nemilých překvapení.

Čtrnáct

Liam otevřel oči. Už několik dní cestoval do středu Erioveru, ale každou noc ho kolem půlnoci něco probudilo. Teď to bylo po páté za jednu noc. Od té doby, co mu ten noční návštěvník, nebo snad návštěvníci, vzali svitky o magii uplynulo pět dní.

Liam potichu vylezl ze stanu, v ruce měl luk a v něm založený šíp. Luk držel tak, aby nikoho neohrožoval, ale tětívu měl napůl nataženou a byl kdykoli připravený vystřelit. Zaslechl šelest nad sebou. Nad ním se tyčil strom. Dub. A na něm, docela nízko byla nějaká postava. Liam neváhal. Okamžitě natáhl luk a vystřelil. O chvíli později se ujistil, že neminul. Ze stromu spadlo bezvládné tělo. Osoba nebyla mrtvá. Liam ji trefil do ramene a šíp pořád vězel v ráně. Liam slíditele nijak pozorně neprohlížel, ale odtáhl ho ke svému tábořišti a svým kouzlem obnovil oheň. Muž byl v bezvědomí. Zajistil to pád ze stromu. Liam mu vytáhl šíp z rány a moc se s tím nepatlal. Prostě ho vzal a rychle vytáhnul. Muž vykřikl, ale dál už byl v klidu. Liam vyčistil ránu a obvázal ji kusem čisté bílé látky, kterou kvůli těmhle případům vzal ve své výbavě. Liam se muži podíval do tváře, ale ta se mu zdála podezřele červená. Sáh mu na čelo a okamžitě musel ruku zase odtáhnout. Mužovo čelo bylo horké. Liam namočil kus hadru a položil ho na mužovo čelo. Pak dal vařit vodu na liavový čaj. Věděl, že liava sráží horečku. Když čaj začal vonět, muž se zavrtěl a řekl: „Linava? Lent auro's?“ a posadil se.

Liam vzhlédl. Mužovu řeč si nemohl nikam zařadit. Muž měl zvukný líbezný hlas, jaký ještě Liam od nikoho neslyšel. Leda od sebe samého.

„Kdo jste?“ zeptal se Liam. „A odkud znáte elfí název pro liavu?“

Muž si ho ale nevšímal a znovu zvolal: „Lent auro's?“

Byla to otázka jak Liam pochopil. „Neumíš obecně?“ zeptal se ho Liam sklesle. Nevěděl, jak se s ním domluví, když mu nerozumí. To ano, tušil, že *auro* je být, ale nevěděl, jak by se tenhle muž, člověk mohl naučit

elfsky. Pak se zamračil a sundal mužovi z hlavy kapuci, která mu zakrývala celou hlavu. A nemýlil se. Muž byl elf. I kdyby ne ty uši, tak už ten hlas a řeč Liamovi napovědělo, že tohle není člověk. Ale elfovi nejspíš nedošlo, na co Liam myslí a svou otázku zopakoval erioversky. „Kde to jsem?“

„Tak si vzpomeň, kde jsi *byl*, než jsem tě sestřelil z toho stromu,“ poradil mu Liam, „a laskavě mi pověz, jak se jmenuješ... *ėlende*.“ Liam zaváhal, než řekl *elfe* v elfštině. Pár slov sice uměl, dokonce i nějakou tu větu, ale nechtěl, aby na něj jeho *zajatec* mluvil jen elfsky.

Elf se vzpamatoval. Teď už jasně věděl, kdo je, kde je a vzpomněl si proč tu byl. Ale nevěděl, proč je tu teď. Po tom pádu ze stromu si už nic nepamatoval.

„Sledovals mne už od té doby, co jsem se vydal ve Winitidě na cestu sem, že je to tak?“

„Ano,“ přiznal se elf.

„Tak bys se mohl představit. Ty už víš, kdo jsem, ale já nevím, kdo jsi ty,“ zamával Liam elfovi před očima svítkama, které našel při průzkumu v elfově brašně. Byly tam ty jeho a pak jeden svitek, na kterém byl jeho popis, jméno a ještě něco, co už Liam nepřeložil.

„Víš, že vzít si cizí svitky, a to ještě od posla, je trestné?!“ vyskočil na nohy elf a chtěl Liamovi svitky vzít. Neměl však mnoho sil a ty vyčerpal už pouhým postavením se. Elf si opět sedl a nevraživě se na Liama díval.

„Tři z těch svítků jsou moje. To tys mi je vzal. A až doteď jsem to nevěděl,“ hájil se Liam neústupně. „A zeptám se tě ještě jednou a naposled, jak se jmenuješ?!“

„Akel,“ řekl stroze elf. „A nevím, jak je tvé jméno v elfštině. Taky bys se mohl představit,“ dodal kousavě.

„Eljam,“ představil se Liam. Najednou děkoval Royovi, že mu to jméno řekl. Podal Akelovi (čti Akyl) liavový čaj. „Co rameno?“

Akel se na něj ušklíbl, když se pokusil s bolavou paží pohnout a usrkl čaj. „Máš dobrý čaj,“ pochválil mu ho, „a taky dobrou mušku, naneštětí pro mne,“ dodal.

„Za to první děkuji, ale to druhé sis zasloužil,“ zněla odpověď.

Liam podal Akelovi vařené brambory. Akel se na ně podíval a zeptal se:

„Co to je?“

„Brambory.“

„Ehm. To neznám. Co je to?“

„Lidi to pěstují. Dělá se z toho spousta jídel, ale já je mám nejraději jen vařené, bez té jejich odporné soli. Když do nich přidáš i nějaké bylinky, například pažitku, jsou opravdu výborné.“

„A ono to roste na stromě?“ zajímal se Akel. I když byl elf, byl mladý a s lidskou stravou měl pramalé zkušenosti.

„Ne. V zemi. Jsou to hlízy, kořeny.“

„Eljame, já je asi jíst nebudu. Jednou jsem snědl od nějakých lidí jakési kořeny a bylo mi z toho děsně špatně. My elfové víme, které kořeny jsou dobré a které ne.“

Liam nevěřil vlastním uším. „Ale, Akele, vždyť já je jím už kolik roků a nic mi to neudělalo. Nejsou jedovaté.“

„Nemáš nějaké ovoce?“ nenechal se odbýt Akel. Prostě neměl k bramborám důvěru.

„Mám jablka. Rewenn jich má strašlivou spotřebu. Jestli chceš tak jsou hned vedle tebe,“ nabídl mu Liam.

„Jablka. To už je lepší,“ zabručel Akel a jedno si vzal.

Když dojedli, Akel si lehnul a zachvilku usnul. Liam mu sáhnul na čelo. Už nebylo tak horké, ale pořád bylo teplé dost. Vyměnil Akelovi obklad a šel si také lehnout. Věděl, že Akel bude jen ležet. Nehrozí mu tedy nebezpečí.

Když se probudil, Akel už byl vzhůru a připravoval snídani. Kupodivu mu to šlo i s pochroumaným ramenem. Bolest hlavy ustoupila a on už mohl dělat prudčí pohyby.

Akel byl mladý. Tedy ne podle lidských měřítek. Bylo mu sto deset let, ale jak vypadal, bylo by mu údajně čtrnáct let jako Liamovi. Vlasy měl narozdíl od Liama krátké, hnědé a vlnité. Měl trochu špičatější uši a co nešlo popřít, bylo to, že mluvil elfsky. A to na svého koně a na Rewenna. Když Liama zpozoroval, nechal své práce a šel k němu: „Tak. Ty jsi první elf, kterého jsem kdy slyšel mluvit ze spaní,“ usmál se na něj.

„Hmm,“ zachmuřil se Liam a nalil si polovinu misky liavového čaje a doplnil to kávou, kterou měl v láhvi ještě z předchozího dne.

„Co jsi to tam přidal?“ naklonil se k němu Akel.

„Kávu,“ řekl Liam a chtěl se napít. To mu ale překazil Akel. „Ne! Nepij to! Tahle rostlina je jedovatá!“ vykřikl Akel a vyrazil Liamovi misku z ruky.

„Co to děláš?!“ obořil se na něj Liam a nevraživě se na Akela podíval. Ale neviděl nic, co by naznačovalo, že si z něj elf dělá legraci. Viděl spíše úlevu.

„Kávu ať si pijí lidé, ale pro nás je jedovatá!“ křikl Akel a začal přecházet okolo ohniště. „Káva nám zpomaluje myšlení a paměť. Postupně nás zabíjí. Lidi taky, ale ne s takovými následky. A zhoršuje zrak.“

„Já ji piju kolik let a zrak mám pořád dobrý. A že bych zapomínal, nebo nemyslel, to se mi také nestává,“ hájil se Liam.

„Znám elfy, které to úplně oddělalo. Umřeli ani ne za jedno století!“ vykřikl Akel. „Ve stejném věku jako se dožívají lidé!“ pokračoval. „A elfové, kteří se toho ani nedotkli se dožili až jednoho tisíciletí, jak jsem se dozvěděl. Někteří i více, pokud je někdo nezavraždil.“

„Akele, to stačí. Víc už raději ani nechci slyšet. Dobře, vyhráls, ale příště mi to řekni slušně.“ Liam vstal a zbylou kávu raději vylil. Důkladně si umyl misku a nalil si jen čaj. Byl zamyšlený: „Škoda, že tu není Bari,“ posteskl si potichu. Ale Akel ho stejně uslyšel.

„Ty myslíš to třeštiprdlo, které si říká pes?“ zeptal se.

„Kdo je u tebe třeštiprdlo?!“

„Moje sestra,“ prohlásil s klidem Akel. Podle všeho nebyl na svou sestru nějak zvlášť hrdý.

„Jak, tvoje sestra?!“ vykvikl Liam. „Chceš tím snad říct, že Bari není Bari a není to ani pes?“

„Jo, teď už je pes. Ale víš, tedy, asi ne, ale když se elf promění ve zvíře, může se jen on sám přeměnit zpět. A ona neví jak. Takže někam utekla, ale stýká se s námi. Říkala, že našla posledního elfa. Naštěstí, že rozumíme tomu, co říkají zvířata, jinak bysme neměli tušení, že jsi se našel.“

„Jak, že jsem se našel? Jak to myslíš?“ zamračil se Liam.

„Tak to myslím, že tě vzal nepřítel, vymazal ti paměť o tom, co jsi dělal, když jsi byl s elfy a dal tě k lidem. Stalo se to ještě před velkým stěhováním do Erioveru. Kdysi ti nějaká věštkyně prorokovala, že

zachráníš Eriover před zkázou a temní elfové se to nějak dozvěděli a unesli tě. Pokud tedy jsi opravdu z východu poslední, tak se můžeš těšit, že se setkáš se svým otcem, králem Adoanem.“

Liam nevěřil vlastním uším. „Cože?“ Myslel si, že si z něj Akel střílí.

„No nekoukej na mne tak! Říkám ti pravdu.“

„To ti nevěřím! Já přece nemůžu být...“ Liam se zarazil.

„Ale ano! Jsi syn krále elfů. I když to asi nevíš, ale máš dvě jména. Jedno je to, co používáš, v překladu to znamená ‚poslední elf‘ a pak ještě jedno,“ Akel se na něj zazubil.

„To je na mne moc šílené,“ zamumlal si pro sebe Liam. Nikdy, opravdu nikdy by ho nenapadlo, že by snad *on* mohl být elfí princ. Pak si ale ještě vzpomněl na Yara. „Jak daleko jsme od krále?“

„Hodně daleko. Proč se ptáš?“

„Mám nemocného přítele a potřebuji poradit, co by pomohlo na lestu,“ prozradil mu Liam důvod své dlouhé cesty.

„V tom ti pomůže Nordem a ten je blíž, než král,“ odpověděl Akel.

„Takže už nejsme daleko od cíle?“ zeptal se s nadějí Liam.

Akel však zavrtěl hlavou a řekl: „Ještě jsme hodně daleko a pokud nevíš, co dokáže elfí kůň, tak ti to dnes Rewenn ukáže,“ mrkl na něj Akel.

„Nejspíš nevím, ale řekni, mám ještě nějakou naději setkat se se svými přáteli?“ zeptal se Liam a vzpomínka na nemocného Yara ho ještě víc sklíčila.

„To teď neřeš. Yar mezitím nezemře. Prostě mu jen selhaly smysly a to mu nijak zvlášť neublíží. Teď se jede *domů!*“ Poslední slovo Akel řekl důrazněji a u toho rozpřáhl paže a roztančil se po mýtině.

Patnáct

Mya šla úzkou uličkou a srdce měla až v krku. V duchu přísahala, že tohle je poslední město, do kterého vkročila. Už bloudila několik hodin, ale když našla nějaké dveře, vždy byly zamčené. To ji donutilo postupovat jednou jedinou uličkou, ve které nikoho nepotkala a ulička se pořád nějak stáčela doleva, doprava, až prostě jen šla a šla, kam si ulička zrovna usmyslela.

Všichni si už po půl hodině začali dělat starosti, protože Mya se stále nevracela. Yor vyslal pátrací oddíl a sám zůstal u Yara, který teď byl probuzený a jen koukal do stropu, nevěda co si má myslet, nebo co říct.

Yor se do něj snažil dostat polévku, a připadal si, jako by ji lil na podlahu. Yar vůbec nedal najevo vděk, jestli mu chutná, nebo ne.

Ryan s Royem a Gordonem pátrali spolu v jedné části. Marně. Will s Robem a Halem pátrali v jiné části, také marně, a Osym s Jeanem, (kteří ani za nic nechtěli ve Winitidě opustit Yara a odpluli také) a Dubwenem, který chtěl také pátrat, hledali úplně v jiné části města. Všichni se vyptávali lidí, volali Myino jméno, ale bez výsledku.

V hostinci, ve kterém se ubytovali se sešli teprve až po setmění. Tou dobou už byli všichni unavení, hladoví a utrmácení.

Po Mye jakoby se slehla zem.

Mya už dál nemohla. Vyhledala si malý roh, za který se schovala a v mžiku usnula. Mohla spát možná pár minut, když se probudila. A příšerně se lekla. Nad ní se skláněla hlava jakéhosi zarostlého ramenatého muže. Když zjistil, že se probudila, odklonil se a hodil po ní

kus tvrdého chleba. Mya se posadila a loktem zavadila o svůj luk. To jí přidalo trochu klidu a stoupla si. Když to udělala, muž k ní přiskočil a strhnul zpět na dlažbu: „Sed!“ rozkázal a poodešel kousek dál. Mya ale neposlechla. Jen co se otočil, stáhla z ramene luk a v mžiku po něm strelila tři šípy. Muž zařval bolestí a něco rozkázal. Ze všech různých směrů vyběhli další muži. Bylo jich dvanáct, jak Mya rychle spočítala. Za pár vteřin proti sobě měla díky luku méně než polovinu původní přesily. Když už jí byl luk k ničemu, vytáhla své dva nože a proti nepřátelským šavlím a mečům se kryla oběma noži. O jeden přišla, když ho v pudu sebezáchovy zapíchla jednomu z útočníků do srdce. Teď už měla proti sobě jen tři útočníky. Dostala nápad. Hodila po jednom z nich svůj poslední nůž. Muže její nečekaná taktika zaskočila a to se mu stalo osudným. Nůž ho sekl do krku. Byla to smrtelná rána, ale Mya se nedívala, jak to dopadlo a rozeběhla se uličkami pryč.

Zanedlouho našla otevřené dveře a tím se dostala ven z města a do lesa. Nevěděla, na jaké je straně a kudy se dát, ale s tímhle už měla nějaké zkušenosti. Věděla, že Maddie má ostrý sluch a slyšela i na několik mil daleko, což je u koně pozoruhodná vlastnost.

Mya strčila do pusy dva prsty z každé ruky a ostře hvízdla. Pak i vykřikla: „Ma-ddie!“ a zase hvízdla. Sedla si pod strom a čekala sotva deset minut, když se z houštiny vynořila Maddie. Mya nepřemýšlela, jak se Maddie dostala ze stájí a hnala se klisnu obejmout. Když to udělala, Maddie zaržála a popošla o pár kroků dál, jakoby ji něco vyrušilo.

„Copak je, holčičko?“ pohládila ji Mya po nozdrách.

Tentokrát ale Maddie zaržála hlasitěji. Z houštin vylétla dýka a zabodla se do hlíny jen pár milimetrů od Myiny nohy. Mya uskočila a tím Maddie vyplašila. Maddie se postavila na zadní a když měla všechny čtyři opět na zemi, rozeběhla se a ani Mya už ji nepřivolala zpátky. Z houštin vyskočil ten samý muž, který se nad ní skláněl, když se probudila. Jak si Mya všimla, jeden šíp měl pořád ještě v zádech. Druhé dva si však už vyndal a rány měl obvázané. Mya už neměla nože a proti jeho šavli si netroufla beze zbraně a tak jen sňala z ramene luk, strelila po něm dva šípy. Příčilo se jí zabíjet lidi (a ve většině případů i když šlo o život, byla to přece jen dívka, a ne bojovník) a tak se snažila střílet po

končetinách. Za sebou zaslechla výkřik a dusot více nohou. *Zřejmě jich je víc*, pomyslela si chmurně a přidala na tempu.

Ani po deseti, dvaceti minutách dusot nohou neustával a začalo na ni lézat kamení. Ani jeden kámen ji však nedostal a Mya si vzpomněla na Liama. Rozhlédla se po lese, ale ani na jeden strom se v něm nedalo dostatečně rychle vylézt. Všechny kmeny byly rovné jako pravítka a lézt se po nich nedalo. Když už Mya běžela něco přes půl hodiny, borovicový les nahradil smíšený, kde už se objevovaly i duby a na jeden z nich si Mya vylezla. O minutu později se pod ní přehnal *stádo* útočníků a nechalo ji v hlubokém lese samotnou. Mya si sedla do rozsochy a opřela se o více jak metr tlustý kmen stromu a usnula. Ráno se probudila a slezla ze stromu. Nikde nikdo. Zkontrolovala si, co má ještě za zbraně. Měla jen prak a luk. K luku měla už jen tři šípy. V brašně měla nějaké jídlo a peníze. Nic moc, jestli chce bloudit lesem.

Mya se vydala tím směrem, kde si myslela, že odtud přišla. A to byla její chyba. Šla dál a dál hlouběji do lesa a nevěděla to. V brašně měla i polní láhev na vodu, ale vodu musela nejprve někde najít. Mya šla celý den. Na noc si znovu vylezla na nějaký strom a ráno se zase vydala na cestu. Teď ale uhnula ještě více doprava a odbočila úplně jiným směrem, než bylo město.

A odpoledne, když už měla sněženo všechno jídlo, pár sucharů a jedno malé jablko, stále nenacházela žádnou vodu, kdy sotva pletla nohama a bylo jí všechno jedno, už spala na zemi. Bylo jí jedno, jestli ji najdou ti otrokáři.

Šestnáct

Liam se držel Rewennovy hřívky. Co opravdu nevěděl o svém koni, bylo to, že uměl běžet takhle rychle. Málem se neudržel na hřbetě. Akel se držel vedle Liama, poněvadž jeli na otevřené pláni. Za celý den si povolili jen jednu kratičkou přestávku na oběd a hned zase jeli dál. K večeru dorazili do hlubokého lesa, do kterého se lidé neodvažovali (kromě Myi, která nevěděla, jak je les velký).

Jako první věc, kterou Liam uviděl, byl provazový žebřík. Liam se podíval na strom, na kterém byl zavěšený a uviděl dům na stromě. Ano. Elfové si stavěli svá obydlí v korunách stromů přímo v lese. Asi proto je žádný člověk ještě nevypátral.

Oba elfové sesedli a okamžitě k nim přispěchal nějaký mladý elf, aby je přivítal: „Queden'uu alfosh!“

Liam nevěděl co si o tom myslet.

„Abile, co kdyby jsi si vzal tady Eljama do učení? On neumí elfsky. Polovinu svého dosavadního života žil u lidí,“ ujal se slova Akel.

„Omlouvám se, to mi nedošlo,“ zamumlal Abil a hlasitěji řekl: „Buďte vítáni!“

Abil je dovedl ke skále, kde jak si Liam všiml, byla jeskyně – ale ne dole na zemi. Ale ve výšce asi dvou metrů nad zemí ve skále.

„Eljame, doved' tam svého koně a přijď do hlavní síně,“ řekl Abil a odešel. Liam se otočil na Akela: „Jak ho tam mám asi dát?“ ukázal nevěřičně oběma pažema vzhůru.

„Takhle,“ řekl Akel a pobídl svého koně ke klusu. Jednou oběhl dokola volný prostor a nabral rychlost a když byl znovu před skálou, trochu klepl svého koně patami a kůň vyskočil do vzduchu a přistál v jeskyni. Akel poodešel dál a zavolal na Liama: „Teď to zkus ty!“

Liam pobídl Rewenna do klusu a také oběhl jeden okruh a vyskočil s Rewennem na skalní převis. Pak ještě jednou skočili a byli ve *stáji*. Akel

ukázal Liamovi, kde si má nechat Rewenna a sám se šel postarat o svého koně. Společně potom slezli ze skály a šli do hlavního sálu, v domulinu. Oba elfové vylezli po provazovém žebříku na plošinu na stromě. První Akel, za ním šel Liam.

„Moro'uu sânt?“ zastavil je elf před vchodem do domulinu.

Liam se trochu zamračil. *Sânt*, jak věděl, je *jít*, ale nemohl si dát dohromady spojení *Moro'uu*.

„Sânt'ss ad foston steara,“ odpověděl Akel. Elf na strážci je pustil. Hlavní sál vypadal zevnitř úplně jinak, než zvenčí. Byla tam světla, která svítila zeleně. Stěny byly vyzdobené nějakou popínavou rostlinou, která se sem plazila z okna zvenčí. Celý sál, ať vevnitř, nebo venku byl obrostlý touto popínavou rostlinou. Zářivá zelená, listová zelená a oranžově hnědá, která sem tam prosvítala za rostlinou ze stěn, sál dělaly příjemným a útulným prostorem. Ze stropu vysely drahokamy, které v západu slunce oslnivě blyštěly. Všude byly malé kousky světla, které sem házelo slunce s drahokamy.

„Nádherné, vid',“ naklonil se k Liamovi Akel, „počkej, až to tu uvidíš v noci. Svítí tu jen bílé světlo. Je to nádhera,“ dořekl Akel a sedl si do zkříženého sedu (něco jako náš turecký sed). Tímto čekali návštěvníci na radu, na kterou byli povoláni. Akel a Liam, který udělal totéž, čekali na vládce téhle elfí kolonie. Ten je nenechal dlouho čekat. Vešel do sálu krátce po nich. Byl to starý elf s bílými dlouhými vlasy. Nebyl shrbený a jeho tvář pořád vypadala krásně a mladě. Jeho stáří vlastně prozrazovaly jen jeho bílé vlasy. Vládce si sedl na trůn a řekl elfí řečí: „Queden'uu alfosh. Mader sânt'sf colum?“

Akel se zakřenil a významně se podíval na Liama: „Ne moc šťastná. Aspoň ne v tu dobu, co jsme se poznali,“ promluvil erioversky.

„Mohl bych prosím vědět, na co jste se ptal?“ zeptal se Liam, nevšímaje si Akela.

Vládce se zamyslel a přimhouřil oči: „Ty umíš jen obecně?“ zeptal se.

„A Pampbaluensky,“ dodal Liam.

„Dobrá. Budu si to pamatovat, ale co nejdřív se nauč svou rodnou řeč!“ řekl vládce. „A teď k věci,“ vrátil se k původnímu tématu, „Akele, nevíš, kde je Kataira? Už tu měla dávno být.“

„Nevím, stalo se něco?“ Akel viděl, že vládce má obavy a správně

uhodl. Skřeti se opět dali do pohybu.

„Skřeti nedávno napadli malou vesnici lidí na západě. Podle nejnovějších zpráv tam Kataira byla, když zaútočili. Od té doby tu nebyla.“

„Nordeme, můj pane, ještě pořád nikomu není známo, jak ji přeměnit zpět?“ zeptal se Akel.

„Není, ale našel jsem stopu k tomu, kdo by to mohl vědět,“ řekl Nordem, vládce.

„Jakou?“ Akel napětím skoro ani nedýchal. Tolik si přál, aby jeho sestra byla zase elfka, že hledal každičkový způsob nebo naději, jak ji zase přivést zpět.

„Poslední elf z východu přinese spousty věcí a nauk o tom, co bylo i elfům dlouhou dobu skryto,“ řekl Nordem, „ale jediný elf, který k nám přišel z východu je Eljam, ale jak vidím, toho naučíme akorát to, co umíme my. Nevím, jestli už něco umí, ale byl bych rád, kdyby nám to předvedl.“ Tyhle dvě věty Nordem pronesl se sklopenou hlavou a očima se díval do země. Nechtěl Eljama urazit a nevěděl, jak jinak by měl svou řeč přednést.

„Jediné, co umím, je to, co jsem se naučil ze svitku o ovládání čtyř základních živlů, větru, vody, země a ohně. Nic víc mi svitek neukázal,“ odpověděl Liam.

„Můžeš mi ten svitek ukázat?“ zeptal se Nordem.

„Ano. Mám ho tady,“ Liam prohrabal svou brašnu a podal Nordemovi svitek.

„Eljame, to je jeden ze svitků, které ztratil král elfů před více než sty lety. Kde jsi ho vzal?“

„Dal mi je jeden člověk z Pampbluenu. Zkoumá staré jazyky a měl tam i něco o historii. A ty svitky o elfech mi půjčil.“

„Ano, tyhle pradávne svitky skryjí svůj pravdivý obsah nějakým jiným, pokud je má v ruce člověk,“ pokýval hlavou Nordem. Král Adoan bude velice rád, pokud se mu svitky vrátí. Chceš mu je vrátit, Eljame?“

„Ano. Ale mám jen jeden svitek, který mi ukázal jiný text. Můžete zkusit všechny, jestli vám něco ukážou,“ podal mu i další čtyři svitky.

Nordem se na svitky podíval a jeden po druhém rozevřel: „Ne. Už ani jeden není další z pěti,“ řekl Nordem a svitky mu vrátil. „Až tam budeš

mít cestu, a to ti říkám, že tam půjdeš brzy, vezmi ho sebou. Král Adoan nemá ani jeden. Ale jedno vím jistě. Skřetům se tyto svitky také otevírají. Jestli získají všech pět, dají dohromady velmi mocné kouzlo. Jestli mají ty čtyři, tenhle jim nesmí přijít do rukou. Radím ti, předej ho co nejdříve Adoanovi," řekl Nordem. Pak přimhouřil oči a zeptal se Liama: „Ty jsi syn krále Adoana, že?“

„Ehm, já nevím. Akel něco říkal.“

„Že mi to nedošlo dřív. Taková podoba," zamumlal Nordem. Ale na víc se neptal. Asi nějak musel vědět, že už to Liam ví.

„Máte nějaké dotazy?“ zeptal se.

„Já ano, můj pane," ozval se Liam, ale nedořekl. Nordem vypadal, jako by věděl, nač myslí: „Pojď sem, Eljame," pokynul mu. Eljam váhavě přistoupil blíže k vládci. Nordem si stoupl a napřáhl před sebe dlaň pravé ruky.

„Podívej se tam," řekl Nordem. Liam poslechl. V Nordemových rukou byla křišťálová koule. Když se podíval jakoby *do* té koule, viděl, že se v ní něco pohybuje. Zachvilku už tam byl děj, který se odehrával daleko odtud.

Sedmnáct

Liam se díval do křišťálové koule. V ní viděl své druhy, přátele, které opustil, a Yara, který ležel na posteli bledý, až hrůza.

Yor se svou skupinou museli zůstat ve městě. Nevěděli, kam se poděla Mya a navíc se zhoršil Yarův zdravotní stav. Yar ještě více zbledl, už jenom ležel a křičel ze spaní.

Ryan, který se vyznal v lékařství, řekl, že tohle určitě nevyvolala lesta „Je ještě jedna látka, methan a ten v kombinaci s lestou je jedovatý. Pokud požila daná osoba spolu s touto rostlinou i lestu, postižený zemře. Obvykle jed v těle koluje kolem tří týdnů, pak nastává smrt.“

Yar už ho ty tři týdny v těle nosil. Ale ani Ryan nedokázal najít lék. Jen nějaké bylinky, které to celé zpomalovaly, ale ani to nemohlo trvat věčně.

„Doufejme, že Liam neodešel nadobro a pomůže mu. Vydal se tam, kam míříme i my, ale on tam musí být mnohem dřív,“ řekl Ryan, když se sešli na schůzce. Museli se poradit, co bude dál. Mya se ztratila, Yar se také ztrácí a oni se musejí hnout z místa.

„Co kdyby tady dva z nás zůstali a počkali na Myu a ostatní putovali dál?“ navrhl Rob.

„Kdo by tu zůstal?“ zeptal se Yor.

„Například já a jeden z Lesníků. Bylo by moudré, kdyby tu zůstal Ryan,“ začal Rob.

„Ne! Já ne! Ať tu zůstane Roy,“ protestoval Ryan. Nechtěl zůstat pozadu, a věděl, že mladí pampbaluenci, dva orsici a jeden nanuwat to tu neznají. Ale on ano.

„Roi, co ty na to?“ naklonil se k němu Yor.

„Já souhlasím. Pokud se Mye něco stalo, vypátráme co, a buď ji

zachráníme, nebo aspoň pomstíme,“ poslední slovo řekl smutně.

„A nebo sami zemřeme, že, Royi,“ řekl Rob.

„Takže dohodnuto. Roy a Rob zůstanou a my ostatní půjdeme dál,“ rozhodl Yor. Posledních několik dní byl unavený a bolela ho hlava. Pil docela dost, takže nedostatek vody zavrhl. „Spíš to bude duševním přepracováním,“ zamumlal si pro sebe.

Liam se odvrátil od koule a krátce se podíval na Nordema. Pak se opět zadíval do hlubin koule. Tentokrát tam ale bylo něco jiného.

Mya spala. Ležela v mechovém podrostu, a jak Liam viděl, kolem nikdo jiný nebyl. Najednou se něco pohnulo ve křoví a z něj vyskákaly nějaké zhnusené obludy. Měly velké hlavy, celé zcvrklé, uši špičaté a byly vysoké sotva jako Will. A ten nebyl zrovna moc vysoký.

„Fuj! Co to je za obludy?!“ zeptal se nevěřičně Liam. A jako zázrakem ho podivné bytosti slyšely. Otáčely hlavy, odkud asi ta hanlivá věta přišla.

„Skeriti,“ zasyčel Nordem, dívajíc se do koule.

Liam se se zděšením v očích díval, jak si skřeti prohlíží Myu. Jeden jí kopl, takže se probudila. Jen co všude kolem sebe uviděla hordu skřetů, tak se vyděsila, že nebyla schopna mluvit, dokonce ani křičet, což už se jí dralo na jazyk. Nevšimla si skřeta, který se k ní připlížil zezadu a chystal se ji chytit.

„Pozor! Myo, za tebou!“ vykřikl Liam. Vykřikl to, ale nečekal, že ho dívka uslyší. A ve stejné chvíli, co vykřikl, natáhl směrem ke kouli ruku. I když to nechtěl, vyšlehl z ní modrý plamen a zmizel v hlubinách koule. O chvíli později Liam v kouli uviděl, co udělal. Jeho paprsek zasáhl onoho skřeta a ten teď modře svítil, až prostě zmizel.

Liam překvapeně zamrkal. Nenapadlo ho, že by dokázal nějaké kouzlo jen tak. *Nejspíš za to může to, že si uvědomuju, kdo vlastně jsem,* pomyslel si.

„Výborně Eljame, ale je jich moc. Bylo by lepší, kdyby jsme se tam co nejrychleji rozjeli. Vím, kde to je. Honem! Jděte si pro koně! Musíme ji

zachránit. Nesmíme ji nechat skeritům!“ Nordem vyskočil a běžel pryč. Liam s Akelem běželi ke skále pro své koně a ani ne za minutu byli všichni připravení na cestu.

„Není to daleko, připravte si luky!“ rozkázal Nordem. Všichni tři si vzali do jedné ruky luk a druhou drželi otěže. Kromě Liama. Ten dokázal jet i tak, že se nedržel rukama, ale jen nohama. Měl tak výhodu, že se nezdržoval otěžemi a rovnou byl připraven střílet.

„Eljame, ujišťuji tě, že tihle skeriti už z tohoto lesa nevyjdou. Nordem se o to postará,“ naklonil se k němu za jízdy Akel.

Liam se obrátil. Za nimi jelo na koních ještě pár dalších elfů s připravenými luky.

„Jsme tu!“ ozvalo se zepředu. „Střílejte! Střílejte!“ vykřikl Nordem a rozjel se k houfu skřetů, kteří už měli svázanou zajatkyni, která se bránila, jak mohla. Kousala, kopala a mlátila kolem sebe jako divá, ale mělo to jednu nevýhodu. Když trefila nějakého skřeta, ten jí to oplatil tím, že jí dal pohlavek. Ale opravdu pořádný. Když kousla toho, který ji držel, ten ji praštil snad nejsilněji a Mya upadla na zem. Hlavou se praštila o kořen stromu a víc než černotu, křik a rámus si nepamatovala.

Liam nasměroval svého koně směrem k Mye a cestou odrážel výpady, o které se pokoušeli skřeti. Teď byl vděčný Yarovi, že ho naučil zacházet s mečem.

„Eljame! Odvez ji do Namwallu!“ volal Nordem.

„Namwall...?“ nepochopil Liam. Nechtěl udělat nějakou chybu. Netušil, co to Namwall je.

„Eljame, pojed'. Vezmi si ji před sebe a pojed'!“ zvolal Akel.

Liam to udělal. I když mu to dalo velkou práci, vysadil bezvládnou Myu před sebe na Rewenna a rozjel se za Akelem. O deset minut později byli v Namwallu, sídlišti, kam Liam a Akel dojeli k radě v Hlavním sálu. Celá cesta tam i zpátky netrvala víc jak patnáct minut.

Akel sesedl z koně a pomohl Liamovi Myu sundat z Rewenna. Liam se díval, jak Myu nese pryč. Vzal Rewenna a Akelova koně a chtěl je odvést blíže ke skále, aby se o ně mohl postarat. Ale Akelův kůň se nehnul z místa.

„Sunt'u ad reme, Taurem,“ otočil se na svého koně Akel, než zmizel za rohem. Jako zázrakem kůň poslechl. Vyskočil sám bez jezdce na skálu a

Rewenn udělal to samé. Liamovi nezbylo nic jiného, než se za nimi vyškrábat. Taurem i Rewenn stáli vedle sebe a čekali na Liama. Ten se o ně postaral a pak šel hledat Akela. Potkal elfa, který nesl několik svitků. Byl zhruba ve stejném věku jako Liam. Za elfem šla... „Bari!“ vykřikl Liam. V mžiku zapomněl, že Bari není Bari, vzal ji ze země a sevřel ji ve svém obětí. Elf se na něj díval, jako na naprostého blázna. Ale ještě víc se divil, když se pes nebránil. Spíš to vypadalo, jako by se k Liamovi přitulil. Bari párkrát štěkla a elf pochopil. Kataira doprovázela Posledního elfa na jeho cestách a teď se s ním zase po dlouhé době setkala. Elf se přestal dívat na Liama jako na duševně postiženého a šel si po své práci. Musel svitky donést Nordemovi a nevěděl, kde Nordem je. V hlavním sále nebyl a elf se šel podívat do Nordemova domulinu, jestli tam Nordem není.

„Jestli hledáš Nordema, tak je pryč. Honí skře... skerity,“ ozval se Liam. Nějak vytušil, koho elf hledá a vytušil správně.

„A kdy se vrátí?“ zeptal se elf pomalu a obecnou řečí. Moc tuhle řeč nepoužíval.

„Až je vyřídí. Jsou v tomhle lese,“ odpověděl Liam.

„Děkuju. Nechám mu je v jeho domě,“ řekl elf a odspěchal pryč. Novinka o skřetech v lese nedaleko odtud ho pořádně sebrala, i když to nedal najevo.

Liam šel zatím hledat Akela. Jenže po Akelovi, jakoby se slehla zem. Liam nevěděl, kam má jít a elfů na vyptávání také moc nepotkal. Většina ani neuměla mluvit obecnou řečí.

Ale Kataira, jak si Liam všiml, šla pořád jedním směrem a štěkala na něj. „Ty chceš, abych šel za tebou?“ zeptal se jí Liam. Fenka namáhavě zakývala hlavou nahoru a dolů. Liam šel za ní a Kataira ho dovedla k jednomu stromu, kde byl vysunutý provazový žebřík. Liam po něm začal šplhat, ale nedošplhal daleko.

„Akei!“ ozvalo se nad ním. Liam překvapeně upustil žebřík a spadnul na zem. Shora se ozval nával smíchu. A co víc, i Bari vypadala, že se směje (asi si umíte představit, jak směšné to je, když se pes směje jako člověk, Liamovi to však v tu chvíli moc vtipné nepřipadalo).

„Saur'u queden?!“ řekl onen hlas.

Liam už pomalu začínal chápat elfí řeč. Věděl, na co se elf ptá, ale vůbec

netušil, jak odpovědět. Proto odpověděl erioversky: „Já jsem Liam a dovedla mne sem Kataira. Najdu tu Akela?“ a povzdechl si. Elfové mu nerozuměli.

„Queden'fe... Akel?“ zkusil to jinak. Už předem věděl, že to řekl špatně, ale elfové mu naštěstí porozuměli. Byli dva a jeden něco zavolal elfí řečí. O chvílku později ze stromu sešplhal Akel. „Je to otrava, když se tu s nikým nedomluvíš, vid'? Aspoň Kataira jim to mohla vysvětlit. Jí rozumějí,“ otočil se k fence a zamračil se na ni. Ta ale jen štěkla a odběhla pryč.

„Musím tě konečně naučit mluvit. Asi jsi chtěl vidět Myu, ale ta je v pořádku a spí. Teď tě čeká hodina elfího jazyka. Jdeme,“ řekl Akel, chytil Liama za ruku a vedl ho pryč. Vyšplhali spolu do jednoho domulinu. Akel ho vedl několika chodbami a vešel s ním do jedné místnosti. „To je místnost, která je jen moje. Nikdo nás nebude rušit. Tak. A teď začneme.“

Osmnáct

Byla mlha. Yar cítil, jak ho obklopuje. Byla ledová, ale on se nemohl hýbat, aby se zahřál. Nedaleko něj stály zamlžené rozmazané postavy a něco řešily. Byl to jeho bratr s Lesníkem, to ale Yar nevěděl. Cítil, jak ho chlad obklopuje čím dál víc, jak prostupuje každičkou částí jeho těla. A najednou se zablesklo. Byla to blížící se bouře, která oznamovala, že právoplatný dědic erioverského trůnu – umírá.

Yor se podíval na oblohu nad sebou. Nechtělo se mu to líbit. Přistoupil k němu Ryan.

„To nebe se mně nějak nelíbí. Tohle bude pořádněj slejvák.“

„Všiml jsem si toho, ale jaktože byla ráno rosa? Před bouří je obvykle po ránu sucho.“

„To mi také vrtá hlavou. Podle mapy jsou jižně od nás jeskyně. Mohli bychom tam počkat, než se to přežene,“ navrhl Ryan.

„Dobře. A rychle. Nechci pak týden sušit oblečení.“ Yor se se svou klisnou stočil na jih a vedl družinu k jeskyním. Jen co dorazili, začalo pršet, byla tma téměř jako v noci a čeho si všiml Yor, jeho bratr zbledl a byl bílý téměř jako sníh.

„Doufám, že to nemá nic společného s námi,“ řekl Ryan Yorovi. Ten sice nic neřekl, ale věděl, že nejspíš ano.

„Už mu nemůžu dávat ten uklidňující, zpomalovací lék. Zabil bych ho tím!“ řekl Ryan.

Yor se nad tím zamyslel. „Někdo z nás musí jet napřed a jet do toho Erioverského pralesa najít elfy, než bude pozdě.“

„A kdo to bude?“ zeptal se Gordon.

„Třebas ty a já,“ navrhl Yor.

„Yore, ty musíš vést družinu...“ namítl Ryan.

„Ne. Yar mi je přednější,“ skočil mu ihned do řeči Yor. Tuhle větu od

Ryana čekal. „Kde je Will?“

„Tady jsem,“ přiskočil k němu Will.

„Wille, jistě chápeš, jak je to naléhavé a nebudeš nic namítat, když tě jmenuji mým zástupcem. Až bouře poleví, povedeš družinu na západ. Ale nevybočuj z cesty, ať se ještě někdy setkáme!“

„Rozumím,“ řekl odevzdaně Will.

„Hale, Osyme, ručíte mi za Dubwena. Dávejte na něho pozor!“ vzpomněl si ještě Yor. Nechtěl, aby se obchodník ztratil. I když věděl, že Hal ho stejně nepustí z očí, raději mu to ještě připomněl.

„Gordone, jedeme,“ řekl Gordonovi a oba vyjeli zabalení v pláštěnkách do deště.

Jeli klusem. Nechtěli zvířata v dešti tak hnát, ale oba tempo udržovali jen velice těžko. Chtěli, aby Yarovo trápení skončilo co nejdříve.

Navzdory deštivému počasí Gordonův poník a Yorův kuň měli dostatek sil na dlouhou cestu.

Liam s Akelem skončili s výukou a vyšli ven. Nordem se už vrátil. Neřekl, co udělal s těmi skřety, ale Liam vytušil, že to nebylo nic pěkného. Když vyšli ven, nebe zahřmělo a najednou se setmělo. Začala bouře a co víc, začaly padat kroupy. V mžiku byli všichni elfové a i jejich koně schovaní. Byla tma jako v noci a Liama a Akela povolal Nordem do Velké síně.

„Víte, proč je tato bouře?“ zeptal se jich Nordem, když dorazili.

„Netuším,“ zavrtěl hlavou Akel. Nordem se podíval na Liama. Ale ten také zavrtěl hlavou. „Nemám poněti.“

„Protože umírá právoplatný král Erioveru. Věděli jste, že Erioveru nevládne král, ale kníže?“ Nordem počkal, až oba dva odpoví. Pak pokračoval. „Jejich legendy jsou známé všem lidem a většině elfů. Bohužel ani elfům není známo, kdo a kde král je. I když díky Eljamovi tuším, že je to následník trůnu Pampbaluenu.“

„Vy myslíte Yara?!“ neudržel se Liam. Něco mu na tom nesesedělo. Vždyť následníci pampbaluenského trůnu byli dva.

„Ano. Myslím tím Yara. Rod králů Pampbaluenu totiž pocházel z

Erioveru. Kdysi byli dva bratři, kteří se pohádali o královský trůn. Ten starší se nerad hádal, a tak přenechal trůn svému mladšímu bratrovi a stal se králem Pampbaluenu, když jejímu králi pomohl proti nájezdníkům. Král zemřel a určil ho svým následníkem, protože neměl děti. A v Erioveru byla někdy před asi tak stopadesáti lety bitva. Všichni následníci trůnu padli v boji a od té doby vládnou Erioveru knížata. V legendě je ještě toto. Pokud se do sta padesáti let nechopí erioverské vlády opravdový následník trůnu, kníže, který bude mít poslední moc až do konce termínu bude jmenován na krále a s ním i jeho synové,“ vyprávěl Nordem, a zatímco mluvil, hrál si s malým lesklým kamínkem. „Nikoho ještě nenapadlo, obrátit se na Pampbaluenského krále,“ odfrkl si, „tak jako se kdysi starší následník trůnu vzdal, teď se ho musí starší následník trůnu chopit. A Yar je starší, než jeho bratr, dvojče.“

„A jaký je lék?“ zeptal se Liam.

„Jakýkoli bylinný čaj s příměsí liavy a drcených kořenů byliny ArornMuhlle,“ prozradil Nordem, „spěchá to. Proto ti dám tento váček. Připravil jsem ho sám. Jsou tam drcené kořeny Arornu, liava a ještě další nějaké byliny, které mu pomohou vrátit síly rychleji,“ podal mu Nordem malý váček protkaný stříbrnou nití. Liam jej vděčně přijal a pečlivě uschoval do své brašny. Jeho nohy ho nutily, aby se okamžitě rozeběhl k Rewennovi a dal se na cestu, ale věděl, že *tohle* udělat nesmí, zvláště ne ve Velké síni.

„Vidím, že nerad čekáš. Jdi. Eljame. Nezdržuj se,“ propustil ho Nordem. Liam se ztěží nedal do šíleného trysku, ale krácel rychlým krokem k východu. Vyběhl do deště a zapískal na Rewenna. Jel nalehko, jen s jednou brašnou.

Po pár minutách za sebou zaslechl dunění kopyt. Zastavil Rewenna a otočil se. Za ním jel Akel.

„Mám jet s tebou,“ zavolal, „a ne, že mám, ale i chci,“ dojel až k Liamovi.

„No...“ váhal Liam.

„Nechceš snad, abych jel také?“

„Ale ano, jistěže chci, abys jel se mnou!“ ohradil se Liam.

„Výborně. Vím kde přesně jsou. Nordem mi to řekl.“

„Veď nás,“ rozhodl Liam. On sám sice věděl, kde by mohli být, ale

nevěděl, kde přesně. A Liam chtěl své přátele najít co nejrychleji.

Oba dva koně s jezdcí vyrazili na další cestu. Udržovali mírné tempo. Věděli, že uhnat koně není zrovna nejlepší nápad a Yarovi nijak neprospěje, když dojedou do cíle vyčerpaní. Museli i dávat pozor na to, co se kolem nich děje. Vždyť se v okolí mohli schovávat skřeti a nebo elfové temnoty, jinými slovy temní elfové.

„Budeme tábořit?“ zeptal se Akel, i když už předem tušil odpověď.

„Ne. Možná zastavíme někde na noc na chvíli spánku, ale s tábořením se zdržovat nebudeme,“ řekl Liam a podíval se na zamračenou oblohu. Byly tři hodiny odpoledne, ale vypadalo to, jako by byla noc. Bylo sice vidět, ale rozhodně to nevypadalo na bílý den.

„Nějak se mi to nebe nelíbí,“ zabručel Akel.

„Ani mně ne. Musíme si pospíšit. Co kdybysme trochu zrychlili?“

„Dobře.“

Oba dva pobídli své koně a přidali na rychlosti.

Devatenáct

Gordon s Yorem jeli hlubokým lesem. Nebe bylo temné a nebylo téměř vidět na cestu.

„Zajímalo by mě, co to má znamenat,“ prohodil Gordon. Teď jeli krokem, protože mezi stromy bylo nemožné se pohybovat s koňmi rychleji.

„Má vůbec cenu se tu ploužit? *Takhle* nikdy elfy nenajdeme,“ řekl Yor. A než stačil Gordon cokoli říct, Yor křikl do hlubin lesa: „Haló? Je tu někdo?“ z hlubin pralesa se k nim vrátila ozvěna.

„Co to děláš?!“ sykl na něj Gordon, když málem spadnul ze svého poníka. Ten sebou při ostrém výkřiku trhnul, což Gordon nečekal a chvíli mu trvalo, než Taianu uklidnil.

„Vidíš, co dělám, ne?!“ odsekl Yor a zapátral v paměti po jednom jménu. Pak se nadzvednul ve třmenech a zvolal: „Liame?!“

Gordonova Taiana sebou opět trhla, ale tentokrát na to byl Gordon připraven. Chtěl opět Yora okřiknout, když v tom oba dva zaslechli dunění kopyt. O chvíli později dusot utichl. Oba poznali, že koně zpomalili do kroku. Teď ale nebylo slyšet nic. Před nimi se objevily siluety koní a jezdců. Byli dva. Když přijeli blíž, Gordon v jednom z nich poznal Liama.

„Liame, no konečně tě zase vidím! Ale jak jsi se sem dostal?“

„To je nepodstatné. Kde je Yar?“ zeptal se bez pozdravu Liam. I když to nedal najevo, byl rád, ba i byl přímo nadšen, že vidí alespoň dva ze svých přátel. Ani jeden se však nedivil jeho vzhledu. Stačil se totiž u Akela převléknout po elfsku. *Nejspíš už vědí, že jsem elf.* Pomyslel si Liam.

„Yar je nedaleko odsud...“ začal Yor, ale druhá osoba vedle Liama ho přerušila.

„Doved' nás k němu. Máme lék.“

Yor se na postavu na vysokém šedákovi podíval a kývl hlavou.

„Jedeme,“ obrátil svého koně Arwena a ostatní tři se zařadili za něj. Ani ne po půl hodině vyjeli z lesa a jeli otevřenou plání. Po další půlhodině dorazili ke shluku jeskyní. Yor je zavedl k jedné veliké jeskyni a sesedl z koně. Uvázal ho ke stromu a počkal na ostatní. Ani ho nepřekvapilo, že ani jeden elf svého koně neuvázal. Liam byl připravený jako první a nečekal na ostatní. Vešel do jeskyně a protože to nečekal, všichni jeho přátelé se na něj vrhli, aby ho přivítali, a omylem se jim podařilo ho strhnout na zem. Will rychle zasáhl a okamžitě Liama zvedl. „Liame, proč jsi odešel? A kde jsi byl?“ zeptal se ho starostlivě.

„Nebuť starosta, Wille. Raději mi řekni, kde je Yar.“

„Tamhle,“ ukázal do rohu jeskyně. Přesněji řečeno, do *kulatého* rohu jeskyně. Yar vypadal jako kus bílého ušmudlaného hadru. Ležel, oči měl otevřené a díval se na ruch kolem sebe. Ale nevnímal je. Jeho zrak začínal být velice špatný a viděl vpodstatě jen šedé a bílé šmouhy.

„Co...“ Liam překvapeně zíral na loutku před sebou. O pár vteřin později se vzpamatoval a nečekaně se otočil na Willa: „Rozdělej oheň!“

Will nadskočil leknutím, protože nečekal, že na něj takhle Liam vyštěkne, ale chvatně odešel pro křesadlo a třísky na podpal. Osyma a Jeana poslal pro dříví.

Při troše štěstí najdou nějaké suché, pomyslel si Will. Při nejhorším budu pálit tu suchou trávu. Tady v téhle jeskyni jí je dost, přemítal.

Ale suchou trávu pálit nemusel.

„Ve vedlejší jeskyni nejspíš před mnoha lety přebýval nějaký poutník a dřeva tam po sobě nechal víc než dost,“ znělo Osymovo hlášení, když se vrátili s plnými náručemi dříví.

Will oheň rozdělal v jeskyni. Nechtěl riskovat, že mu oheň uhasí déšť. Když už byl oheň rozdělaný, Liam dal do největších plamenů konvici s vodou. Když začala vřít, vhodil do ní hrst sušených bylinek a vyndal konvici z ohně. Nechal nápoj vylouhovat a připravil misku. Navrch misky položil čistou bílou látku, kterou používali jako cedník a zatímco do misky lil čaj, látka zadržovala usazeninu, sušené bylinky, které mohly být velmi nepříjemné v ústech a krku. Hotový čaj odnesl k Yarovi. Docela ho překvapilo, že Yar mezitím usnul. Jemně s ním zatřásl. Yar polekaně otevřel oči a zadíval se do těch Liamových. Liam ho

posadil, ale Yar neměl tolik sil sedět vzpřímeně a byl by spadnul na pokrývky, ze kterých se napůl vymotal. Will k němu přiskočil a držel ho vsedě. Opřel si jeho záda na hrud', jako opěradlo. Když si byl Liam jistý, že Yar bezpečně sedí, přiblížil misku s čajem k jeho rtům. Vtom okamžiku se událo několik věcí najednou. Něco neviditelného vyrvalo misku s čajem Liamovi z rukou a mrštilo jí na kamenitou zem. Miska se roztříštila a čaj vylil. Něco dalšího udělalo to samé z celou konvicí. Ta se ale nerozbila, protože byla kovová. Čaj se nevytil celý a Akel, kterému okamžitě došlo co se děje, po konvici okamžitě chňapnul a přiskočil k Yarovi. Násilím mu otevřel ústa a nalil mu tam trochu nápoje. Yar se ani moc nebránil. Čaj spolkl a Akel mu do úst nalil další hlt. Ale něco mu konvici chtělo vyrvat z ruky. Akel máchl volnou rukou a zkusil zasáhnout neviditelného protivníka. Kupodivu se mu to podařilo a využil čas k tomu, aby do Yara nalil zbytek čaje. Když ale opět dával Yarovi napít, museli se na něj vrhnout minimálně dva neviditelní útočníci, protože ho povalili na zem a podařilo se jim rozlít zbytek nápoje. Akel ucedil kletbu svou rodnou řečí a překvapilo ho, že mu vzdálený hlas odpověděl. Když pochopil, co mu říkali, v jeho očích se objevil strach, který v mžiku nahradila zlost. Začal křičet nanejvýš neslušné urážky a nadávky v elfštině, kterým naštěstí nerozuměl ani Liam.³

Akel najednou vykvikl a jeho náhlý příval nadávek ustal. Zmateně se držel za hlavu. Něco ho praštilo. Pak na něj znovu něco zaútočilo a Akel se ocitl znovu na zemi. Akel něco vykřikl, opět neslušného, a vyčkával. A dočkal se. Těsně předtím, než mu zase temný elf vlepil facku, vytáhnul svůj nůž a nastavil jeho hrot přímo proti němu. Útočníka neviděl, ale vytušil, že temný elf na něj zaútočí zleva.

A taky že ano. Elf nestačil uhnout a jen co se mu nůž pohroužil do břicha, objevil se. Padl na zem jeskyně a nehnutě ležel. Byl mrtev. Akel však věděl, že jich tu může být víc. Nic se ale nedělo. Akel se obrátil na Liama a v elfí řeči mu něco řekl. Liam přikývl a poodešel ke vchodu jeskyně. Začal odříkávat své kouzlo a napřáhl obě paže. Měl u toho zavřené oči a tak neviděl, že mu začaly vlasama *projíždět* světelné proudy modré barvy. U vchodu se začala odnikud zvedat voda a

---

3 Pozn. autora - Tato slova jsem raději ani nezahrnula do elfího slovníku. Asi byste se divili, na co všechno už jsem se naučila nadávat v elfštině, aby tomu nerozuměli sourozenci.

vytvářela hradbu. Liam dokončil celou hradbu tím, že vodu nechal zmrznout. Celé to netrvalo ani pět vteřin.

Dveře jeskyně tedy tvořila ledová hradba, která byla více jak metr tlustá a zničit ji mohl jen oheň. Přesněji řečeno, jen Liamův oheň. Pokud tam oheň vyslal někdo jiný, hradba z ledu jej odrazila a oheň by mířil zpět tam, odkud byl vyslán.

Liam se obrátil. Akel se ale zaměstnával něčím jiným. Právě bojoval s neviditelným nepřítelem. Jeho přítomnost dokazovala jen dýka, před kterou se Akel jen tak tak stačil bránit. Liam si všiml, že do boje se zapojil i Will, Hal a Ryan. Každý se snažil odškodnit jiného protivníka. Útočníků bylo tedy pět.

Liam něco napadlo. Viděl, jak se dýka vedle Akela snaží prolomit Akelovu obranu. Liam si udělal malou kouli z hlíny (nepoužil přitom magie, prostě si uplácal kouli z hlíny, jako si koule plácají děti ze sněhu a hrají koulovanou) Liam udělal to samé, ale z *hlínové* koule. Napřáhl paži a hodil kouli tam, kde si myslel, že má temný elf hlavu. Házení mu šlo odjakživa dobře. Koule přistála na jedné části těla – pro Liama na neznámé, poněvadž neviděl, na co přesně koule dopadla – a znemožnila tak útočnickovi další výpad. Akel se otočil a viděl, co Liam dělá. Ten si vzal opět hrudku hlíny, opět ji uplácal a hodil ji směrem k Willovi. Koule se rozprskla na spousty drobků a další útočník byl oslepen. Hlína mu vnikla do očí a to nebylo zrovna příjemné. Bylo ale zvláštní, že tam, kde dopadla koule, tam se začal objevovat elf. A ne ledajaký. Měl šedou pleť, tmavě šedé dlouhé vlasy a oči mu zářily modře. Měl na sobě oblečení půlnoční tmy a kdyby měl jeho pohled vraždit, byli by všichni dávno mrtví. A jeho pohled byl *téměř* vraždící. Na čele se mu rýsovala kolmá vráska, rty měl semknuté do úzké linky a jeho oči se nevraživě dívaly na Liama. Byl prostě našťvaný, že mladý elf, kterého ještě před chvílí pustil z hlavy jako neškodného, ho tak snadno převezl. Vydral ze sebe řev, při kterém tuhla krev v žilách a rozeběhl se k Liamovi.

Akel ale zasáhl tím, že vytvořil malý chumel svítivých provázků a vyslal je k elfovi. Ten se světla tolik lekl, že chtěl utéct východem z jeskyně, ale až velice pozdě si všiml, že tam je ledová hradba a prudce do ní narazil. Něco zapraskalo, ale led to nebyl. Naneštěstí pro majitele hlavy, to byla zrovna elfova hlava.

„Toho bude ještě hodně dlouho bolet hlava,“ řekl Liam s nezřetelnou lítostí v hlase. Věděl však, že to bylo nutné.

„Chceš si to s ním vyměnit?“ nabídl mu laskavě Akel a ukázal na tělo temného elfa, které se válelo na zemi ve změti nohou a rukou.

Liam skoro okamžitě zavrtěl hlavou: „Ne díky, svůj díl bolesti jsem už dostal,“ odpověděl snad ještě laskavějším tónem Liam.

„Jsou všichni v pořádku?“ ozval se Ryan.

Všichni už měli dobojováno a všichni narušitelé už byli pěkně vidět. Jeden byl pořád vzhůru, ale byl pečlivě svázaný. Dokonce i ústa, protože Ryanovi došlo, že s ústy pořád ještě může něco provést, pokud použije magii.

Yar se začal propadávat do tmy. Cítil, že tohle je poslední výdech. Naposledy se nadechnul a pomalu vypouštěl vzduch ven. Cítil, že se pohybuje. Ležel, ale začal stoupat nahoru. Najednou se mu rozjasnil zrak. Viděl své tělo, jak leží v jeskyni. Viděl všechny své přátele. Pak stoupal ještě výš, až viděl jeskyni, prales a pak...

...pak začal klesat. Znovu se ocitl v jeskyni. A najednou byl ve svém těle a seděl.

Ryan se ujistil, že se nikomu nic nestalo a šel k Yarovi. Ten už se měl čile k světu. Seděl a zkoumavě si všechny prohlížel, jestli jsou v pořádku. Byl svědkem boje mezi člověkem a elfem a jak se rozvzpomínal, lidé v těchto poměrech neměli šanci vyhrát. Jako jediný také ještě nezjistil, kdo je Liam doopravdy a když se nad ním Liam sehnul, vykřikl překvapením: „Liame! Oni z tebe udělali elfa! A určitě temného!“ vyskočil na nohy a ukazoval na svého přítele. Najednou měl tolik sil! Když uviděl všechny známé tváře jak se až moc nápadně snaží zkrývat úsměvy, došlo mu, že tu něco nehraje.

Najednou všichni vybuchli v nevázaný smích. Vyjma Yara, který vůbec nechápal, co se děje. „Může-mi-někdo-laskavě-vysvětlit,-co-to-má-znamenat?!“ okřikl je. K jeho překvapení k němu přistoupil Yor: „Já ti to vysvětlím,“ nabídl se.

„Co... co... co *ty* tady děláš?!“ Yar na svého bratra nevěřicně zíral.

„Jsem tu, abych tě vyléčil. Což už je splněno. Teď se musíme vrátit domů, ohlásit se otci a jestli budeme moci, povyrazíme si do Nanuwatu. Hal tam má totiž cestu.“

„Ale... Yore...?!“ Yar si vybavil, jak mu Yor jednoho večera vypil v jeho vlastním pokoji z jeho vlastního poháru jeho vlastní pití a napůl hněvivě a napůl tázavě povytáhl na svého bratra jedno obočí: „To mi tedy vysvětli!“

„Neboj, vysvětlím. Ale až za chvíli,“ zvedl Yor ruce na svou obranu, „teď mě čeká něco důležitějšího,“ řekl a otočil se. Očima našel Liama a Akela a šel k nim. Yar si nemohl pomoci a šel za ním. Docela dost ho zajímalo, co je důležitější, než... například omluva.

Yor si odkašlal a oba elfové k němu obrátili pohledy.

„Děkuji vám, oběma,“ řekl prostě a oba najednou je obejmul. Liama to nepřekvapilo, ale zato Akela ano. Ještě nikdy se mu nestalo, aby ho obejmul člověk. „To nestálo za řeč. Ještě toho společně musíme stihnout spoustu. Například, bouře ještě nepolevila. Déšť ano, ale i tak se musíme vydat na cestu. Yar se musí stát králem Erioveru nejpozději zítra a na to má velmi dlouhou cestu. Nehledě na to, že vůbec neví, o co tady vlastně jde. Yore, vysvětli mu to a já mu připravím něco na cestu. Nepochybuji, že trůn přijme.“

„Vysvětlím. Sám se nejspíš diví, co je důležitějšího, než se mu omluvit a vysvětlit to,“ usmál se Yor a hledal Yara, „mimochodem, kam zase zmizel?“

„Zase?! Vždyť jsem přímo za tebou!“ odpověděl Yar. Jeho dvojče nadskočilo leknutím, a všichni, kdo tuhle scénku pozorovali, vybuchli smíchy. Napětí z posledních pár týdnů konečně trochu polevilo.

„A to, že nepochybujete, že trůn přijmu, co když ho nepřijmu?!“ zeptal se bojovně Yar.

„Protože vím, že nemáš v hlavě seno, a promyslíš si to,“ odvětil Akel. „Dostaneš i mého koně, abys je mohl střídat. Pamatuj, že pokud se na hradě neobjevíš nejpozději po poledni, tak tě tamější kníže vykopne. Má takovou povahu.“

„A proč zrovna já?! Proč ne on?!“ ukázal na svého bratra.

„Protože tak, jak se starší následník trůnu před lety vzdal, tak teď se ho

musí opět starší následník trůnu ujmout. Pampbaluenští králové jsou původem z Erioveru, ale to bys měl vědět, pokud jsi se pořádně učil!“ řekl Akel.

„Ano. To vím,“ řekl Yar. Pak se ale otočil na Yora, „tak proč jsi se nenarodil tak o čtyři, pět minut dřív?“

„A proč ty ses nenarodil o ty čtyry minuty později?!“ odsekl Yor. Moc to tak nevypadalo, ale byl vážně rád, že s ním jeho bratr zase mluví.

„Hmmpf!“ Yar se od svého bratra odvrátil, ale pak si na něco vzpomněl: „Yore, tak jdeš mi to vysvětlit?!“

„Už se šourám,“ odpověděl naoko mrzutě Yor a běžel za Yarem.

Dvacet

Nakonec se shodli, že Yar nepojede sám, ale pojede i Yor a Liam. Akel se musel vrátit, protože měl nějakou neodkladatelnou práci. A věděl, že koně na cestu potřebovat nebude. Zajatý temný elf mohl jít také po svých a on nemusel nějak zvlášť spěchat. Stačilo, když půjde pěšky a do Namwallu dojde tak za tři dni. A Akel nehodlal zastavovat na moc dlouhou dobu. Chtěl, aby si tenhle temný elf zapamatoval, že zahrávat si s Akelem, není zrovna nejlepší nápad. Chtěl, aby elf byl unavený, až přijdou do Namwallu. Za druhé ho chtěl dát Nordemovi, protože ten hledal jakoukoli zmínku o tajemných svitcích, které se kdysi ztratili elfímu králi. A tenhle zajatec by to mohl vědět, protože jestli temní elfové nějaký měli, Nordemovi se už podaří z elfa pravdu dostat. Znal způsob, jak zajistit, aby elf nelhal.

Yar se zaraženě díval na Akelova *příliš* vysokého koně. Tedy aspoň pro něj, vysokého. Akel, podobně jako většina elfů jezdil bez sedla a Yar neměl ponětí, jak se na toho koně dostane.

„Akele, nevíš náhodou, jak se vyšplhám na tuhle horu?“ ukázal na šedého koně před sebou.

„Taurem není žádná hora,“ řekl Akel, „ale *kůň*,“ na slovo *kůň* přidal zvláštní důraz.

„No jo, ale... Jak se na něj dostanu?“

„Jednoduše. Nasadíš mu sedlo. Já na něm jezdím bez sedla, ale když jsem byl menší, tak jsem také musel sedlo mít. Neudržel jsem se na něm, a co hůř, nedosáhl jsem na něj. I když byl malý, pořád na mne byl vysoký. A tvoje sedlo se od těch našich moc neliší,“ ukázal na Yarovu osedlanou klisnu Carmen. Carmen měla dvojče, hřebce Arwena, na kterém jezdil Yor. Oba dva byli hnědáci s černými hřívami a ocasey.

Yar to zkusil. Sundal Carmen sedlo a pokusil se ho nasadit Tauremovi

na hřbet. Sice se mu to podařilo, ale jen tak tak. Yar se podíval na Akela a ten přikývl: „Myslím, že můžeš nasednout.“

Yar tedy nasedl na vysokého koně a trochu se mu zatočila hlava, když zjistil, jak je vysoko. Velice jemně pobídl Taurema do kroku a kůň ho poslechl. Kráčeli spolu v mokré trávě a Yar se nestačil divit, jak je Tauremův krok lehký. Když položil kopyto na rozbahněnou zem, Yar dokonce neslyšel ani dusot.

„Jsi připraven na cestu?“ zeptal se ho Akel.

„Ano,“ kývl Yar hlavou.

Akel uvázal Carmenin vodící provaz k její ohlávce, takže tvořil jakési provizorní otěže. Pošeptal Carmen něco v elfí řeči do ucha, ta pohodila hlavou a zařadila se za Yara.

Yar byl připravený vyrazit. Nasadí hned ze začátku ostřejší tempo a dorazí na Erioverský hrad dříve, než Liam s Yorem. Ti tam dorazí zhruba o půl dne později. Šlo jen o to, ohlásit se na hradě dříve, než bude poledne příštího dne. Liam s Yorem byli jako doprovod a svědci. A nevadilo, když přijedou o něco později.

Než stačil Yar cokoli říct, Akel svému koni také něco pošeptal a kůň vykročil. Po pár krocích přešel z kroku do klusu a z klusu pak do pracovního cvalu. Carmen běžela v závěsu za elfím koněm. Tak se všem Yar s oběma koňmi ztratili v okolní tmě.

„Asi bychom měli taky vyrazit,“ řekl Yor.

„Výborně. Tady máte něco na cestu,“ podal Will Liamovi a Yorovi dvě čutory naplněné...

Liam jednu otevřel a přičichl k obsahu.

...kávou.

„Akele, chceš také na cestu kávu?“ zeptal se Will Akela.

„Ne. Díky. Elfové kávu nepijí,“ řekl Akel a nenápadně se podíval na Liama. Ještě pořád se nemohl vzpamatovat z toho, že Liam kávu až do nedávna pil denno-denně. K jeho úlevě však mladý elf čtoru vrátil Willovi se slovy: „Díky, Wille, ale já jsem elf. Jestli máš liavový čaj, tak bych tu kávu nahradil zrovna jím.“

„Mám tam vodu. Chvilí potrvá, než se vylouhuje, když počkáš tak deset minut, budeš jej mít.“

„Rád bych si také dal linavový čaj,“ ozval se Akel.

„Linanový...?“ nepochopil Will.

„Tak se řekne v doslovném překladu z elfštiny. Zkusím mu říkat, tak jak vy, abych vás nemátl,“ vysvětlil Akel.

„Aha. Rozumím. Také ti ho připravím,“ kývl Will, že rozumí a odešel čaj připravit.

Po deseti minutách už byli všichni na cestě. Yor s Liamem jeli za Yarem a Akel se svým zajatcem do Namwallu. Všichni ostatní zůstali v jeskyních. Dohodli se, že za dva dni se vypraví zpět do erioverského města, kde se jim ztratila Mya a najdou své druhy. Roye a Roba.

Dvacet jedna

Mya se probudila. Překvapilo ji, že leží v měkké posteli. Všude byl klid, ptáci zpívali a k ní do pokoje proudilo zlatavé světlo zapadajícího slunce. Vedle ní byl stolek a na něm pohár s vodou. Mya měla obrovskou žízeň a pohár vyprázdnila na dva hlty. Pak vyskočila z postele a podívala se z okna. Nebylo zasklené, prostě jen otvor v dřevěné proplétané stěně, obrostlé jakousi popínavou rostlinou. Myu překvapila výška, ve které se nacházela. Muselo to být nejméně deset metrů a jí se zatočila hlava.

„Kde to probůh jsem?“ odskočila od okna. Venku bylo zrovna po dešti a les okolo vypadal úžasně. Ne. On *byl* úžasný. Viděla, že místnost, ve které spala, není jediná, ale všude okolo byly stromy protkané dalšími takovými příbytky.

„Tak jsi se probudila,“ ozval se za ní hlas. Měl takový zvláštní zpěvavý přízvuk. Mya se otočila a uviděla elfa, s dlouhými šedými vlasy. Vypadal mladě, ale jeho oči byly jako hluboké studnice. Bylo vidět, že tenhle elf je na světě dlouho. Velice dlouho.

„Nechceš něco k jídlu? Nejedla jsi, od té doby, co jsme tě přivezli,“ řekl elf. Mya si uvědomila, jak velký má vlastně hlad. Mlčky přikývla. Nebyla schopna mluvit. V Erioveru kolovalo spousta pověstí a mýtů o elfech, ale nikdo s jistotou nevěděl, jestli vůbec existují a kde žijí. Mya nevěděla, jestli ještě pořád spí, nebo jestli se už probudila, bylo to ale krásné. Elf vykročil a začal slézat po žebříku o patro níž. Pokynul jí, aby šla za ním.

Dole bylo elfů víc, nejvíc ji však překvapilo, když tam uviděla i Liamovu fenku Bari.

„Nazdar, Bari. Co tu děláš?“ podržela ji za ušima.

„To je Kataira, která se omylem proměnila v psa. A my nevíme, jak ji naučit, aby se proměnila zpátky, protože to vnímá jinak než my,“

vysvětlil šedovlasý elf.

„A vy ji nemůžete proměnit?“ zeptala se Mya. I když to nedala najevo, docela ji překvapilo, že pes, se kterým vždycky dováděla, je ve skutečnosti elfka.

„Ne. To je zrovna případ, kdy se může proměnit zpět jen ona sama,“ odpověděl jí.

„Nordeme, tady máš dárek,“ zavolal na šedovlasého elfa nějaký elf, který před sebou vedl vězně. Byl to Akel s temným elfem.

„Co se stalo?“ chtěl vědět Nordem.

„Dorazili jsme k jeskyním, kde se Yarova družina schovala před bouří a když jsme chtěli s Eljamem Yara zachránit, zaútočili na nás. Jejich vůdce jsem lapil. Ostatní byli propuštěni,“ vysvětlil v krátkosti Akel.

„Kde jsou?“ zeptala se Mya. Chtěla vědět, co se stalo od té doby, co se ostatním ztratila v tom prokletém městě.

„Yar by teď měl být na hradě Erioveru, jeho bratr Yor s Eljamem by měli dorazit za ním a družina se vydala zpět do města, kde zůstali Rob s Royem, kteří po tobě pátrají.“

„Tak to ale musíme za nimi!“ vykřikla Mya.

„Klid. Oni se jen vrátí, aby se s oběma spojili a vyrazili zpět do Pampbaluenu. Ty se do toho města vrátíš s Eljamem až přijede a když je tam nezastihnete, pojedete do Pampbu.“

„Tak!“ řekl Nordem, „a teď bysme se měli posilnit. Když už tady máme tohohle modráka,“ podíval se na zamračeného vězně, „musím se na něj připravit.“

Dvacet dva

Roy se probudil a okamžitě vyskočil z postele. Na dnešní den měl s Robem naplánováno, že půjdou hledat Myu do té části města, kde byly všude zavřené dveře. Ale jedny včerejší den našli otevřené a vedla tam docela dost dlouhá a úzká chodba.

Roy přešel pokojem k Robovi, který pořád ještě spal a jemně s ním zatřásl: „Prober se. Je ráno.“

„Úž...?!“ zaúpěl Rob a hodil si přes hlavu peřinu.

„Tak fajn!“ řekl rázně Roy a odešel z místnosti. Byl trochu vznětlivé povahy a většinou, když se naštvál, uměl být pěkně mrzutý a nabručený. Ale (jak o chvíli později zjistil Rob) měl taky zvrácený smysl pro humor. Namířil si to do kuchyně, kde už se činili kuchaři a kuchtičky a vypůjčil si odtamtud pár pokliček. S pokličkami šel opět nahoru po schodech, přičemž funěl jako lokomotiva, protože pokličky – přesněji řečeno *velké a těžké poklice* – byly nejlepší způsob, jak se pořádně zapotit. Roy otevřel dveře, ale zapomněl překročit práh a natáhl se jak dlouhý, tak široký na podlahu. Poklice o sebe zařinčely a rozkutálely se s rachotem k Robově posteli. Ten pořád dělal, že spí, i když se divil, co to Roy vyvádí, a neviděl tedy, že to, co mu narazilo do postele byly poklice. S vykviknutím vyskočil z postele, ale nohy se mu zamotaly do peřin, takže se natáhl na podlahu *téměř* stejným způsobem, jako Roy.

Roy se na Roba podíval a v očích mu jiskřili veselé jiskřičky. „To máme ale krásné ráno, že?“

Za to Rob se nesmál ani náhodou. Povytláhl na Roye obočí, povzdechl si a zavrtěl hlavou. Zvednul ruku, a se vztyčeným ukazovákem zakýval rukou namísto pokárání, poněvadž neměl slov. Ale místo toho, aby se Roy zastyděl, jak si představoval Rob, se Roy začal smát na celé kolo!

„Tohle ti nedaruji!“ ucedil Rob a šel pryč. Neměl náladu s Royem probírat nějaké plány, na kterých se minulý večer domluvili a místo

toho šel vrátit pokličky tam, kam patřily.

U snídani toho moc nenamluvili a Rob dokonce ani nesnědl snídani celou.

Po snídani vyrazili na průzkum. Šli tam, kde minulý den našli ty otevřené dveře. Vešli do průjezdu, kde to páchlo něčím hodně smradlavým.

„Řekl bych, že to bude koželužna,“ prohlásil Rob a bezděčně si dal k nosu rukáv a dýchal do něj. Tím se zápach poněkud zmírnil.

„Asi proto byla ta vrata do průjezdu zavřená,“ dodal zamýšleně Roy. Ale moc tomu nevěřil. Za prvé, koželužny se obvykle nacházely na krajích měst, aby nedráždily svým zápachem obyvatele okolo sebe.

Za druhé, ta vrata ten zápach trochu zpomalovala do proniknutí další části města, ale ne o mnoho.

A za třetí, tohle nepáchlo po kuželužně, tohle páchlo po zkaženém mléku, spáleném masu a po čmoudu. Tyto tři zápachy dávaly dohromady opravdu silný *smrdutý* zápach, který nešlo vydržet a slzely přitom oči.

Roy přešel k jedné budově a nahlédl do temného okna. Všude byly stopy po požáru. Ačkoliv to tak nevypadalo zvenčí, zevnitř to dokazovalo úplně všechno. Všechn nábytek, dokonce i dřevěný strop a veškeré domácí potřeby, byly poznamenány ohněm. Roy vytáhl ze své brašny krabičku první pomoci a vytáhl z ní obvaz. Použil ho namísto šátku a převázal si jím ústa a nos. Rob uviděl, co Roy dělá a vytáhl svou krabičku, ze které vyndal svůj obvaz a také si s ním převázal své dýchací otvory.

Roy vešel dveřmi (zvenčí byly v pořádku, ale zevnitř byly ohořelé) a zastavil se mezi nimi. Rob nakoukl za jeho zády dovnitř a vydal ze sebe nesrozumitelný výkřik. Roy vešel dovnitř úplně a rozhlížel se. Napravo ode dveří byl kdysi stůl a okolo něj několik židlí. Teď tam po nich zůstalo jen několik pahýlů. Nalevo byl kdysi krb. Ten teď byl zřícený a byla na něm hozená nějaká věc ze dřeva a něčeho, co ty klacky spojovalo. Na jednom místě to mělo kouli s dvěma otvory. Roy zděšeně vykřikl, když pochopil, co to je. O pár kroků ustoupil a obvaz mu samým rozčilením spadl z úst a nosu.

„Kdo to mohl udělat?! A proč?!“ vykřikl Roy. Teď mu došlo, co to tak

strašně páchlo. Spálené lidské tělo! Roy začal propadat panice. Byl sice Lesníkem, ale zatím byl jen žákem a na tohle neměl stavěné nervy.

„Jen klid. Jen klid...“ opakoval si pro sebe a začal horečnatě uvažovat. Hned jak mu došlo, že tenhle požár nevznikl náhodou, začal vnímat všechny zvuky. Například vytí větru někde na půdě a vrzání dveří někde v zadní části domu. Věděl, že ti, co *tohle* udělali, tu můžou někde být.

„Robe, měj připravené zbraně a sleduj všechno kolem sebe. Cítím, že tu nejsme sami a naučil jsem se tyhle pocity nepřehlížet,“ otočil se k Robovi a pak se otočil k nejbližším dveřím – tedy k díře, co po nich zůstala ve stěně a vešel do další místnosti. Byla to nějaká světnice, která jakýmsi zázrakem zůstala alespoň napůl v pořádku. Kachlová kamna byla nějakým zvláštním způsobem roztahána po celé světnici – a Roy pochopil, že byla rozebrána. V rohu byla dětská kolébka, která byla v pořádku. Jen cíp peřinky byl trochu sežehnutý. Roy peřinku odhrnul, ale nic tam nebylo.

„Jestli na ty odporné vrahy narazím, tak přísahám, že na ně narazím *hodně* tvrdě!“ řekl nanejvýš rozzlobený Rob.

„Nápodobně,“ řekl Roy, „jdu se podívat dál,“ řekl a vyšel ze světnice. Vešel do dalších dveří. Celý pokoj byl zničený a strop tady chyběl. Na první pohled bylo jasné, že tady požár vznikl. Pokoj měl okno obrácené do zahrady, která v tom temnu a tichu vypadala jako ráj na zemi.

V pokoji v podstatě nebylo nic, co by šlo nějak identifikovat. Všude byl jen popel. Roy se otočil a jeho pohled se zastavil na Robovi, který se bez mrknutí a hnutí díval do jednoho z pokojů.

Roy k němu přešel a nakoukl dovnitř. Co uviděl, úplně obrátilo jeho někdejší svět vzhůru nohama. V tomhle pokoji byly stopy po boji. Těsně u vchodu do pokoje byla hromada popela a jediné, co zůstalo, byla jedna skoro čistá ruka, ještě svírající kuchyňský nůž. Vedle něj ležela další osoba, také nenávratně ztracená. To co mladíky na první pohled zaskočilo, bylo to, že žena neměla hlavu. Celá horní polovina byla v pořádku, ale nohy postavě chyběly. Místo nich byl na podlaze opět popel. V jednom místě chyběla dřevěná prkna. Pod tímto pokojem byl najspíš sklep. Ani jeden se však do této místnosti neodvážil vztoupit. Byli by tam stáli ještě dlouhou dobu, kdyby vzduch mezi nimi nepročísl

kuchyňský nůž a nezabodl se do stěny. Těsně předtím, než se však zabodl, oba hochy vylekal výkřik: „Jaú!“

Oba dva se naráz otočili a zároveň vytáhli své dlouhé nože. Za sebou uviděli hřmotného chlapa, jak se drží za ucho. Tedy za to, co po něm zbylo. Ucho mu odřízl letící kuchyňský nůž. Vypadalo to, že hoši mají v této zřícenině přítele. Ale naneštěstí ještě víc nepřátel.

Jen co se ozval výkřik plný strachu, bolesti a zloby, do domu *skočili* další hřmotní bojovníci. Měli sekery, šavle a dýky, ale dalším *létajícím* kuchyňským nožům se nevyrovnali. Dokonce ani Royovým a Robovým výpadům ne. Yar učil všechny své členy Stínů bojovat a bránit se. Ale tehle pět útočníků... tohle byli vesměs jen pouliční rváči, kteří nerozeznali jeden konec šavle od druhého. -- Vždyť tři z nich je drželi za (teď už tupé a zubaté) ostří a jílce se snažili o nešikovné výpady. Vypadali vzkutku beznadějně - ale nebezpečně.

Během deseti vteřin byli tři z útočníků zasaženi kuchyňskými noži, kterým se připletli do dráhy letu a poslední dva z pěti útočníků byli na nepříliš důstojném odchodu z domu - útěku.

Když pominulo nebezpečí, Roy se rozhlédl po okolí. Když nic nenašel, podíval se na strop, na kterém zůstalo pár trámů. Ale ani tam nikoho neviděl. Zavolal tedy: „Děkujeme za pomoc. Kdo jsi?“

Oba mladíci se dívali stejným směrem. Do rohu velké místnosti. Nikdo z nich si nevšiml postavy, která mezi ně náhle vstoupila. Pořád mžourali do temné části před sebou a nadskočili leknutím, když si náhle někdo odkašlal. Roy vystřelil svým nožem přímo vedle sebe, protože byl dost vyplašený, že se jejich – nejspíš přítel – dostal tak blízko, aniž by si ho všiml. Nůž mu však samým překvapením vypadl z ruky, když si uvědomil, že stojí před dívkou. Z ochromení ho dostal teprve nůž, který spadl na zem. Bezděčně o krok ustoupil a prohlížel si ji.

Dívka měla snad nejdelší vlasy na světě. Sahaly jí skoro až k zemi. Na sobě měla šedo-modré šaty dlouhé stejně jako její vlasy – trochu delší. Šaty neměly rukávy. Vypadalo to jako prodloužená kazajka, vesta. I když šaty neměly rukávy, dívka přece jen neměla odkryté paže. Pod šaty měla šedou košili s dlouhými rukávy.

Vlasy měla rozpuštěné. Neměla žádný účes. A její malý nosík vypadal jako malilinká brambůrka. Kdyby se netvářila, jako kdyby nad ní vysel

velký černý bouřkový mrak, vypadala by až přespříliš nádherně. Vlastně, byla nádherná, i když se zlobila.

„Kdo jste vy?!“ zeptala se.

„Hledáme ztracenou přítelkyni a cestou jsme našli tuhle spoušť...“ rozpráhl paže Rob, „co se tu stalo?“

„Náš dům napadli...“ začala vyprávět dívka, „...oni,“ ukázala směrem k poraženým nepřátelům. „Pobili celou moji rodinu...“ dívka sklopila oči a dívala se do země.

„Ale proč jsi tu tedy zůstala?“

„Nemám kam jít a nejdřív jsem chtěla na zahradě pohřbít rodiče a bratry,“ kývla hlavou k zahradě. Rob si všiml, že už tam je jeden hrob. Byl malý, ale proč také stavět větší, když je pro miminko, a k tomu ke všemu jenom popel.

„Jestli hledáte dívku s hnědými vlasy a která byla oblečena jako hoch, tak ta tudy prošla asi hodinu předtím, než sem vtrhli oni. To bylo před třemi dny. Vlastně za tohle všechno mohu já. Kdybych ji nechala být, tohle by se nestalo. Já a můj starší bratr jsme si všimli jejích potíží – ti vrahové takto zamykají lidi a když už jsou ti zbloudilci unavení a mají hlad, tak je vezmou jako zajatce a prodají do otroctví. Zním to, protože jsem je s bratrem stopovala. Snažili jsme se té dívce odemknout nějaké dveře, ale oni si všimli co děláme a když jsem se s bratrem vrátila, našli jsme tu tohle všechno. A zbyla jsem jen já, protože jsem utekla,“ řekla dívka a zavřela oči. „Měla jsem zůstat a být s ním.“

„Neplač nad rozlitym mlékem a dej hlavu vzhůru. Začni nanovo. Pohřbi svou rodinu a pojď s námi. Nejsme jenom my dva. Je nás sedm a ještě jedna dívka – tedy, pokud ji najdeme.“

„Sedm?! Neumíš počítat, Robe?“

„Omlouvám se. Počítal jsem jen s našimi členy,“ usmál se smutně Rob. „I s Myou nás je třináct, ale musíme na ostatní počkat. Měli by se vrátit za pár dní.“

„Ta dívka vyšla z města ven. Není tu,“ oznámila jim.

„Jak to myslíš, že tu není?!“ zděsil se Rob.

„Vyšla ven někde v západní části města. Ale nevím kudy přesně. Branou určitě ne, ta byla zavřená. Ti chlapíci tam musejí mít nějaký svůj tajný východ, či co.“

„A nevíš, kde by mohla být teď?“ zeptal se dívky Roy.

„To nevím,“ zavrtěla hlavou.

„My se tam půjdeme podívat. Možná neodešla daleko.“

„Pochybuji, že tu zůstala. Ti se za ní hnali jako honicí psi a měla co dělat, aby jim utekla. Řekla bych, že teď bloudí v Pralese. Ale tam se neodvážím. Koluji tu zvěsti, že tam žijí podivní tvorové.“

„A ty těm zvěstem věříš?“ zeptal se Rob.

„Tyhle zvěsti mají základ v pravdě. A já nevím, jestli tomu mám věřit, nebo ne. Pokud tam ale jdete vy, půjdu také. Ale nejdřív dodělám svoji *načatou* práci,“ řekla dívka a šla na zahradu. Tam začala kopat další jámu. „Mimochodem, jmenuji se Aravis,“ řekla, ale oči od práce nespustila.

„Já jsem Roy. Nechceš pomoci vykopat ty díry?“ nabídl se Roy.

Avšak Aravis zavrtěla hlavou, „raději bych to udělala sama.“

Roy ji chápal. Kdyby se jednalo o jeho rodinu (kterou v životě neviděl – vyrůstal v péči u Ryana, který se ho ujmul od jeho tří let), nejspíš by si to také chtěl udělat sám. A věděl, že dívka pak bude mít pocit, že pro svou rodinu udělala alespoň něco. Kdyby to za ní udělal někdo jiný, Aravis by pak měla do konce života výčitky svědomí, že jim to dovolila.

„A co tedy budeme dělat?“ zeptal se Rob. „Jen se na tebe dívat?“

Aravis se na něj podívala, aby zjistila, jestli ji mladík pochopil, nebo si z ní dělá blázný. Jenže Robova tvář nevypadala ani nechápavě, ani na ní nebyly stopy po smíchu.

Aravis se podívala na toho druhého, zapátrala po jméně – na Roye. Ten byl jako na trní a po očku se díval na Roba. Také vypadalo, že neví, co si o něm má myslet.

„Jestli tedy chcete něco dělat, můžete mi sem přinášet ty, co půjdou navěky spát...“ řekla Aravis.

Oba mladíci si vzali ze zahrady pár nádob a lopatek, které zůstaly jaksi taksi v pořádku a šli zpět do domu.

Po třech hodinách měli hotovo. Aravis hrobům věnovala smutný pohled, otočila se a vyšla ven ze zahrady na ulici. „Měli bychom jít,“ řekla a vykročila směrem, kde před několika dny viděla prchající dívku. Oba mladíci ji následovali.

Dvacet tři

Na nádvoří vjel jezdec. Přes hlavu měl kápi, protože trochu mrholilo. Jel na vysokém šedákovi a vedle sebe vedl ještě jednoho koně. Dva strážní mu zastoupili cestu: „Stát! Kdo jsi?!“

„Dobré dopoledne přeji. Jsem princ Yar. Žádám slyšení u knížete.“

„Pojďte za mnou,“ řekl jeden strážný. Yar sesedl a řekl: „Potřebuji se postarat o koně.“

Strážný zavolal na nějakého hochu a cosi mu řekl. Hoch si chtěl vzít od Yara oba dva koně a odvést je do stájí, ale Taurem si nejspíš umínil, že bude jen s Yarem. Ten si povzdechl: „Mohu je uvázat tady venku? Nemám čas se o něj postarat sám. Situace je naléhavá.“

Strážný přikývl a ukázal na železné kroužky ve zdi vedle brány. Tam si uvazovali koně ti, co nebyli z urozeného rodu, nebo zrovna byli na trhu a museli si svého koně a povoz *zaparkovat*.

Yar oba koně uvázal a nechal se odvést do místnosti, kde čekali návštěvníci, dokud je kníže nevpustil do pracovny. Yar si sedl a pozoroval strážného, který zaklepal na dveře. Po chvíli se ozvalo, „dále,“ a strážný vztoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Navzdory naléhavé situaci ho ale nachali jako naschvál čekat dlouho.

Nakonec se přece jen otevřely dveře a strážný mu pokynul, aby vstoupil.

Když Yar vešel, přivítal ho ne zrovna přátelský úsměv knížete Collina. Kníže Collin byl hubený, měl černou bradku a oblečen byl v hráškově zeleném hábitu. Hlavu mu zdobila malá kovová čelenka se zeleným drahokamem, smaragdem uprostřed. Znak vládce Erioveru.

„Buďte vítán,“ řekl kníže, „posadte se,“ ukázal na křeslo před jeho stolem. Yar si sedl a upřeně se podíval knížeti do očí.

„Jaký nesete důkaz toho, že jste pampbaluenský korunní princ?“ zeptal se ho kníže.

„Dobrá otázka,“ kývl hlavou Yar. Pak sáhnul pod kabátec a odepnul svůj přívěšek, na kterém bylo jeho jméno, osobní znak a i portrét (ten byl zezadu, stejně jako jméno).

Yar jej podal knížeti a ten jej také beze slova přijal a prohlížel si je. Nakonec řekl: „Zítra se bude konat korunovace.“

„Rozumím. Tak tam také přijďte,“ řekl Yar.

„A proč bych tam měl chodit?“

„Hned po korunovaci mám pro vás překvapení,“ odpověděl Yar se slabým úsměvem na rtech.

Kníže zavrtěl hlavou, jako by si z ní chtěl vyklepat nějaké těžké myšlenky a zazvonil na zvonek. Do místnosti vešel Collinův tajemník.

„Vydej rozhlásit, že se zítra v poledne bude konat korunovace a ještě předtím zaveď prince Yara do komnaty... do komnaty pro návštěvy,“ řekl kníže.

Tajemník pokynul Yarovi, aby šel za ním: „Pojďte, pane.“

Když šli spolu hradem, Yar se nestačil divit, jak je to tu zařízené. Bylo to tu ozdobené různými vázami s květinami, brnění na stojanech a sem tam také odpočívadla. Malé stolky s purpurovými křesly. Yar nenápadně přjel špičkou prstu po okenní římse. Nikde ani smítko prachu. Bylo jasné, že o hrad se pečlivě pečuje.

„Tudy, pane. Vstupte,“ řekl tajemník a otevřel jedny dveře. Yar vstoupil. Vešel do dobře větrané místnosti. Byl tam stůl, dvě židle, jedna skříň a jeden šatník. A samozřejmě i postel a okno. Okno vlastně nebylo jen okno. Byl tudy vstup i na balkon, kterým bylo vidět celou zámeckou zahradu i s jezerem. Tedy, jezero bylo menší, než by se dalo čekat. Proto bylo vidět celé. Zahrada byla jiná, než většina zahrad v hradech a zámcích. Tento hrad nestál přímo na vrcholu kopce. Tenhle kopec byl kdysi sopka (ostatně jako každý kopec). A ta se rozdělila. Teď to vypadalo, jako kdyby někdo kopec pod vrcholem vybagroval na plochu, kam by se vešlo snad deset vesnic těsně vedle sebe. Jenže v té době bagry neexistovaly a bylo jasné, že plochu vytvořila příroda.

Zahrada byla u skály, kde tekł malý vodopád. Zřejmě tam na vrcholu byl pramen, který sbíral vodu, kde se dalo. Voda pak mířila do jezera. Díky vodopádu, jezeru, zeleni a ptactvu bylo toto místo nádherné.

Přímo vybízelo Yara, aby si lehl pod nějaký strom a zdříml si.

A to ještě nebylo všechno. Když šel Yar později do jídelny, čekalo ho tam snad to nejlepší jídlo, jaké kdy jedl. Nebylo divu. Hrad měl i svého kuchaře. Yar si všiml, že kuchař má problém s nadváhou, ale kvůli tomu jídlu co vařil, mu došlo proč. Nejspíš rád ochutnával svá díla.

Yar nevěděl, co ochutnat dřív a tak k sobě kuchaře zavolal a řekl: „Milý kuchaříčku, já ti nevím, co mám ochutnat jako první, všechno vypadá tak dobře, nechceš vybrat za mě?“

„Óó... vyberu, vyberu,“ řekl kuchař a nandal Yarovi zvěřinový koláč. Collin, který dělal Yarovi u jídla společnost, se pro sebe maličko usmál. Také se někdy nemohl rozhodnout, co si dá dřív.

Když Yar koláč ochutnal, nevěděl, co si má myslet. Kuchař nejen že uměl vařit, ale on uměl vařit přímo skvěle.

Yar snědl jeden kousek a rozhodl se ochutnat něco jiného. Například placky z brambor, mrkve a česneku. Byly sice malé a hodně mastné, ale Yar nikdy nic takového nejedl a připadalo mu to vynikající. To kuchaři také, protože se později Yarovi svěřil, že jeho nejoblíbenějším jídlem jsou právě ty placky.

Mimo jiné, kuchařovo jméno bylo Karin Maratt. Ale všichni mu říkali Marin. To v erioverštině znamenalo zkratku *Malich rinfoj*, tedy Nejlepší kuchař – a také pozměněné kuchařovo jméno, samozřejmě.

Po obědě šel Yar do zahrady. Ta byla plná zelených stromů a hebké trávy. Ta nebyla ani příliš dlouhá, ani příliš krátká. A když se zvedl vítr (ve smyslu teplý větřík), tráva se vlnila jako vlny na jezeře.

Yar došel až k jezeru a uviděl loďku. Nikdo v ní nebyl a nebyla ani uvázaná. Yar si do ní sedl a vzal do rukou pádla. Pádloval, projížděl se po jezeře a bylo mu krásně. Když byl uprostřed jezera, odložil pádla na dno loďky a rozhlížel se kolem. Vodopád od něj nebyl zrovna moc daleko a on se rozhodl, že se k němu přiblíží. Vzal si znovu pádla a pádloval k vodopádu. Vodopád nebyl bůhví jak velký a prudký a tak bylo bezpečné se k němu přiblížit na dosah ruky. Yar natáhl ruce a počkal, až se mu naplní dlaně vodou. Yar se napil a užasl, jak je voda studená a dobrá. Když se ale otáčel, špatně se nachýlil na stranu. Vteřinu nebo dvě balancoval o rovnováhu, a pak s hlasitým *šplouch* spadl do vody. Loďka se nepřevrátila, jen se chvíli houpala sem a tam.

Pádla nevinně načuhovala přes okraj lodky a Yar se díval na vodní svět okolo sebe. Netopil se. Stačil se před dopadem do vody nadechnout a teď se rozhlížel po krajině, která se kolem něj najednou objevila. Voda byla tak čistá, že bylo vidět opravdu daleko. Nebyla hnědá a kalná jako v rybnících a jezerech v současné době, ale byla průzračná a čistá. Yar viděl hejna ryb, různé vodní rostliny a i malé vodní šneky. Na dně jezera byl žlutý písek. Jezero bylo docela hluboké a Yar vyplaval nad hladinu, aby se znovu nadechl. Když ale vynořil hlavu, uviděl na břehu knížete Collina, kuchaře Marina a Collinova tajemníka, jak se smějí a nemohou s tím přestat. Yar doplaval ke břehu a když stál po kolena ve vodě, dostal nápad. Věděl, že tohle si může dovolit – kuchař i tajemník byli v nižším postavení a Collin pochopí, že si to zasloužil. Yar ponořil paži do vody a vyslal na tři postavy na břehu velkou záplavu vody. Smích okamžitě utichl a namísto smějících se tří tváří, se na Yara dívaly tři podmračené tváře. Yar se smál snad ještě víc, než ti tři dohromady předtím a nevšiml si Collina, který přišel ke břehu, stoupl si do vody a plácl pěstmi do vody. Nejenže zmáčel sebe ještě víc, ale překvapil tím Yara, který by něco takového od knížete vůbec nečekal.

„Už jste viděl dno jezera, princi?“ zeptal se ho Collin a svlékl si svůj promočený hábit, korunku a boty. Když skočil do vody jen v košili a tříčtvrtečních kalhotách, všichni tři ho napodobili a skočili za ním. Kuchař měl sice problém s nadváhou, ale plavat a potápět se ještě uměl. Všichni čtyři se potápěli snad půl dne, než se po Yarovi a Collinovi začal shánět jeden strážný od brány. Když strážný uviděl promáčeného knížete, nevěděl, co si má myslet. Jen přešel ke břehu a zavolal: „Máme návštěvníky. Žádají o audienci,“ řekl, uklonil se (byl to zvláštní pohled, jak se uklání napůl vysvlečenému knížeti, který stál po kolena ve vodě a crčela z něj voda) a zase odešel. Moudře se rozhodl nikomu neříkat, v jakém stavu knížete zastihl. Znal ho jako nabručeného panovníka, který postrádá smysl pro humor. Teď se však ukázalo, že je úplně jiný typ člověka, než si myslel. Kníže na něj seslal záplavu vody, takže strážný doslova ztratil řeč a zíral na smějící se čtyři muže. Knížete, kuchaře, tajemníka a prince. Ani od jednoho nečekal, že si z něj budou dělat blázně. Strážný se otočil až po několika dlouhých vteřinách, tvářil se všelijak a bylo na něm vidět, že neví, co má dělat. Pak se pomalu otočil a

odkrácel pryč. Cestou si říkal, kdy asi bude mít čas se převléknout.

Dvacet čtyři

Yar s Collinem spěchali chodbou a div se nesrazili s Yorem a Liamem, kteří jim šli naproti.

Yar se pozdravil se svými přáteli a představil je Collinovi, a pak Collina jim. Připadalo mu lepší představit nejdříve vyš postavené osobě podřazené lidi, a pak teprve představit jim Collina.

Když se všichni seznámili, šli spolu do Collinovy pracovny. Collin byl jako na trní, když měl na hradě elfa. Nikdy elfy neviděl a to teď způsobovalo, že se pořádně nesoustředil na to, co dělá. Vzpamatoval se až tehdy, když si do čaje namísto medu přidal inkoust.

„...tímto se právoplatný dědic trůnu, korunní princ Yar stává králem Erioveru.“

Yar držel v jedné ruce zlaté jablko a v druhé královské žezlo. Právě byl v kostele a byl otočený směrem ke svědkům. Tuhle skupinu tvořili Liam, Yor, Collin a ještě další spoustu lidí. Když skončila korunovačí řeč, Yar odložil korunovační klenoty a uklonil se svědkům. Ti povstali a zopakovali: „Král Yar Erioverský.“

Když všichni utichli, Yar si odkašlal a promluvil: „Prosím o pozornost,“ řekl a pečlivě volil příští slova. „Rád bych ještě učinil jedno rozhodnutí. Chci Collina jmenovat svým tajemníkem a zástupcem.“

Collin samým překvapením otevřel ústa a zapomněl je zavřít. Přešel k Yarovi a řekl prostě: „Děkuji. Bude mi ctí.“

Poté se všichni přesunuli do tanečního sálu, kde Yara čekalo veliké překvapení. Zjistil, že lidí v tanečním sále je snad desetkrát víc, než čekal. Zadruhé dostal nabídku, aby se oženil s jakousi šlechtičnou. Yar chtěl odmítnout hned z několika důvodů. Zaprvé nepřišla za ním sama

dívka, ale její otec. Zadruhé se nechoval ke *králi* slušně. Mluvil k Yarovi s jistým pohrdáním v hlase, ale Yar naštěstí udržel své snadno výbušné nervy a řekl, že si to ještě rozmyslí. Když pak šel šlechtičnu požádat o tanec, zjistil, že je desetkrát ošklivější, tlustější a hubatější, než si myslel. Collin, jako jeho tajemník totiž šlechtičnu uviděl a spěchal svému králi říct, jaká doopravdy je. Neuměla pořádně tančit a v jednom kuse Yarovi šlapala na paty. Když si pak šel později Yar sednout na svůj trůn, jen se belhal a div se neskácel na zem. Nohy ho strašně bolely.

Collin na svého pána vrhal ustarané pohledy a když ho šla šlechtična opět požádat o tanec, odmítl. Po slavnosti, když byl Yar ve svém pokoji (i když byl pro hosty, nechal si ten, který mu byl přidělen, jako návštěvníkovi. Líbil se mu balkon s výhledem na královskou zahradu), přišel za ním Yor.

„Matka píše, že otec je nemocný a že mě chce korunovat králem Pampbu,“ podal mu dopis. Yar se na dopis podíval a povytáhl na svého bratra obočí. „A proč je roztržený na dvě poloviny?“ zeptal se nevinně.

„Já nechci být král! Nechci! Prostě nechci!“ začal křičet Yor. Pak se podíval na Yara. Tomu se natřásala ramena, jak se snažil skrýt úsměv. Pak to nevydržel a začal se smát na celé kolo. „A jak myslíš, že jsem vyváděl já, když jsem zjistil, že budu následníkem trůnu po otci?“ a smál se dál. Pak se uklidnil, „ale trhat jsi ho nemusel,“ pokáral ho.

„Ale já nebudu král. Prostě nebudu!!“ soptil Yor. Ale tím docílil jen toho, že se Yar začal smát ještě víc.

„To už raději budu kydat hnůj!“ běsnil dál Yor, nevšímaje si svého bratra, který se ze židle povalil na zem a kvůli smíchu nemohl popadnout dech.

„Měl bys vyrazit hned zítra. A já půjdu také. Chci ještě svého otce vidět. A taky tebe, jak se budeš vztekat při korunovaci...“ smál se Yar.

„Hmmpf!“

Dvacet pět

(Ø týden později)

„Takže si to shrneme. Po Mye ani stopy, ale přibyla nám nová členka,“ řekl Will.

„Správně,“ řekl Rob.

Will ho správil pohledem a pokračoval: „Pokud to dobře chápu, tak Mya teď bloudí po lese, že?“

Roy s Robem přikývli. Nevěděli, kam tím Will směřuje. Jedno ale věděli jistě. Museli někde udělat velkou chybu.

„Říkáte, že jste nebyli dál, než před tou chodbou...?“ pokračoval dál Will a přešlapoval po místnosti.

„No právě. Měli tam hlídku – tři hřmotné chlapy. Jednou nás odtamtud vykopli a nám přišlo lepší, počkat někde blízko a vkročit tam teprve až poleví hlídka...“ vysvětloval Rob.

„A nenapadlo vás třebaš jít bránou a jít do té části lesa, kde Aravis řekla, že by Mya měla být?“

„To jsme také udělali, ale nikde jsme nenašli žádný druhý východ z té chodby, a za druhé jsme narazili na nějaké hnusné potvory – Měli uši jako elfi, ale byli zakrslí, smradlaví a kůži měli... jakoby od nějakého plaza, šupinatou. Nechtěli jsme si s nimi nic začínat, protože jsme viděli, jak to dopadlo s jedním houbařem. Kdybychom jsme se ho snažili zachránit, skončili bychom úplně stejně. Bylo jich víc jak dva tucty...“

„Co tak *strašného* s ním udělali?“ zeptal se Will s nadzdvihnutým obočím.

„Roztrhali ho na kusy a sežrali,“ řekl Roy. Willovo obočí náhle spadlo to původní výšky.

„Tak...“ začal Will, ale teď všichni zaslechli docela velký rámus na chodbě. Jakoby spadlo nádobí na podlahu a roztráštlo se na milion malých kousíčků.

Ryan přešel ke dveřím a otevřel je. Tam jakási děvečka sbírala společně s jakousi dívkou střepy. A ta dívka byla Mya.

„Myo! Kde jsi sakra byla?“ zvýšil Ryan hlas a šel se s dívkou přivítat. Hned za ním šli další, včetně Aravis a Roba. Ten se mohl přetrhnout, jen aby byl co nejdřív u Myi. Když si Mya všimla Aravis, potichu se Roba zeptala, aniž se přitom podívala nebo ukázala na Aravis: „Kdo je ta dívka?“

Rob přešel k Aravis a předtaval je: „Aravis, to je Mya. Myo, Aravis,“ řekl, „Myo, Aravis se k nám přidala, nemá rodinu. Ti banditi, co tě honili, jí zapálili dům a povraždili všechny členy její rodiny. Zůstala jen Aravis. Umí vrhat nože, takže máte alespoň něco společného. Můžeš ji naučit i ostatní dovednosti se zbraněmi.“

Mya přešla k Aravis a chtěla jí něco říct, když si všimla jejích dlouhých vlasů: „Jemináčku, ty máš ale dlouhé vlasy! Jak ti můžou takhle růst?!“

„Sama nevím. Prostě mi rostou. Ale řekni mi, proč nosíš chlapecké oblečení?“

Mya se na své oblečení podívala, jako by jej v životě neviděla a řekla, „Noo... Nemám ráda sukně a šaty. Špatně se v nich jezdí na koni.“

„Ahá, jo tak. Nikdy jsem na koni nejela, takže jsem to ještě nezažila, ale zhodnotím to sama, až se na nějakého vyškrábu,“ zasmála se Aravis. Byla ráda, že našla spřízněnou duši. Bylo to jen pár dnů, co přišla o bratry a rodiče, ale připadalo jí to jako celá věčnost.

„Zajímalo by mě, jak se vede profesoru v opatrovně,“ řekl Rob, „docela rád bych se tam zase jednou podíval.“

„Souhlasím s tebou,“ řekla Mya. Vzpomněla si na malého Wiliama, kterého Will vezl do opatrovny. Chtěla vědět, jak se mu daří.

„Jak se asi vede mámě a tátovi...“ zamumlal Will. Nezapomněl, že ho dali do opatrovny, *ale třeba svůj názor změnili...* doufal Will.

„Takže, kdy vyrážíme?“ zeptal se Osym. Společně s Jeanem se nemohli dočkat, až se vrátí do Orsyky. Hal s Dubwenem už odjeli. Nakonec se shodli, že bude lepší, když Dubwen poputuje domů po souši, takže mu Hal sehnal koně a vyrazili. Byli pryč už půl dne. Všichni ale věděli, že jestli je v Nanuwatu nějaký nešvar, bude trvat hodně dlouho, než se přes něj dostanou. A podle dopisu, který Dubwen dostal, soudili, že se tam opravdu něco děje.

Dvacet šest

Liam s Yarem kráčeli dlouhou chodbou osvětlenou pochodněmi v jemně vypracovaných stojanech z kovu. Liam se divil, že tito elfové nežijí v korunách stromů, ale na zemi. Toto bylo sídlo krále elfů Adoana. Liam až tajil dech nad celým tímto místem. Yar, podobně jako Liam, se užasle rozhlížel kolem.

„Je to tu krásné,“ řekl Yar. „Nevěděl jsem, že elfové jsou tak výteční stavitelé.“

Oba přátelé došli ke dveřím, před kterými stál na stráží elf v matně fialovém plášti. Tím se zase lišil od lesních elfů.

„Můžete vstoupit, ale své zbraně zde musíte zanechat,“ oznámil jim obecnou řečí.

Yar a Liam se po sobě podívali. Yar poslední dobou téměř nesundal ruku z meče. Pomáhal Yorovi dát Pampbaluen do pořádku, hlavně ten kus země, kde nejvíc kvetly obchody s otroky. Vůbec ho nenapadlo, někde ten meč odložit.

Liam to vzal z té lepší stránky. Aspoň se se svým otcem nesetká jako válečník po dlouhé cestě. Odložil svůj meč, nůž a luk s toulcem a byl připraven.

Yar pořád váhal. Pak opatrně položil svůj meč k tomu Liamovu. Nůž neměl a luk také ne.

Elf otevřel dveře a nechal je vstoupit.

Král Adoan nebyl starý. Vypadal téměř stejně jako Liam. Jen byl trochu mohutnější.

„Farnsolle, synu!“ pozdravil Liama a postavil se.

Liam netušil, co má dělat. „Ehm, já se jmenuji Liam. Tedy, Eljam,“ opravil se.

Král na něj upřel svůj pohled. Pak se podíval na Yara. Král Yar byl taky světlovlasý, ale jeho vlasy byly kratší než Liamovy a taky hustší. Vousy

neměl. Byl o trochu nižší, ale vypadal jako dobrý bojovník. Statný, silný a jeho pohled byl pevný. Žádný ufnukaný panovník, který se schová za bránu svého hradu, jen co se objeví nějaký problém. Adoan pokýval uznale hlavou. Erioverský král vypadal slibněji než jeho předchůdce kníže Collin.

„Máš dvě jména a budeš jich mít ještě víc. Vykonáš velké věci, Eljame,“ promluvil Adoan.

„Ne! Své jsem už vykonal a co svět stojí, zná mne pod třemi jmény, která už stačí,“ řekl Liam, ale hlasitěji než zamýšlel, takže to vyznělo jako vzdor.

„Jen počkej, až trochu vyrosteš. Pak mne pochopíš,“ odpověděl Adoan.

Liam mlčel. Pak se ale rozhodl změnit téma. „Králi...“ ale dál se nedostal.

„Když už, tak Otče,“ napomenul ho Adoan. Vůbec se mu nelíbilo, když mu vlastní syn říkal jinak.

Liam chvíli mlčel, ale pak řekl: „Otče, mám tu jeden z pěti dávno ztracených svitků.“

Adoan se na něj podíval s úžasem v očích, ale než stačil něco říct, Liam pozvedl pergamen nad hlavu. Pak ho zase stáhl, přišel blíž ke králi a podal mu jej.

Adoan si ho vzal a řekl: „Výborně, synu.“

Dvacet sedm

Když už byli v Pampbaluenu, Osym, Jean, Roy a Ryan se od ostatních odpojili a jeli do Orsyky. Dva Lesníci pak museli podat hlášení svému veliteli a dát mu mapy, do kterých teď přibylo mnoho dalších cest a měst v Erioveru, Winitidě a někde i v Pampbaluenu, aby je velitel rozeslal všem Lesníkům. Ti pak dávali mapy těm, kteří někam museli jet a potřebovali mapu.

Proto byli Lesníci důležití. Mapovali oblasti, ve kterých žili, pracovali, nebo putovali kvůli nějakému úkolu.

Yor s Yarem už byli na hradě Pampbaluenu. Král Yora jmenoval svým nástupcem, a o den později zemřel. Yor se divil, proč v Pampbaluenu nemůže vládnout jeho matka, ale záhy zjistil odpověď. Královna Ellaine byla smrtí svého manžela tak smutná, že nebyla schopna vládnout. A otec ji znal až moc dobře. *On věděl, proč mě jmenoval dědicem*, pomyslel si Yor a raději nic nenamítal. No dobře. Byl korunován na krále Pampbaluenu, ale jiným způsobem, než Yar v Erioveru. Tady bylo asi jen deset svědků, korunovace nezahrnovala slavnost a ani hostinu. Byl prostě nový král a hotovo. Po korunovaci zase Yar odjel a on teď neměl, s kým by si popovídal. Matka ho nevnímala. Jen seděla a dívala se z okna své komnaty.

„Potřebovala by malé pozdvižení,“ svěřil se Yor jednomu služebníkovi. Ale nevěděl, proč to říká zrovna jemu.

„Když měla smutnou náladu, jeho veličenstvo jí zahrál píseň o lesích, vodách a stráních. Planinách, vodopádech a ptactvu. Vždy se potom rozveselila,“ odpověděl služebník a spěchal pryč.

Yor šel do své komnaty a vzal si *flettnu*. Pak šel ke dveřím matčiny komnaty a začal hrát. Věděl, o jakou píseň se jedná. Znal ji a sám ji často hrál.

Když začal hrát, matka otevřela dveře a přešla k Yorovi. Ten přestal hrát a matka ho obejmula. Vypadala tak staře.

„Matko, Yar ti nabídl, že tě přesune na hrad v Erioveru. Je tam nádherná zahrada. Je tam malý březový hájek, jezero, louka a vodopád. Nechceš se tam přesunout?“ Yor si vzpomněl na Marina. „A mají tam kuchaře Marina. Výborně vaří.“

„Já ti nevím, hochu. Mohu to zkusit...“ zaváhala Ellaine, „ale pomůžeš mi sbalit? Nechci teď služebníky. Chci být s tebou,“ smutně se usmála a pohládila ho po vlasech. Přitom se dívala, jako by vzpomínala na nějakou krásnou událost v minulosti.

„Jistěže pomohu,“ usmál se na ni Yor. Společně pak šli do Ellaininy komnaty a balili.

Druhý den Ellaine odjela. Jela v kočáře. Až bude muset přeplout přes moře do Erioveru, kočár jednoduše pošle zpět a na druhém pobřeží ji vyzvedne Yar v jiném kočáře.

Teď byl Yor teprve sám. Vzpomněl si na služebníka, který s ním před nedávnem mluvil. Yor ho šel hledat. Bloumal po hradě a hledal úplně všude. Našel ho v kuchyni. Zrovna nakládal nějaké jídlo na podnos.

„Králi Yore! Co zde děláte?“

„Hledám vás.“

„Cože? Mě?“

„Potřebuji si s někým popovídat. Od té doby, co odjela matka i bratr, je tu takové ticho.“

„A co potřebujete?“ zeptal se ho starostlivě služebník.

„Pojď se mnou do mé pracovny,“ řekl Yor.

Když byli v pracovně, Yor začal: „Jak jistě víš, královna odjela. Král odešel navždy a můj bratr vládne úplně někde pryč. Moje skupina se z cest ještě nevrátila a já... já se cítím tak nějak... osaměle,“ podíval se na služebníka, jak na to zareaguje. Ten se na něj díval s údivem v očích. Nikdy by ho nenapadlo, že by se mohl *král* cítit osaměle.

„Co bys říkal tomu, že by jsi byl mým tajemníkem?“ navrhl Yor. „Koneckonců, to ty jsi mi prozradil způsob, jak zajistit mé matce trochu toho pozdvižení.“

„Já... a tajemník...?“ služebník nevěřil vlastním uším. Až donedávna se tenhle mladý muž spoléhal na rady kancléře, kterého z neznámého popudu z jeho postavení svrhnul. Pak začal putovat po kraji a rušit

všechny trhy s otroky na pampbaluenském území. Zemi se teď dařilo líp.

„No... tak dobře,“ váhal služebník. Pak se vzpamatoval a dodal, „bude mi ctí být vaším tajemníkem, jmenuji se Ullim.“

„Ullim? To je Orsycké jméno. Vy jste z Orsyky?“

„Ano. Ale lépe je mi tady. Orsyka je hlavním terčem pirátů a nájezdníků.“

„Ale patří k Pampbaluenu, ne?“

„To ano.“

„Také to tam napravím. Vyšlu tam oddíly vojáků a zatočíme tam s nimi.“

„Ehmm... a co jste udělal s kancléřem Yryllem?“

„Poslal jsem ho do Polandie. Všechny, co Yryll odsoudil do Polandie mým jménem, jsem propustil. Teď tam žijí v podstatě jen místní. A tamnější baron má o dost méně práce.“

„Takže teď už nejsem sluha?“ zeptal se ho opatrně služebník.

„Ne. Teď jsi výš postavený a dostaneš i samostatný pokoj.“

Ullim pokýval hlavou. Věděl, že tohle většinou tajemníci mají. Ale nehodlal svého postavení zneužívat! Bude hezky věrný králi! Tohle byla Ullimova přísaha, kterou nehodlal porušit.

Dvacet osm

Will, Gordon, Rob, Mya a Aravis vjeli do vesnice pod hradem. Někdo už zřejmě ohlásil jejich příchod, protože se k nim přihrnul zástup lidí. Gordona šli přivítat jeho rodiče a starší bratr a Willa zase jeho rodiče, kteří *opravdu změnili názor*. S Robem a Myou se šel zase přivítat správce opatrovny. Držel v náruči malého Williama. Když přišel k Mye blíž, dal jí ho a řekl: „To jsem rád, že vás vidím. Will mi řekl, že má náhradní maminku! A možná i tatínka,“ mrkl na Roba, který zčervenal jako malina.

Jediná Aravis stála u stromu tiše jako myška. Zdejší lidi neznala a nevěděla, jestli je chce znát. Pak jí ale někdo sáhnul na rameno. Otočila se a uviděla mladíka v ne pracovním oblečení, ale v královském. Aravis došlo, že je vysoce postavený, ale nevěděla kdo.

„Aravis. Proč tu jen tak stojíš? Proč se neseznamuješ s novými lidmi?“

„Odkud znáš mé jméno?“ odstoupila od něj Aravis.

„Od támhleté skupiny Stínů. Jsem jejich členem, i když jsi mě možná ještě neviděla. Jsem Yor. Yarův bratr.“

Aravis se polekala. Už zaslechla, že Yor se stal zdejším králem. Chtěla se mu uklonit, ale Yor ji zastavil. „Nepotrpím si na přehnané způsoby.“

„Nikoho tu neznám,“ postěžovala si.

„To bude dobré. Co kdybys šla s Myou k potoku a chytily pro kuchaře v opatrovně pár ryb. Mohly by jste sebou vzít i jiné, menší děti z opatrovny. Správce bude rád, když je chvíli pohlídáte.“

„To je dobrý nápad. Od té doby co nehlídám mého brášku, tak se mi po tom tak nějak stýská.“ Aravis se nadechla a rozeběhla se za svou přítelkyní.

„Myo, co kdybysme šly k potoku a chytily večeri?“

Mya se na Aravis podivně podívala: „Chytily večeri?“ nepochopila.

„Ryby,“ upřesnila Aravis.

„No, vypadá to na dobrý nápad,“ připustila Mya.

„A co kdybysme tam vzaly i nějaké děti z opatrovny?“ ukázala Aravis na dvoupatrovou budovu.

„To je ještě lepší nápad!“ vykřikla Mya a běžela za správcem opatrovny.

„Johne! Nech Ellu a stavěj!“ řekla Mya. Jmenovaný obrátil oči v sloup a povzdechl si: „Ách jó...“

„Ello, nekousej Johna!“ postavila se Aravis. Stála uprostřed potoka a pomáhala dětem stavět hráz. Jenže děti byly děti. Jedno kousalo, druhé tahalo za vlasy a třetí potápělo ostatní. Dívky však neměly to srdce postavit nějaké na hanbu ke stromu.

„Myo! Já potřebuju čuat!“ ozvalo se odněkud.

„Já taky!“ přidala se další holčička. Mya se s povzdechem zvedla.

Když se vrátila, Aravis se na ni přátelsky ušklíbla: „To tu dlouho nebylo.“ Mya se na ni podívala a jen velice těžko přemáhala smích. „To si ještě rozmyslím, jestli budu mít děti. Ono je to docela náročné, ale spousta lidí si to vůbec neuvědomuje.“

„Amálko! Neházej po Karlíkovi ty kameny!“ vykřikla Aravis.

„Mám nápad!“ vykřikla Mya. Tím upoutala pozornost všech dětí. Ella se zastavila těsně předtím, než kousla jiného chlapce a oběma očima visela na Mye. Amálka se zastavila těsně před hodem kamene a očima taktéž pokukovala po dívkách.

„Můžete po sobě házet natrhanou trávou! Můžete být na břehu i ve vodě. Kdo bude zasažený, půjde na protější břeh. Vyhraje ten, kdo zůstane nevybitý jako jediný!“

Hned jak to dořekla, spustila se bitva. Děti po sobě házeli malé i velké chuchvalce trávy. Ani jedno nepodvádělo. Jakmile bylo zasaženo, přeskákalo po kamenech na druhý břeh a se zájmem se dívalo na bitvu naproti.

Večer se správce i chůvy divili, jak to že jsou děti tak unavené. Mya a Aravis spaly spolu na jednom pokoji a staly se chůvami menších dětí. Pochopili, že křičením a zakazováním ničeho nedocílí a chovaly se k

nim opačně. Tím se správce divil ještě víc, když zjistil, že děti si na své sestry, jak se v opatrovně všichni nazývali (samozřejmě že byli i *bratři*) nikdy nedovolily. A po nějaké době ani nezlobily (tedy, tak jak by neměly, například dovolovat si na slabší – samozřejmě – *zlobení k dětem patří, a když dítě nezlobí, tak to není dítě*).

Yar s Yorem spojili své země a Pampbaluen od té doby patřil k Erioveru.

Někteří elfové se vrátili zpět do Pampbaluenu, včetně Nordemovy kolonie Namwall - a vše bylo dobré. Nikdo netušil, co se tou dobou děje v Nanuwatu. Ale to neřešil nikdo kromě Stínů, kteří si dělali starosti o Hala. Ale zároveň věděli, že Hal se o sebe umí postarat.

Aravis našla *náhradní rodinu*. Když ji pak Mya učila střílet z luku a Aravis zase zdokonalovala Myino umění s noži, obě se víc a víc poznávaly.

Jednou šly spolu na nedaleký kopec. Z vrcholu byl nádherný výhled na všechny strany. Aravis se roztančila na samém okraji a vykřikla: „To je nádhera!“ a zatočila se s Myou dokola.

„ZACÁTEK“

Epilog

Temní elfové se začali shromažďovat. Erioveru opět vládl král a to se jim nelíbilo. Poštovali proti němu skřety, ale ti zatím neměli příležitost, protože všichni Ti, kteří stáli na králově straně, mají oči jako ostříži a máloco neobvyklého jim unikne. Král sám již srovnal se zemí několik skřetích hnízdišť a zatím je v království klid. Zatím...

Doslov

Milý čtenáři, jsem velice ráda, že jsi došel až sem. Ráda bych Ti dala povolení šířit tuto knihu v mém jménu. Můžeš ji komukoli stáhnout, darovat, aj. - ale pod podmínkou, že si dílo nepřivlastníš, nebudeš ho šířit dál např. prodejem, atd.

Já budu jen ráda, když se kniha dostane *o dům dál*.